

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

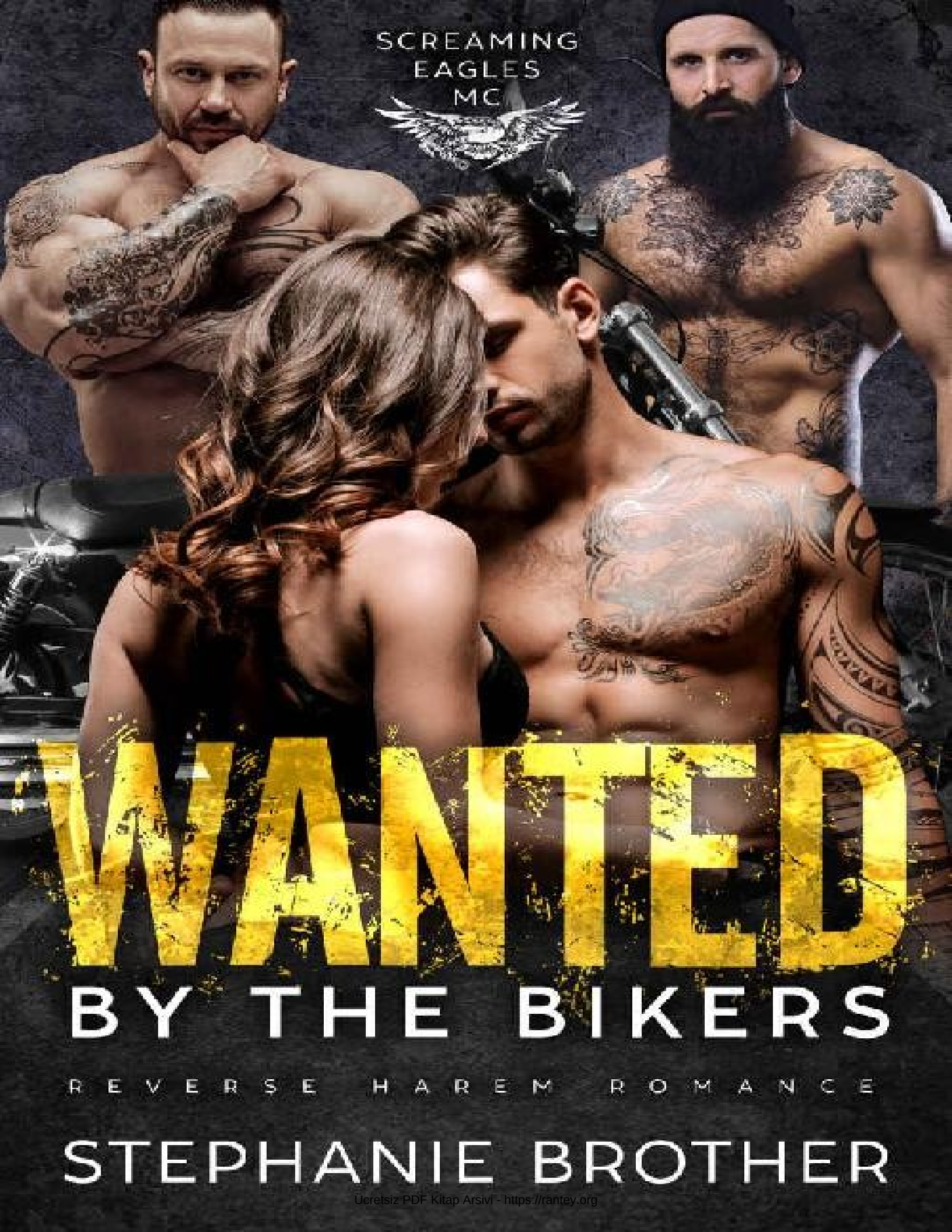
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCREAMING
EAGLES
MC

WANTED

BY THE BIKERS

REVERSE HAREM ROMANCE

STEPHANIE BROTHER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MOTORCULAR TARAFINDAN ARANIYOR

BİR MC TERS HAREM ROMANTİZMİ

STEPHANIE BROTHER

Telif Hakkı© 2023 yazan Stephanie Brother

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterlerin tamamı yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Bu eserin sadece 18 yaş üstü yetişkinlere yönelik olduğunu ve tüm karakterlerin 18 yaş ve üstü olarak temsil edildiğini lütfen unutmayın.

Yeni sürümlerden haberdar olun.

[Posta listesi](#) | [Web sitesi](#) | [Facebook](#)
[Facebook Grubu](#) | [Instagram](#) | [E-posta](#)

İÇİNDEKİLER

Motorcular Tarafından

Aranıyor Yazar

Hakkında

MOTORCULAR TARAFINDAN ARANIYOR

BİR MC TERS HAREM ROMANTİZMİ

KAYLEE

DERİN NEFES AL, DERİN NEFES AL.

Haunted Ink Tattoo'nun kapısının üzerinde retro bir neon tabela parlıyor. Burası kesinlikle doğru yer, ancak mahalle Güney Yakası için bile beklediğimden daha çetin. Ön tarafta büyük vitrinler var ama tamamen karartılmışlar, dışarıdan işletmenin reklamını yapan dövme tasarımları ve cama yapıştırılmış yerel gösteri ve konserlerin eski püskü posterleri dışında hiçbir şey görünmüyor.

Gerçekten içeriyi görebilmeyi isterdim, çünkü bu benim kozmetoloji lisansımı aldığımdan beri ilk gerçek görüşüm. Annemin salonunda çalışmak bana çok fazla deneyim kazandırdı ama bu pozisyon için çok çalışmam gerekmedi. Saatime bakıyorum ve işim bittiğinde arabamın hâlâ kaldırımda olmasını umarak derin bir nefes daha alıyorum. Kapıyı iterek açtığımda küçük bir zil çalıyor.

Dükkân iyi aydınlatılmış ve dışarıdan beklediğimden daha güzel. Siyah duvarlar çerçeveli dövme sanatıyla kaplı zemin kırmızı beyaz dama tahtasıyla döşenmiş. Mavi kadife bir kanep ve hımbıl deri bir sandalye, üzerinde dövme dergileri bulunan ferforje bir sehpayı çevreliyor. Duvar da, arkasında "Screaming Eagles" yazan büyük bir logo bulunan çerçeveli bir deri yelek gözüm e çarpıyor. Yan tarafta bir resepsiyon masası boş duruyor.

Kendimi gerçekten orada otururken görebilir miyim?

"Alo? Görüşme için mi geldim?" Arka tarafa açılan bir kapıya doğru seslendim. Bugün doğru gün, değil mi? Yoksa ben-

daha başlamadan işleri berbat edecek yaşta mıyım?

Kapı aralığından kaba bir ses bağılıyor. "Arka tarafta! Bir müşterinin işini bitiriyorum ama onun umurunda bile değil."

Tamam o zaman.

Pembe blazer ceketimi düzeltiyor ve buklelerimi sallıyorum. Annemin evinde, ince kumral balyaj röflelerim yapabileceğim en şok edici şeydi, ama burada saçımı neon yeşile boyayabileceğime bahse girerim ve kimse gözünü kırpmaz.

İstediğimden değil. Hiç sanmıyorum, ama belki biraz peekaboo çizgileri?

"Hey! Hala orada

mısın?" "Geliyorum!"

Aceleyle kapıdan içeri giriyorum ve gördüğüm en ateşli adamı hemen fark ediyorum. Koyu kırmızı çizgileri olan uzun siyah saçları ve kalın siyah bir sakalı var. Her satırın arasında oturup kalkıyor, sınav çekiyor ve barfiks çekiyor gibi görünüyor, çünkü çıplak göğsünü kaplayan tüm etkileyici de-işaretleri bronzlaşmış kas ve engebeli mükemmellikten başka bir şeyi vurgulamıyor. Koyu renk gözleri, bir kurdun özellikle lezzetli bir geyiği ölçüp biçmesi gibi beni kendine çekiyor.

Bu iş beni aşar.

"Kahretsin," diye küfrediyor alttan alta ve ben bunu bir iltifat olarak mı almalıyım yoksa benim gibi kız gibi bir kızın böyle bir yerde iş başvurusunda ne işi olduğunu mu merak ediyor emin değilim.

Bu çok geçerli bir endişe olurdu. "Ben Kaylee. Gözetmenlik işi için mi buradayım?"

"Bu bir soru mu yoksa bir ifade mi tatlım?"

"Ne? Hayır. Hayır. Yani resepsiyonist pozisyonu için mülakata geldim."

"Duydun mu? Senin pozisyonunla ilgileniyor, Wraith," şaka yapıyor üzerinde çalıştığı adam.

"Bu herifi görmezden gelin ve oturun. Neredeyse bitirdim."

Annemin süslü salonundaki müşterilere 'bu ' dediğimi hayal etmeye çalışıyorum. Bayan Wilber'ın gözleri aşırı botokslu yüzünden fırlayacaktı.

Oturup potansiyel yeni patronumun ne yaptığını daha iyi görebildiğimde gergin kahkaham kesiliyor. Ve kim olduğunu.

Görüşme yapmam gereken sahibi Wraith, sıkı lastik eldivenler giymiş, dövme iğnesini hızlı ve kendinden emin bir şekilde kullanıyor; tam da şu anda üzerinde çalıştığı çizimin vızıltısı sürekli bir ses...

Oh.

Aman

Tanrım.

Müşterisi dev gibi bir adam, dövme koltuğuna uzanmış, gömleği yukarı çekilmiş, pantolonu açılmış, güçlü kalçasını ve kesinlikle hassas erkek şekillendirme bölgesine giren geniş bir deriyi ortaya çıkarıyor. Sinirle dudaklarımı ıslatıyorum ve çok yakından bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Aksi takdirde çoktan kazandığımdan çok daha fazlasını görebilirdim. Yanaklarım o kadar sıcak ki, eminim neredeyse parlıyorum.

Kotunu biraz daha indirse... "Gördüğün hoşuna gitti

mi?" diye gürlüyor iri adam.

Hemen gözlerimi kaldırıyorum. Eminim az önce düşündüğüm her şey yüzümün her yerinde yazıyordur ve o bunu okumakta hiç zorlanmıyordur. "I-"

"Lanet olsun, Tank. Kıpırdamadan otur yoksa yemin ederim bunu sikine . Gel de bir bak, Kaylee. Ne düşünüyorsun?"

Tank bir kahkaha atıyor ve kollarını başının arkasında kavuşturarak anakonda büyüklüğündeki kaslarını . "Sadece hanımefendinin iyi bir manzaraya sahip olduğundan emin oluyorum."

Ayağa kalkıp bir adım daha yaklaşıyorum, üzerinde anakonda büyüklüğünde başka bir şey olup olmadığını merak ediyorum. İşle ilgili ne olursa olsun, bu anıyı hayatımın sonuna kadar saklayacağım.

"Küçük Bayan Muffet kim burada?" diye soruyor yeni bir ses. Bu adam en azından bir tişört giyiyor.

onu zapt etmek için ne kadar çok çalıştığına karşılık nasıl fazla mesai ödenmesi gerektiğini düşünmüyor. Yırtık gövdesinin her bir düzlemini ve açısını seçebiliyorum.

Yeşil gözler. Her zaman güzel gözlere bayılmışımdır ve onda gördüğüm en koyu yeşil var. Boğulana kadar o yosunlu havuzlarda yuvarlanıp durabilirim. Gözlerinde o kadar kaybolmuşum ki, bana nasıl yukarıdan aşağıya baktığını, bakışlarını tekrar yüzüme çevirmeden önce göğsümde durakladığını fark etmiyorum bile. Dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bir eliyle saat beş yönündeki gölgesini ovuşturuyor. Kısa sarı saçları seksi bir dağınıklık içinde, sanki yataktan yeni kalkmış gibi... bilirsiniz işte.

"Nitro," diyor hem Wraith hem de Tank aynı anda selamlayarak.

"Hiçbirinizin gerçek adı yok mu?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum, ancak gerçekten Gary, Bob ve Arthur olup olmadıklarını sormamayı başarıyorum. Aldığım tek cevap üç düz bakış oluyor. Sanırım bunun için fazla havalılar.

Nitro da burada mı çalışıyor? Hepsi birbirini iyi tanıyor gibi görünüyor, kardeşler gibi birbirlerine takılıyorlar. Şık pembe mülakat takımımın içinde kendimi yersiz hissediyorum. Wraith başını sallıyor ve dövmeye geri dönüyor. Tam Tank'ın silahına doğrultulmuş bir silahın kabzasına benziyor. İlk başta Wraith'in kabzanın dış hatlarını güçlendirmesini, fazla mürekkebi ve kanı silmesini izlemek ilginçti ama içimi bir bulantı dalgası kaplıyor ve Tank'ın sandalyesinin kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

"İyi misin?" Wraith bunu hemen anlayarak soruyor.

"Kesinlikle!" Sesim çok parlak ve gergin.

"Çok tatlı," diyor Nitro, bir buzdolabına doğru ilerliyor ve mekânı iyi tanıyormuş gibi bir bira alıyor. "Neden buradasın prenses? Bu bir kız öğrenci birliği olayı mı? Çünkü üye olmak için kötü bir çocukla yatman gerekiyorsa benim aletim müsait."

Wraith, "O lanet olası iş için burada, pislik," diye mırıldanıyor. Nitro göz kırpmıyor. "Teklifim geçerli. Tıpkı benim gibi-"

Wraith onun sözünü keser. "Ne tür bir deneyimin var? Özgeçmişinde bir çalıştığın yazıyor?" Wraith dövmeyi silmeden önce dövme tabancası son bir kez daha vızıldıyor, bir çeşit krem sürüyor ve ardından çalışmanın üzerine şeffaf bir yama yapıştırıyor.

Ekipmanı temizlemeye başladığında sertçe yutkundum. İğneleri hiç sevmem ama dövmelerle bir sorunum olacağını düşünmemiştim. "Y
-Evet. Ben her şeyi yapan kız sayılırım. Randevular ve ödemeler için resepsiyonda çalışıyorum, şampuan, ağda ve kaş şekillendirmeye yardımcı oluyorum. Bazen rötuşlar yapıyorum ve eğer meşgullerse etkinlikler için makyaja yardım ediyorum. İyi bir deneyim ama müşterileri daha yaşlı ve ilginç bir şey isteyen çok nadir oluyor. Kendimi
."

Wraith durmam için elini kaldırdı. "Tatlım, bunu kişisel algılama ama burası lanet olası bir dövme salonu, Budget Trim değil."

"Evet, kesinlikle. En azından başlangıçta resepsiyonda olacağımı biliyorum, ancak web sitenizde piercing hizmeti verdiğinizi gördüm ve sertifikam var, bu yüzden belki işe yararsa başka şeyler de sunabilirim diye düşündüm. Günümün en yaratıcı seçiminin kahverengi ya da siyah rimel olmadığı bir yerde çalışmayı gerçekten istiyorum."

"Kaylee. Kaylee. Bir nefes al. Burada lanet bir duruşmada değilsin."

Tank gülerek, "Bu iyi, çünkü avukatın tek yapması gereken ona bakmak ve onlara hayat hikayesini anlatmak," diyor.

Kızardığımı hissediyorum. Haksız değil ama de. Kaba.

"Bunu yanlış anlama tatlım, ama bunun uygun olduğundan emin değilim. Burası senin gibi bir kız için zor bir mahalle ve Tank'ı mürekkeplerken beni izlediğinde nasıl yeşile döndüğünü gördüm."

"Her şey ! Ben iyiyim. Bu fırsatı gerçekten istiyorum."

"Peki bu adamların konuşma tarzıyla ilgili bir sorunuz yok mu? Çünkü buraya gelen bazı insanlara kıyasla biz izci çocuğuyuz. Kimsenin seninle uğraşmasına izin vermem ama biri kaba bir şey söylerse gözyaşlarını silemem. Peki ya görünüşün? Söylenecek sözler var, Kaylee."

Korkmalı mıyım yoksa gurur mu duymalıyım? Daha önce kimse bana bu kadar ilgi göstermemişti. Özellikle de böyle erkekler. Arkadaşlarımın takıldığı tipler için asla yeterince ince ya da mükemmel değilim ve bu tipler varlığını bile fark etmiyor. Onlar hep havalı, belalı hatunlarla birlikteler.

"Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum."

Tank iri gövdesini sandalyeden çekip bana doğru yürüyor ve kot pantolonunu yeniden bağlamak için acele etmiyor. Parmağını çenemin altına soktuğunda ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum, teni benimkine sertçe değişiyor. "Öyle mi düşünüyorsun? Senin gibi küçük tatlı bir şey yüzünden mi? Erkekler kendilerini durduramayacaklar. Kahretsin, ben durabilir miyim bilmiyorum ve ben lanet olası bir beyefendiyim."

Nitro homurdanıyor.

Wraith başını sallayarak, "Evine, annenin salonuna git," dedi. "Buraya gelen canavarlarla başa çıkabilecek birine ihtiyacım var ve senin güzel kışına bakıcılık yapmak için endişelenemem."

"Bazı yaşlı kadınlar da gerçek birer canavar olabiliyor," diye .

"Şaka yapmıyoruz prenses." Nitro gömleğinin kenarını kaldırıp Tank'ınki gibi dövme olmaması bir silahın kabzasını gösterirken sesi ölümcül derecede ciddiydi.

Gözlerim irileşiyor ve yüzlerinden ne demek istediğimi anladıklarını görüyorum. "Belki de ben..." Sözümü kesiyorum.

"Yine de başvurunuzu takdir ediyorum. İş arayışında iyi şanslar," diyor Wraith, ses tonunda bir işten çıkarma notuyla.

"Doğru. Teşekkürler." Arkamı dönüp kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırarak kendimi dışarı atarken boyumun beş santim uzadığını hissediyorum. Kısa bir süre için hayatımın olduğundan daha iyi olabileceğini düşünmeme izin verdim.

Haunted Ink gibi bir yere, böyle adamlarla uyum sağlayabileceğimi düşünmek aptalcaydı. Bırakın bir işte çalışmayı, onlarla zar zor göz teması kurabiliyor ya da Wraith'in çalışmasını izleyebiliyordum. Belki de daha az heyecan verici bir şey hedeflemeli ve yükselmeliydim.

Mağlup bir iç çekişle arabamı çalıştırdım ve kaldırımdan uzaklaştım.
Annemin 'ben sana demiştim'leriyle başa çıkmak için bir ikrama ihtiyacım
olacak.

KAYLEE

MAVI AHUDUDULU SLUSHIE'MDEN DERİN BİR NEFES ALIYORUM, NEREDEYSE MEMNUNİYETLE-

beynin donması. Bazen, Şubat ayının ortasında bile, var olmayan bir meyvenin tamamen sentetik lezzeti, o anki etkiyi yaratabiliyor.

"Zor bir gün müydü?" Tezgâhın arkasındaki adam soruyor. Muhtemelen benim yaşlarımda, sıırım gibi, güler yüzlü ve yaka kartında Gabriel yazıyor.

"Öyle de diyebilirsin. Dürüst ol, bir dövme salonundaki görüşmeye giderken bunu giydiğim için aptal mıydım?" Kendimi işaret ediyorum, güzel pembe kıyafetle ilgili her şeyi seviyorum ama içimden cevabının ne olacağını biliyorum.

Evet, yüz ifadesi her şeyi anlatıyor. "Süslü bir şey miydi?"

"Hayır."

"O zaman evet, . Yine de çok hoş görünüyorsun."

Dünyada bu durum için yeterince mavi ahududu yok. "Teşekkürler."

"Slushy ve benzin dışında bir şey var mı?" Sorusu, istasyona yanaşan motosikletlerin gürültüsü tarafından neredeyse bastırılıyor.

"Hayır, bence bu-"

Gürültülü bir çatırtı havayı yarıyor ve hemen ardından ön camlardan biri içeriye doğru kırılarak camları üzerimize fırlatıyor.

"Siktir! Yere yat!" Gabriel tezgâhın kenarından aşağıya inerek bağırır, "Buraya geri gel. Güçlendirilmiş."

O bunu söyleyene kadar sesin ne olduğunu anlamadım. Vay anasını! Bu gerçek bir silah sesiydi. Yere düştüm, umutsuzca okuldaki nişancı eğitimimi hatırlamaya çalıştım. Kıcı tutuşmuş bir kaplumbağa gibi sürünerek kasanın arkasına kaçıyorum ve Gabriel'in yanında toplanıyorum.

"Yerde kal, geçer," diyor, sesi gergin ama durum göz önüne alındığında olması gerektiği kadar şok olmuş değil.

"Bugünlerde Güney Yakası'nın güvenli olduğunu sanıyordum," diye tısladım ona.

"Öyle! Çoğunlukla. Böyle şeyler artık pek olmuyor. Eagles, burayı karıştıran her kimse cezasını çekmesini sağlayacak."

Haunted Ink Tattoo'daki Screaming Eagles yeleği, bu bölgenin sadece eğlenceli ve heyecan verici bir yer olmadığının ilk işareti olmalıydı. Herkes onların şehirdeki, hatta muhtemelen tüm sahildeki en kötü şöhretli motorcu çetesi olduğunu ve yerleşkelerinin tam burada, Güney Yakası'nda olduğunu biliyor. Ama burayı güvenli tuttuklarını sanıyordum, dışarıda olanları değil.

Elimde değil. Tezgâhı kavrayarak, kendimi kenarından bakacak kadar kaldırıyorum.

"Hanımefendi, yerde kalın!" Gabriel sertçe fısıldar.

Silecek suyu yığınları ve atıştırmalıklarla dolu raflar görüşümü engelliyor ama sakın görünüyor. "Belki de onlar-" Silah sesleri ve bağırışlar beni tekrar kıcımın üstüne gönderiyor.

"Ölmek mi istiyorsun? Başını aşağıda tut!"

Kulak zarını parçalayan bir patlama ön camlardan geriye kalanları da götürüyor. Kendi sesimi duyamasam da çığlık atıyorum, ellerimi kulaklarımın üzerine bastırıyorum, cam ve yanan enkaz üzerimize uçuyor.

Bunu takip eden sessizlik ürkütücü bir nimet ve Gabriel küfretmeye başlayana kadar duyma yetimi kaybedip kaybetmediğimden emin değilim. Sonra yere bir şey düşüyor ve bir ateş sesi duyuluyor.

Bir savaş bölgesinde olmanın nasıl bir his olduğunu deneyimleyebileceğimi hiç düşünmemiştim, özellikle de burada, şehirde.

"Bu tanklardan biriydi. O şerefsizler burayı mahvediyor!" Bir yangın söndürücü kapıyor.

"Yerde kal demiştin!"

"Evet, serseri kurşunlar en büyük sorunumuzken. Burası patlarsa bu sayaç hiçbir işe yaramaz. Arkada bir kapı , beni takip edin." Başı eğik, yolu açarken önüne çıkan alevleri püskürtür.

Takip etmek için hamle yapıyorum ama ön tarafa bakıyorum, ortalık şimdilik sessizleşmiş gibi görünüyor. "Benim arabam!"

"Kımıldayın!" diye bağıyor, tam o sırada içeride bir şey patlıyor, yer sarsılıyor ve neredeyse dengemi kaybediyorum. Başka bir keşif mi? Raflardan yanan şekerler ve cips paketleri dökülüyor ve enerji içecekleriyle dolu bir buzdolabı devrilerek Gabriel'le arama giriyor.

Sorun değil, üzerinden tırmanabilirim-

Bir gıcırtı ve beni bir adım geriye sıçratan bir gürültüyle yanındaki de düşüyor. Üstünde araba aksesuarlarıyla dolu bir sandık vardı ve birdenbire büyük bir moloz yığını Gabriel'le birbirimizi görebileceğimiz küçük bir boşlukla kapıyı kapattı. Oradan geçmemin imkânı yok.

Birbirimize çaresizce bakıyoruz, başka birinin savaşına yakalanmış iki seyirci gibi. Hayatımda daha fazla heyecan istemeyi bırakmam gerektiğini çabucak öğreniyorum çünkü buna uygun değilim, ama donup kaldığım için başka birine bir şey olursa kendimle asla yaşayamayacağımı biliyorum. "Git! Aptal olma. Ben önden şansımı deneyeceğim."

Tereddüt ediyor ama başını sallıyor. "Yardım çağıracağım," diye bağıyor, çoktan harekete geçmiş.

Silah sesleri yeniden başlamadan önce ön kapıdan geriye kalanlara kadar gelebildim ve kendimi yere attım. Bu delilik. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Dışarısı ölümcül ama içerisi yanıyor.

Önde, kurşun delikleriyle dolmadan ve patlamadan dolayı yanmadan önce muhtemelen çok daha iyi görünen siyah bir SUV var. Takım elbiseli bir adam, pompaların diğer tarafındaki kot pantolonlu ve deri ceketli bir grup adama ateş ederken ön tarafı siper olarak kullanıyor. Patlayan pompa ateşli bir enkaz ve hangisinin daha korkutucu olduğundan emin değilim, silahlar mı yoksa alevler yayılmaya devam ettiğinde olacaklar mı? Havaya uçabilecek bir sürü pompa daha var. Arabama hâlâ aşağı yukarı dokunulmamış durumda ve ben de -muhtemelen aptalca- bir plan yaparak arabama ulaşmaya ve Dodge'dan kaçmaya çalışıyorum.

Olabildiğince alçakta duruyorum, arabama doğru ilerliyorum ve kimsenin beni görmemesini umuyorum. En azından kan gölünün içinde yüzüstü yatan beyaz gömlekli bir adamın koluna takılıp düşene kadar. Beni çığlık atmaktan ve herkesin dikkatini üzerime çekmekten alıkoyan tek şey çığlığımın duyulmaması. Kelimenin tam anlamıyla ses çıkaramayacak kadar korkmuş durumdayım. Kafamda hiçbir düşünce olmadan arabama doğru koşarken zaman bir rüya gibi geçiyor ama oraya varana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum. Bir şekilde varıyorum.

Cipin arkasına saklanan adam acı içinde bağıyor ve silah sesleri kesiliyor. Motorcular SUV'a doğru giderken pompaların diğer tarafından geçerken nefesimi tutuyorum. Son bir silah sesi havayı delip geçiyor ve içimden bir ses takım elbiseli adamın da kapıdaki adam kadar ölü olduğunu söylüyor.

"Bitti. Hadi buradan siktir olup gidelim," diyor içlerinden biri sert bir komutla.

Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve katiller motorlarına doğru koşarken kendimi olabildiğince küçük ve hareketsiz hale getiriyorum.

Beni görmeyin. Beni görmeyin, kafamın içinde zikrediyorum. Bir tanığın kaçmasına izin vermelerine imkan yok.

Canavarlardan biri durduğunda neredeyse paçayı kurtardığıma ikna oluyordum. Arabanın camlarından onu görebiliyorum. Yüzünde derin yaralar var, şekil bozukluğu çenesinden devam ediyor ve

boynundan aşağı. Sonra ben onu grebiliyorsam, onun da beni görebileceğini fark ettim ve yere ktm.

"," diye tersliyor diğerlerinden biri. "Polisler yakında burada olacak."

"Duyduğumu sanmıştım..."

Bana bir adım attı.

WRAITH

"KİÇİNİZİ KALDIRIP WEST VE FIFTY-SECOND'A GIDİN," DIYE BAĞIRDI KARTAL GÖZ telefonda. "Benzin istasyonunda ateş açıldı. Büyük bir şey oluyor ve en yakınında sen varsın."

"Yola çıkıyoruz." Tank ve Nitro beni dikkatle izliyor, ben telefonumu cebime sıkıştırırken or- der'i bekliyorlar. "Bunu duydun mu?"

Tank, "Sanırım onu sokağın karşısından duydular," diyor ama bunun dışında, her zamanki rahat şakacı hallerinden eser kalmamış. İşler sarpa sarmak üzere ve Tank ve Nitro'dan başka arkamda olmasını isteyeceğim kimse yok. Screaming Eagles benim ailem ve bu iki pislik de benim kardeşim, damarlarımızdaki kanla değil, yıllar boyunca birbirimizin kığını ateşten çekip çıkarırken döktüğümüz kanla.

Bisikletlerimize koşarken parçalarımızı kolay erişim için ayarlıyoruz. İşler kötüye gittiğinde, her saniye önemlidir. Bir an sonra çığlık çığlığa ara sokaktan çıkıp kim bilir hangi belaya doğru koşuyoruz.

Sirenler uzaktan duyulmaya başladı, bu yüzden bu tam bir bok gösterisine dönüşmeden önce çok fazla zamanımız yok, ama eğer biri bölgemizde hareket ediyorsa, bu şehrin şaka gibi polis departmanı olay yerine gelmeden önce öğrenmemiz gerekiyor.

İlk fark ettiğim şey pompalardan yükselen duman oldu. Hay sikeyim.

Ve renkli camlı, pahalı görünümlü siyah SUV'yi gördüğümde, bulmak üzere olduğumuz şey hakkında gerçekten kötü bir hisse kapılıyorum. Buna benzeyen her araba mafyaya ait değildir, ama diğer her şeyle birlikte, olasılıklar gerçekten çok yüksek. Yarım düzine motorcu batan gemiden kaçan fareler gibi oradan oraya koşuşturuyor. Uzaktan bakınca ne motorlarını ne de armalarını tanıyabiliyorum.

Onlar da kim?

Tank ve Nitro'ya onları takip etmelerini söylemek için elimi kaldırıyorum, ama sonra cesetleri ve bir saatten kısa bir süre önce stüdyoma giren aynı sakız pambesinin parıltısını görüyorum.

Orospu çocuğu.

Orucumuzu bozduk, yanan ateşle aramızda epey mesafe bırakarak çığlık çığlığa benzin istasyonuna girdik.

Nitro duruma şöyle bir bakar ve başını sallar. "Artık çok geç. Burası her an havaya uçabilir."

Tanıdık pembe figürün pompaların yanındaki bir arabanın yanına yığıldığı yeri gösteriyorum ve o da küfrediyor. "Siz ikiniz diğerlerini kontrol edin. Ben gidip bakacağım."

Tank başını sallıyor ama sanki birinin kafasını koparmak istiyormuş gibi görünüyor ve ben de onunla birlikteyim. O güzel, masum kız sadece röportaj yüzünden bu mahalledeydi. Eğer ölürse, bu doğrudan benim hatam olmayabilir, ama kanı benim ellerimde olacak.

Hızlı hareket ederek, en kötüsünü bekleyerek yanına gittim ama omuzları hareket etti. Kıyafetlerinde kan vardı ve yere yığılmıştı ama ölmemişti. "Kaylee!" Diz çöküp saçlarını geriye doğru taradım. "Yaralandın mı?"

Dokunduğumda, içinde bulunduğu şoktan kurtulmuş gibi görünüyor. Hıçkırıklar vücudunu sarıyor, ama başını sallıyor ve boğulan bir kadın gibi kendini bana atıyor, çaresizce su üstünde kalmaya çalışıyor.

"Üç ölü," diye bağılıyor Nitro, bize doğru koşarak. "İkisi kaldırımda, biri de direksiyonun arkasında. Birden fazla atış yapılmış ama her birinde bir delik var.

lanet olası alınları. Bu rastgele bir şey değildi."

"Dua et de Giordano olmasınlar, çünkü eğer öyleyse, bu iş gerçekten çok kötü olacak," diye homurdanıyor Tank. "Buradan kimin uçtuğunu gördün mü?"

"Çocuklar? Sonra konuşuruz, şimdi koşun." Bir şey patlayıp sirenler yaklaşırken Nitro çoktan harekete geçmiştir.

"Seni buradan çıkaracağız, Kaylee. misin?"

"Neye? Tanrım." Gözleri sanki tüm bu saçmalıkları engellemeye çalışıyormuş gibi kapalı. Onu suçlamıyorum.

"üzereyiz." Onu kollarıma alıp Nitro ve Tank'ı bisikletlerimize kadar takip ediyorum. İtiraz edercesine ciyaklıyor ama yüzünü gömleğime gömüyor. Bacağımı bisikletimin üzerine atıyorum ve onu çeviriyorum, böylece bana sarılıyor. "Dayan, tatlım."

"Ama-"

Söyleyeceği her ne ise, Kaylee'nin güvenli bir şekilde bana yaslanmasıyla üçümüz arka arkaya caddeye çıkarken bisikletlerimizin gürültüsü tarafından boğuldu. Orada kendini iyi hissediyor, sadece göğüsleri göğsüme baskı yaptığı ve eteği kalçalarına kadar uzandığı için değil. Benzin istasyonu havaya uçarken bir sıcaklık dalgası topuklarımızı yalamadan önce bu hissi takdir etmek için sadece bir anım oluyor.

KAYLEE

EĞER WRAITH, TANK VE NITRO GELMESEYDİ..

Gitti. Neredeyse kendimi kaybetmeme neden olacak kadar güçlü bir ürperti içimi parçalıyor. Bu sabah tek istediğim yeni ve daha heyecanlı bir hayat şansıydı. Tam olarak dilediğimi elde ettim ve aptal bir mavi ahududulu slushie yüzünden neredeyse ölüyordum.

Beni nasıl ve neden bulduklarını bilmiyorum ama hayatımı onlara borçluyum. Orada sadece enkaz halinde değildim, diğer kurbanları gibi sonum gelmeden önce onların motorlarının sesinin diğer motorcuları kaçırdığına eminim.

Wraith'e sarılıyorum, gaz ve ateş kokusunun altında onun temiz, erkeksi kokusunu içime çekiyorum. Bugün hava ılıman ama yine de Şubat ayındayız. Patlamanın yarattığı ısı patlaması geçtikten sonra, rüzgâr sırtıma vurdukça soğuğu gerçekten fark etmeye başlıyorum. Önüm güzel ve sıcak, Wraith'e sıkıca bastırılmış.

Bir kolunu etrafıma dolayarak beni daha da sıkı tutuyor ve düşmemem için geleni yapıyor. Az önce olanlardan sonra bir şehir caddesinde son sürat giden bir motosikletin üzerinde ters yönde otururken kendimi güvende hissetmemeliydim. Ama hissediyorum.

Belki adrenalinden kaynaklanıyor ama bisikletin titreşimi ve beni koruyan büyük, güçlü bedenin hissi aslında güzel. Mülakatta biraz kaba davranmış olabilirler ama kaba falan değillerdi. Belki de o kadar kötü değillerdir.

Benim arabam!

Hurda yığınydı ama çalışıyordu ve benimdi. Yeni bir tane alacak param yok ve sigortam benzin istasyonu patlamalarını karşılasa bile, muhtemelen bunun için üç kuruş alacağım.

Ama araba gibi aptalca şeyler için endişelenecek kadar yaşıyorum.

Dağınık beynimde düşünceler patlamış mısır gibi dönerken başımı Wraith'in göğsüne yaslıyorum. Kolumda büyük kırmızı bir leke var. Takılıp düştüğüm adamın kanı. Bir daha asla araba sigortası için endişelenmeyecek bir adamın. Yüzündeki boş ifade hafızama kazındı.

Bisiklet yavaşlıyor ve etrafa bakmaya cesaret ediyorum. Güney Yakası'nın derinliklerindeyiz ve sokakları ya da beni nereye götürdüklerini bilmiyorum. Eve nasıl gideceğim?

The Eagle's Roost adında bir bara yanaşıyorlar, zaten dışarıda uzun bir motosiklet kuyruğu var. Wraith beni Tank'e teslim ediyor, o da sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni motosikletten kaldırıyor. Beni yere bıraktığında elini omzumdan çekmiyor. Destek için mi, yoksa kaçmayayım diye mi?

"Burada ne işimiz var? Polisi falan aramamız gerekmiyor mu?" Beni kapıya doğru yönlendirdiklerinde sordum.

Korkunç görünümlü bir motorcu onu izliyor, uzun saçlarını arkadan bağlamış, yüzündeki kötü bir yara izini ortaya çıkarıyor. Selamlamak için başını sallıyor. "Prez aşağıda seni bekliyor. Her şey yolunda mı?"

"Her şey gibi mi görünüyor?" Nitro karşılık verir.

Adam omuz silkiyor. "Nefes alıyor ve o kanın hiçbirisi sana ait gibi görünmüyor. Bildiğim kadarıyla eğlenceli bir zaman olabilirdi."

"Lanet odayı oku, Hayvan," diye homurdanıyor Tank. Adamlar beni geçip kapıdan içeri sokarken Hayvan gülüyor.

Öğleden sonra ortası ve bar sessiz, klasik rock ve çoğunlukla erkek sesleri mekânı dolduruyor. Birkaç dönüp bize bakıyor ama üçünün kanlar içindeki bir kadının etrafını sarması kimseyi fazla şaşırtmıyor. Onların tepkisizliği beni her şeyden daha çok korkutuyor. Bunun normal olduğu nasıl bir dünyaya düştüm ben?

Barda, Wraith Tank'e başıyla selam verir. "Gidip rapor verelim, ona bir içki getirelim ve beladan uzak tatalım."

"Elbette."

Wraith ve Nitro barın alt kısmına inerler ve orada üstsüz, şortlu bir kadının, göğüsleri küçük bir bikini üstünden düşmek üzere olan başka bir kadınla dans ettiği bir sahne vardır. Yaşlı bir motorcu diğer birkaç korkunç görünümlü adamla birlikte oturmaktadır. Wraith ve Nitro yaklaşırken başını kaldırıp bakıyor ve sonra bakışları aramızdaki boşluktan kayarak tam üzerime düşüyor.

Donup kalıyorum, tek gözü beyaz olan adamın delici bakışlarından başka bir yere bakamıyorum. Kapıdaki adamın beklediğini söylediği adam bu olmalı. Prez, başkanın kısaltması, değil mi? Bakışlarını kaçırdığında, kovulmuş gibi oluyorum.

"Bira ya da başka bir şey ister misin?" Tank birkaç boş bar taburesini işaret ederek soruyor.

"Pek içki içen biri değilim."

Kaşları havaya kalkıyor ama omuz silkiyor. "Sen bilirsin. Eminim orada senin için bir şeyler vardır. Hey, Badass! Bana bir Bud getir, arkadaşım da..."

Tank'ı normal gösterecek kadar iri bir adam olan barmen beklentiyle bana bakıyor. Bununla ilgili her şey çok gerçeküstü. Bir röportaj için evden çıktım, neredeyse bir çatışmada ölüyordum, neredeyse havaya uçuyordum ve şimdi burada enkaz halindeki kıyafetlerimle oturmuş bir içki sipariş ediyorum.

"Sadece... sadece bir kola, sanırım."

"Daha güçlü bir şey istemediğine emin misin? Kişisel bir şey değil ama işine yarayabilir gibi görünüyorsun."

Başımı sallıyorum ve sonra duraklıyorum. "Şuraya birkaç maraschino kirazı koyabilir misin?"

"geliyor." Sırıttıyor ve içkilerimizi almak için arkasını dönüyor.

Taburede dönüp etrafa bakıyorum. Dışarıdan bakıldığında gayet normal bir bar gibi görünüyor ama bunlar öğrenci birliği üyesi çocuklar değil. Onlar kaslı erkekler.

ve dövmele, mekânı her zamanki bira ve sigara kokusuyla yarışan deri ve misk kokusuyla dolduruyor. Gölgele bir köşede bir müşteri var ve kadın adamın kucağında bana doğru bakıyor, ama görebildiğim kadarıyla adamın gömleği açık ve çok samimi davranıyorlar.

Bunu toplum içinde kim yapar? Benden başka kimse fark etmemiş gibi görünüyor. Elleri kemerine doğru hareket edip bir şeyler yapmaya başladığında, daha fazla bir şey göremeden arkamı dönüyorum. Burası delilik!

Tank kolamı koydu. "İlginç bir şey gördün mü?" "Hayır."

"Emin misin? Zor bir sabahın ardından biraz rahatlamak istersen buradaki hiç kimse buna aldırılmaz."

Çenem düşüyor ve ona dönüyorum. "Delirdin mi sen?"

Tank daha yakına eğiliyor, çarpıcı mavi gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. "Masum rolü yapma. Daha önce dükkânda bana nasıl gördüm. Aldığım kadarını verebileceğime söz veriyorum. Birazcık bile merak etmiyor musun?"

Köşeden gelen alçak, gırtlaktan bir inilti sorusunu noktılıyor. Kıpırmızı olmuş olmalıyım ama başımı inançla sallıyorum. "Biraz bile değil," diye yalan söylüyorum. "Neden doğrudan polise gitmek yerine beni buraya getirdiğinizi bilmiyorum ama ben sizin gibi değilim. Bu tür şeyleri her gün görmüyorum ve pamuk ipliğine bağlıyım, tamam mı? Eğer dizlerimin üzerine çökersem, bunun kötü bir rüya olması için dua edeceğim ve senin sikini yalamayacağım. Anladın mı?"

Etrafımdaki her şeyin sessizleştiğini fark edene kadar sesimin ne kadar yükseldiğinin farkında değildim. Müzik bile utancımı en üst düzeye çıkarmak için durmuş gibi görünüyor. Bir elimi bara vurup uzun bir yudum soda alıyorum, kirazlardan birini çekip ısıyorum ve kolayla karışmış şeker şurubunun tatmin edici fişkırışını alıyorum.

Tank başını arkaya atar ve güler. "Senden hoşlanıyorum. Güzel ve gevezesin."

"Kaylee'nin sana oral seks yapmak istememesi dışında bir şey kaçırdık mı?" Ni- tro arkamdan soruyor.

O ve Wraith, konuştukları iri yarı yaşlı motorcuyla birlikte barda bize katıldılar. Kısa kesilmiş saçları saf gümüş renginde, sadece bir tutam koyu renk var ve bıyığı kalın ve kıllı. Yetkinin kendisinde olduğunu bilen ve kanıtlayacak bir şeyi olmayan bir adamın rahat özgüveniyle yürüyor. Bronzlaşmış, kösele gibi derisi kürklü ve yakından bakıldığında soluk beyaz gözleri daha az sinir bozucu değil. Bu onu daha az odaklanmış göstermiyor, aksine iyi gözündeki kurnaz hesaplamayı daha da belirginleştiriyor. Bana buranın patronunun o olduğunu söyleyecek başka bir ipucu olmasaydı bile, onu başka bir şeyle karıştıramazdınız.

"Demek sen Kaylee'sin," diyor beni dikkatle izleyerek. Başımı sallıyorum.

"Adamlarım bana zor bir gün geçirdiğini söylediler, tatlım, bu yüzden bunu kısa tutacağım. Benzin istasyonunda olanlar talihsiz bir olay ama burası bizim bölgemiz ve bunu halledeceğiz. Eve gitmeli ve tüm bunları unutmak için elinden geleni yapmalısın. Beni anlıyor musun?" Ses tonu dostça, ama içinde kaçırılması imkânsız bir tehdit var. "Gabriel"le konuştum ve bana her şey olup biterken senin de onun yanında olduğunu söyledi. İkinizin de arkadan sağ salım çıkmanız bir mucize."

"Oh, hayır. Yol tılandı ve ben de ön taraftan çıkmak zorunda kaldım." Ben safım, aptal değilim. Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum.

"Herhangi bir sorun yaşayacak mıyız?"

Wraith bir elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. Destek mi? Yoksa bir uyarı mı?

Başımı sallıyorum, bugün ikinci kez korkarak sessiz kalıyorum. "Hayır, efendim."

"İçkiler bizden. İşini bitir, evine git ve hayatına devam et. Soran olursa, sana söylediklerimi söyle. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve o da uzun bir süre beni izledikten sonra başını sallayıp uzaklaşıyor. Omuzlarım çöküyor ve bir kiraz daha alıyorum

Konuşmayı başarmadan önce. "Korkunç biri."

"Kim? Kartal-göz mü?" Tank soruyor. "Kötü tarafına denk gelmediğin sürece o bir oyuncak ayıdır."

"Yaparsam ne olur?"

Hepsi birbirine bakar. Nitro yumuşak bir sesle, "Sen nasıl olur?" der.

"O adamlar. Vurulanlar. Birileri bunun bedelini ödeyecek, değil mi? Bana tüm bunların halının altına süpürülmeyeceğini söylemeni istiyorum. Ben küçük bir çocuk değilim. Bu şehrin berbat durumda olduğunu ve sizin de kim olduğunuzu biliyorum. Ama insanlar ölürse ve kimse umursamazsa bu yanlış olur. Değil mi?" Wraith'in gözlerinin içine bakıyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Numaram sende var. Bu konuda kendini tuhaf hissetmeye başlarsan ya da konuşmaya ihtiyacın olursa beni arayacağına ve başka kimseyi aramayacağına söz ver."

Ona güveniyorum. Neden ya da aptalca mı bilmiyorum ama . "Tamam."

Yaşadıkları dünya beni çok korkutuyor ama içimden bir ses üçünün beni şok etmenin komik olduğunu düşünebileceğini ama bana asla zarar vermeyeceklerini söylüyor, bilerek değil.

Bu sefer, bana eve kadar eşlik ederken Nitro'nun arkasına biniyorum. Önüne binmekten çok daha az garip ve kollarımın onun beline dolanması ve geniş gövdesinin arkasında rüzgârdan saklanmanın güzel bir yanı var. Aslında biraz eğlenceli, özellikle de Wraith ve Tank onur muhafızı gibi yanımdayken.

Ailemin evinin önünde durduğumuzda hava kararmıştı. Hava soğuk ve rüzgâr düşen yaprakları kaldırımın üzerinde savuruyor. Wraith bisikletten inmeme yardım ediyor ve ben kendimi durduramadan ayak parmaklarımın ucunda uzanıp ağzımı onunkine bastırıyorum. Sadece bir saniye sürmesini ama kolu bana dolanıyor ve dudağımı ısırarak ona açılmamı sağlıyor.

Dili ağzımın içine kayıyor ve küçük bir teşekkür olması gereken şey derin, aç bir öpücüğe dönüşüyor. Tadı tehlike ve olasılıklar gibi. Asla göremeyeceğim olasılıklar, ve bu muhtemelen

En iyisi, ama uzaklaşmalarını izlediğimde, bugünden hatırladığım tek şeyin alevlerin sıcaklığı olmayacağını biliyorum.

TANK

ARTURO GIORDANO TOPLANTIDAKİ ÖLÇÜLÜ ADIMLARINA ARA VERDİ

Tüneğin üstündeki odaya girer ve masaya döner. "Bu çok ama çok kötü görünüyor Kartal Göz. Bunu anlamalısın."

Duyduğuma göre, Baba Giordano hâlâ Gior- dano Mafya ailesinin Don'u ama Arturo şu anda babasının işlerinin çoğunu üstlenmiş durumda. Keskin gözleri, şahin ifadesi ve şık takım elbisesiyle, her bakımdan yetenekli bir ikinci adam gibi görünüyor. Kontrolü ele aldığı anda, onunla çalışmanın babasından daha kolay olacağını sanmıyorum.

Onların işi için iyi, ama bizim için boktan bir durum, çünkü şu anda birlikte çalışmak gerçekten çok faydalı olurdu. En azından bana öyle geliyor. Kimse sorduğu için değil.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, vurgulamak için biraz esnetiyorum. Başkan Yardımcımız King ve memurlardan biri olan Viking, Kartal Göz ile birlikte masada oturuyor. Wraith ve Nitro yan tarafta oturuyor ama ben arkada duruyorum. Bu işte iyiyim. Kas gücü, tehdit. Bütün bu politik saçmalıklar? Giordano'ların neden kızgın olduğunu anlıyorum ama bu konuda ne yapacağını düşünmek zorunda olan ben olmadığım için mutluyum. Muhtemelen herkesi öldürtürdüm.

"Adamlarım Abbeville'deki bir toplantıdan sonra sizin bölgenizden geçiyorlardı. Motosiklet işiyle hiçbir ilgisi yoktu ama yine de eminim son haberleri görmüşsünüzdür. Polisin daha fazla bilgi edinmek için yayınladığı görüntüleri? Sizin armalarınızı taşıyan adamların tamamen sebepsiz yere saldırdığını gösteren görüntüleri?"

"Tabii ki var," diye homurdanıyor Kartal Göz, kelimeler bir kaya kırıcısından çıkan çakıl gibi çıkıyor. "Ama onlar benim değil. O şerefsizlerden bir tanesini bile daha önce görmedim ve adamlarımın hiçbirini sayılmıyor."

Arturo ellerini havaya kaldırır. "*Cazzo!* Neye inanacağımı bilmiyorum. Burada ortalığı ateşe vermek yerine sorular sormamızın tek nedeni de yararına olan yıllarca süren ateşkes. Ve tabii ki Alessa. işbirliğimizden memnun olmayan tek Aile parçası değildi ve bu sadece söylentileri körüklüyor."

Eski tarih ve daha fazla lanet politika. Alessa, Giordano Mafya prensesi, dört Kartal'ın yaşlı kadını oldu. Evet, bu işin başında ben olmadığımı memnunum.

"Ne söylentisi?" King ses tonunda bir tehlike belirtisiyle soruyor. Sorgulanmaktan hiç hoşlanmaz ve Başkan Yardımcısı olarak Arturo ile benzer bir konumdadır. Her ikisinin de sadece adamlarının güvende ve kontrol altında değil, aynı zamanda ikinci adam olarak otoritelerinin de sorgulanmadığından emin olmaları gerekiyor.

Bana sorarsan çok fazla stres var.

"Alessa, Luca'nın üzerinde tuttuğunuz bir rehineden başka bir şey değil ve kabul edilebilir bir kayıp olarak görülmeli." Arturo başını Alessa'nın babası Luca Giordano'ya doğru sallıyor. "Ateşkesin güvenliğinin bizi yumuşatacağını ve iç çatışmamızın Aileyi zayıflatıp zayıflatmadığını görmek için suyu test ettiğinizi düşünenler var."

Luca, bu mafya adamlarının çoğu gibi, genellikle bir kaya kadar duygu gösterir, ama Arturo'nun sözleri üzerine hırlar. "Kızım ve torunlarım piyon değil."

Viking onaylarcasına homurdanıyor. Kartal Göz'ün subaylarından biri olmasının yanı sıra Alessa'nın adamlarından biri. "Bizim bu karmaşayla hiçbir ilgimiz yok ama kavga arayan birileri varsa ve bunu yüzümüze söylesinler."

Bize kim tuzak kurduysa hangi düğmeye basacağını çok iyi biliyordu. Alessa'nın motorcularla takılması neredeyse Screaming Eagles ve Giordanos arasında bir savaş başlatacaktı, ama eğer bir şey varsa

iki kurumun da ortak noktası aile ve sadakattir. Bunu sorgulamaya açmak herkesi kızdırmanın hızlı bir yoludur.

"Yeter! Fabbrisler ikimizin de başının belası oldu," diye çıkışıyor Kartal Göz. "Yine sorun çıkarmaya mı çalışıyorlar? Ateşkesin bozulmasından ikimizin de çıkarı olmaz. Yoksa bu değişti mi?"

Arturo ve Luca başını sallamadan önce birbirlerine bakarlar. "Hayır. İmkânsız değil ama yaptıkları her hareketi izliyoruz ve bir fısıltı bile duymadık." Arturo iç geçirir. "Videodaki adamların size ait olmadığına dair sözünüzden daha fazlasına ihtiyacım var."

Bu saçma suçlamalardan bıktım artık. "Size ne gördüğümüzü söyledik! Bize yalancı mı diyorsun?"

Kartal-göz elini kaldırır. "Tank. Geri çekil."

"Bunca yıldan sonra, bizi sorgulamaları için tek gereken şeyin böyle bir tuzak olması gerçekten çok boktan."

"Üç adamlarını kaybettiler. Eğer üçünüz olsaydınız, sizce de oraya gidip bazı lanet cevaplar talep etmez miydik?" Kartal-göz diyor, berrak gözlerini bana dikerek. Yüz ifadesi karanlık.

Geri çekildim, hala mutlu değilim.

"Sadece kaybolmadılar. İnfaz edildiler," diyor Arturo buz gibi bir ifadeyle ve bana hançer gibi bakıyor. "Sizin topraklarınızda, arkasında sizin insanların olduğuna dair kanıtlarla birlikte. Kendi itirafına göre, sen de oradaydın! Senin gibi biri bile bunun nasıl görüldüğünü anlayabilir."

"Bu da ne demek oluyor?" Homurdanıyorum. "Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bizden?" Tabii ki öyle düşünüyor. Wraith ve Nitro ayağa kalkıp benimle birlikte durdular, bariz bir destek gösterisi. "Ben iyiyim," diye ısııyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Adam lanet olası bir soru sordu," diyor Kartal Göz, sesi yumuşak ve ölümcül - Arturo'ya hoş karşılanma süresini aşmaması için bir uyarı.

"Bunu senin yaptığına inanmıyorum," diyor Arturo sonunda. "Yapsaydım burada olmazdık ama eminim ki Ailenin iyiliği her şeyden önce gelir."

kulübünüzün sizinle yaptığı gibi. Buraya suçlama yapmak için gelmedim ama sonuçta Giordano ailesinin geleceği benim kişisel duygularımdan daha önemli."

"O zaman konunun etrafında dans etmeyi bırak ve bana Gior- danos'un ne istediğini söyle. Ben lanet bir savaş istemiyorum. Sen de savaş istemiyorsun. Peki buradan nereye gideceğiz? Elimden geldiğince anlayışlı olmaya çalışıyorum çünkü senin üç adamın öldü ama benimkiler yapmadığımız bir şey için suçlanıyor. İkimiz de bu işin bırakamayız ve enerjimizi birbirimizle savaşarak harcarsak onların ekmeğine yağ sürmüş oluruz." Kartal Göz kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslanıyor.

"Bir hafta. Bir haftanız olabilir. Ondan sonra harekete geçmeliyiz yoksa bu bir zayıflık olarak görülecektir. bir tehdit değil, sadece size tek şey. Pazar günü yeğenimi toprağa vereceğim ve annesinin gözlerinin içine bakarak sorumlulara bunu ödeteceğimizi söylemem gerekiyor."

"Bir hafta mı?" King parmaklarını çıtlatıyor. Şimdiye kadar çoğunlukla sessiz kaldı ama hiçbir şey gözünden kaçmadı. Onunla Kartal Göz'le uğraştığım kadar uğraşmazdım. "Bu çok fazla zaman değil, eğer birden fazla ipucunu takip etmek zorunda kalmazsak."

Arturo toplantı masasından telefonunu alır ve cebine koyar. "Hayır, değil, ama sizden tek istediğimiz suçluyu bulmanız. İntikamı kendimiz ayarlamaktan mutluluk duyarız."

Kartal-göz yavaşça ayağa kalkıyor, ağırlığını masaya veriyor ve Arturo'nun gözlerinin içine bakıyor. "Savaşı size getirmeyeceğimizin farkındasınız, ama savaşı başlatırsanız, lanet imparatorluğunuzu yerle bir ederiz."

"Deneyebilirsiniz. Daha azını beklemezdim."

Birbirlerine bakıyorlar ve birbirlerine hiç benzemeseler de, her ikisinin de kayıplar için yas tutacak ama kimin kazanacağını bulmak için kesinlikle zafer kazanacak vahşi bir çizgiye sahip oldukları hissine kapılıyorum.

Luca boğazını temizler. "Alessa toplantımızdan sonra onu ve çocukları ziyaret etmemi bekliyor. Bu bir sorun olur mu?"

"Bugün olmaz." Kartal-göz yerleşkeye doğru işaret eder. "Ama Viking'le git ki herkes dostça davranması gerektiğini bilsin."

Onlar gittiğinde ve geriye sadece Eagles kaldığında uzun bir nefes alıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Ne berbat bir durum. Oradan çıkardığın kız. Nerede şimdi o? Sanırım daha uzun bir konuşma yapmamız iyi olur. Başka tanık var mıydı?"

King öne doğru eğiliyor. "Gabriel o gün çalışıyordu, mahallenin çocuklarından biri. Onu çocukluğundan beri tanırım. Onu içeri alabiliriz ama bizi ihbar eden oydu ve eminim ki işe yarar bir şey görmüş olsaydı şimdiye kadar öğrenmiş olurduk."

"Yap ," diye emrediyor Kartal Göz.

"Kaylee'nin iletişim bilgilerini başvurusundan aldım. Bize yakın bir yerde olmasının tek nedeni stüdyoda bir görüşmesi olmasıydı. Onu bulacağız," diyor Wraith.

"Siktir. Onun tatlı kıcını tekrar görmeyi umursamıyorum," diyor Nitro sırıtarak. "Ama onu bizim pisliklerimizden korumaya çalıştığın için neredeyse ölüyor olması berbat bir şey."

Haksız değil. Çok sevimliydi. Wraith ona bu iş için uygun olmadığını söylediğinde onu yumruklamak istedim. Şok olmuş küçük suratının bir kadın kuaföründen lanet bir motorcu dövmecisine alışmasını izlemek çok eğlenceli olurdu. İş görüşmesinde bize attığı uzun bakışlardan bazılarını takip edecek cesareti toplaması için ona bir hafta verirdim.

King homurdanıyor. "Bu ciddi bir mesele. Eğer gerçek bir bilgi alamazsak savaş çıkacak. Siklerinizi pantolonlarınızın içinde tutun, Tanrı aşkına."

"Sırf babasıyla uğraşmak için yaşlı karını yatak odasından kaçırdığın zaman yaptığın gibi mi?" Nitro homurdanarak söylüyor.

King'in onu dövmesini engelleyen tek şeyin Kartal Göz ve Viking'in yüksek sesle gülmesi olduğuna eminim.

Kartal-göz ayağa kalkar. "King, Snark'la konuş ve polisleri izlemesini söyle. Ellerin lanet olası kasetler var.

pis şaka, bunu duymak istiyorum. Viking, Alessa'yı güvende tut. Eğer ona bir şey olursa, boku yeriz. Wraith? Sen ve adamların, bir şey hatırlayıp hatırlamadığınızı görmek için beyninizi kazıyın ve o kızı geri getirin. Arabası oradaysa kızın da orada olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

KAYLEE

BİLGISAYARIN BAŞINDA OTURMUŞ YENİDEN TASARIMIMI YAPARKEN KAPI ÇALİYOR. yüzüncü kez içiyor ve bir kurabiye kemiriyor.

Bir teslimat beklemiyorum ve geçirdiğim haftadan sonra kimseyle konuşma havamda değilim, bu yüzden görmezden geliyorum.

Annem de babam da işte. Annem iki gün önceki büyük benzin istasyonu patlamasında neredeyse yakalandığımı öğrenince haftanın geri kalanında bana izin verdi. Elbette tüm hikayeyi bilmiyorlar ama eve bir aksiyon filmindeki figüran gibi görünerek geldim. Bana bir baktılar ve bir şeyler söylemek zorunda kaldım. Özellikle de arabamdan geriye kalanlar hala istasyonun dışında tütüyorken.

Bütün gün kafamda dönüp duruyor ve hepsi birbirine karışmış durumda. Üç seksi adamla yaptığım röportaj, bir çete kavgasında neredeyse vuruluyordum ve sonra neredeyse havaya uçuyordum. Daha önce hiç görmediğim bir dünyaya küçük bir bakıştı. Her günün son gününüz olabileceği bir dünya.

Hayatımda biraz daha heyecan istediğimi biliyorum ama bu biraz fazlaydı, teşekkürler. Çok kötü, çünkü Wraith, Tank ve Nitro? Bir tanesi bile neredeyse risk almaya değdi.

Patlama ve yangınla ilgili haberler tüm televizyonlarda yer alıyor, ancak teknik bir arıza olduğu söyleniyor. Kimse ateş edildiğinden ya da ceset bulunduğundan bahsetmiyor.

Zil tekrar çalar ve bu sefer her kimse gerçekten zile basar.

Bu kadar önemli olan ne? Kapıya doğru bakıyorum, hâlâ o üç seksi motorcuyu düşünüyorum. Onlar olamaz, değil mi? Ama olabilir.

Merakla ve biraz da umutla dizüstü bilgisayarımı kapatıp pencereden dışarı bakmak için ön tarafa doğru ilerliyorum. İki polis memuru verandamızda duruyor, sinirli ve sabırsız görünüyorlar. Biri tam kapıda, diğeri ise daha geride kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyor.

Hay aksi. Ne yapmalıyım? Burada değilmişim gibi mi davranayım? Beni arıyor olmalılar, çünkü Cal'in gençlerinin ATV'lerini insanların çimenliklerinde sürmeleri dışında mahallemizde polisleri ortaya çıkaracak hiçbir şey olmuyor.

Herhangi bir sorun yaşayacak mıyız? Kartal Göz'ün sorusu aklımdan geçiyor. Bahse girerim bunu kesinlikle bir sorun olarak sınıflandırır.

Arkada duran polis beni perdelerin arkasından gördü. Yoldan çekildim ama olan olmuştu. Kapıya vurmaya başladılar. "Hanımefendi? Kapıya cevap verin. Konuşmamız gerek."

Çifte saçmalık.

Kapıyı içeriye bakacak kadar hafifçe araladım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Öndeki adam bir polis karikatürüne benziyor. Bir suikast kahramanının kıskanacağı bir çenesi var, saçının bir teli bile yerinde değil ve takım elbisesi o kadar sert ki kendi başına ayakta durabilirmiş gibi görünüyor. Hemen kendini kötü hissediyor. Çok fazla çabılıyor ve sonunda kendini işine çok ama çok kaptırmış görünüyor. Ortağı biraz daha rahat görünüyor, kırmızı teni, düzensiz kızıl saçları ve orantısız sırtışıyla.

Önce kızıl saçlı konuşuyor. "Kaylee Thompson?"

Aralarına endişeyle bakıyorum, mecbur kalmadıkça bir santim bile vermek istemiyorum. "Evet, o benim."

"Ben Memur Anderson ve bu da Dedektif Harris. İçeri girebilir miyiz?"

Evetten başka bir şey şüpheli olurdu, bu yüzden onları içeri aldım. "Sorry, tam olarak misafir beklemiyordum." Elimle aşağı doğru işaret ettim.

terliyor. "Bu neyle ilgili?"

Yalan söylemekten nefret ediyorum, muhtemelen bu konuda iyi olmadığım için. Küçükken bile hiçbir şey yanıma kâr kalmazdı. Gördüklerim hakkında hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz verdim, ama polise yalan söylemek? Bu kötü olabilir. Gerçekten kötü.

"Kısa keseceğim, Bayan Thompson. Red Kite benzin istasyonunda üzerinize kayıtlı bir araba bulundu. Hâlâ güvenlik kayıtlarını inceliyoruz, ancak patlama sırasında orada olduğunuzu teyit ederseniz daha hızlı ilerleyebiliriz. Eminim yaşadığınız şok yüzünden henüz iletişime geçmediniz." Anderson bana tepeden bakan bir gülümsemeyle bakıyor.

Güvenlik kayıtları. Bunu beklemeliydim. Henüz görmemiş olsalar bile, eninde sonunda beni ve hatta belki de çocukları görecektlerdi. "Oradaydım ama her şey çok hızlı oldu. Size yardımcı olabilir miyim bilmiyorum."

"Doğru... doğru. Bu anlaşılabilir bir durum, ancak yine de sizi karakola götürmek, bazı sorular sormak ve resmi bir açıklama almak istiyoruz."

"Burada konuşamaz mıyız?"

Dedektif Harris başını sallar. "Korkarım ki hayır. Şüpheli bir kişi olarak, sorgulamanın resmi bir alanda yapılması gerekiyor, böylece her şeyin kurallara uygun olduğundan emin olabiliriz."

"İlgili kişi mi?" Gıcırđıyorum. "Benim bununla bir ilgim olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi? Yani, her türlü kuralınız falan olduğunu tamamen anlıyorum..." Birkaç adım geri gidiyorum. "Bu hafta içinde gelsem ve-"

"Şimdi bizimle gelmene ihtiyacımız olacak. Zorlamak zorunda kalmamayı tercih ederim ama mecbur kalırsak geleceğiz."

"Soruşturmada işbirliği yapmanın ne kadar önemli olduğunu anladığınızdan eminim," diyor Anderson, sesi tamamen makul ve aynı zamanda biraz da tehditkâr çıkıyor.

Bu bir rica değil, bunun farkındayım. Onun nazik davranması, gerekirse fırlatmayı düşündükleri bir tuğlanın üzerine konan küçük bir fiyonktan ibaret.

"Önce üstümü değiştirebilir miyim?"

"Elbette, sen de içinde bir şeyler olan bir çanta hazırlamaya ne dersin? Bilirsin, her ihtimale karşı bu iş beklenenden daha uzun sürer."

"Um, teşekkürler. Hemen döneceğim." Şüpheli görünmemeye çalışarak odama kaçıyorum. Wraith'i aramam gerekiyor. İsteyeceğim son şey hem polislerle hem de Çıglık Atan Kartallar'la başımın belaya girmesi.

Ayak sesleri beni merdivenlerden

yukarı kadar takip ediyor. Arkamı

döndüm. "Affedersiniz?"

"Standart prosedür." Anderson özür dileyerek ellerini uzattı. "Sizi takip etmek zorunda kaldığımız için kaçma riskiniz var."

"Uçuş riski mi? Ciddi misiniz siz? Ben yirmi bir yaşında, hâlâ ailesiyle yaşayan ve şu anda bir arabası bile olmayan bir salon asistanıyım. Ek iş olarak patlayıcı uzmanı falan mı olduğumu sanıyorsunuz? Kötü bir sabah geçirdim, slushie içmeye gittim ve kendimi hiç alakam olmayan bir şeyin ortasında buldum. Bu kadar!"

Dedektif Harris bana düz bir bakış atıyor ve koyu, hırçın bir ses tonuyla sözü devralıyor. "Tiyatroya gerek yok. Biz sadece işimizi yapıyoruz. Bu davanın bu şehrin güvenliği için ciddi sonuçları var ve sizi rahatsız ediyor diye herhangi bir risk almayı göze alamayız." Anderson'a eliyle işaret ediyor. "Sana bunu benim yöntemimle yapmamız gerektiğini söylemiştim. Direniyor. Kelepçeleysin onu."

"Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? Kes şunu! Sadece şaşırdım. Hiçbir şeye direnmiyorum!" Ne kadar yalvarırsam yalvarayım, bu Offi- cer Anderson'ın beni duvara yaslamasını, kollarımı arkamdan çekmesini ve bileklerime kelepçe takmasını engellemiyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım!"

"O zaman endişelenecek bir şey yok, değil ? Hadi karakola gidelim ve bu işi ."

Bunların iyi adamlar olması mı gerekiyor? Dün bu adamların suçlu diyebileceği bir grup adamla tanıştım, ama Kartal Göz gibi korkutucu olduklarında bile bana bundan daha iyi davrandılar.

Telefonuma el koydular ve beni evden çıkarıp ekip aracının arkasına . Harris kapıyı kapatıyor, Anderson ise direksiyona geçiyor. Şehir merkezindeki ana merkeze vardığımızda, imza atmayı, parmak izlerimin alınmasını falan bekliyorum ama bunun yerine tamamen çıplak bir sorgu odasına kilitlenip tek başıma bırakılıyorum. Rahatsız bir sandalye, metal bir masa ve buzlu, güçlendirilmiş bir penceresi olan bir kapıdan başka bir şey yok. Duvarda devasa bir ayna var ve izlediğim suç programlarına bakılırsa muhtemelen tek yönlü bir cam.

Bu gerçekten doğru gelmiyor.

Bir telefon almayacak mıyım? Beni burada tutabilirler ve kimse bana ne olduğunu bilmez. Bir gün ortadan kaybolurum. Puf. Yok olurum.

Ayağa kalkıyorum ve evde terlik olarak giydiğim gökkuşağı yün astarlı crocs ayakkabılarımla odanın içinde volta atıyorum. Kapının açılma sesi beni koşarak koltuğuma geri gönderiyor. Ellerimi kucağımda kavuşturuyorum ve işbirlikçi görünmeye odaklanıyorum. Gerçek benim tarafımda. Ben hiçbir şey yapmadım ve video Wraith ve diğerlerinin de sorumlu olmadığını gösterecek.

Yine Harris ve Anderson.

"Beklettiğim için özür dilerim. Bir işim çıktı," diyor Anderson yumuşak bir sesle. Elinde bir bardak su vardı ve bir yudum alıp kendi önüne koydu, benim önüme değil. Bunu görene kadar ne kadar susadığımı fark etmemiştim. "Şimdi en baştan başlayıp bize dün öğleden sonra tam olarak ne olduğunu anlatmaya ne dersiniz?"

Beni buraya getirdiklerinden beri bunu kafamda tekrar tekrar düşünüyorum ama yine de ne diyeceğimi bilemiyorum. "Sana evimde söyledim. Kötü bir sabah geçirdim."

"Ne oldu?"

Gergin bir şekilde küçük resmimin köşesini karıştırıyorum. E-postamı kontrol ederlerse anlarlar, değil mi? Tutuklanmadığım sürece bunu yapabilirler mi? Peki ya GPS? En iyisi doğruyu söylemek. "Ben... Bir iş görüşmem vardı ama pek iyi geçmedi, bu yüzden eve dönerken benzin almak için durduğumda, kendimi daha iyi hissetmek için içeri girip bir slushie alabileceğimi düşündüm. I

dışarıda bir şey patladığında kasanın arkasındaki adamla sohbet ediyordu."

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Bilmiyorum. İş arayışım sanırım? Her neyse, bir şeyler patlamaya başladığında tezgahın arkasına saklandık ve sonra biz-"

Dedektif Harris ceketinin içine uzanıyor ve güvenlik kamerasından alınmış birkaç grenli fotoğraf çıkarıyor. Birinde bir cesedin açıkça görülebildiği ön taraftan çıktığını, diğerinde arabamın yanında saklandığımı ve üçüncüsünde Wraith'in beni götürdüğünü görebilirsiniz.

Kahretsin.

"Dediğim gibi. Ön tarafta olanlardan dolayı arka kapıya doğru koşmaya başladık ama o daha hızlıydı ve kapı tıkanı, ben de ön taraftan çıkmak zorunda kaldım. Gerçekten pek bir şey görmedim, yemin ederim." Dünyü düşünmek ve sorgulanmanın stresi arasında gözyaşlarının akmasına izin vermek çok kolay. Umarım bana biraz sempati kazandırırılar. "Çok korkutucuydu. Cesedi gördüm ve sadece... Kaçabileceğimi umarak arabama koştum ama çok korkmuştum. Saklandım ve beni görmemelerini umdum."

"Sizi kim görmek istemez ki Bayan Thompson?"

"Kim olduklarını bilmiyorum. Sana söyledim, her şey çok hızlı oldu."

"Size bazı resimler göstersem ateş edenlerden herhangi birini seçebilir misiniz?"

"Belki. Emin değilim." Yalan. Unutmaya çalışıyordum ama beni neredeyse bulan adamın yaralı yüzü hâlâ gözümün önünde ve onları tekrar görsem diğerlerinden en az birini tanıyacağıma eminim.

"Güzel, mükemmel. Şimdi bize birlikte ayrıldığınız adamların kim olduğunu söylemenizi istiyorum." Kaşlarını çatıyor ve Wraith'in görüldüğü resme dokunuyor. "Tetikçilere çok benziyorlardı, değil mi?"

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor. Çok ince bir buzun üzerinde yürüyorum. "Öyle mi düşünüyorsun? Sanırım ikisi de motosiklete biniyordu ama bu

oldukça yaygın. Onlar sadece ."

İnanmayarak homurdanıyor. "Gerçekten birilerinin arabayla geçerken bir çatışma olduğunu ve benzin istasyonunun yandığını gördüğüne ve seni alıp gittiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Bu bölgede hiç kimse bir çıkar elde etmediği sürece bir şey yapmaz. Açık konuşayım. Sizin geçmişinizi araştırdık ve yanlış zamanda yanlış yerde olmanız dışında olanlarla en ufak bir bağlantınız gösteren hiçbir şey yok."

"O zaman ben neden buradayım?"

Dedektif Harris ayağa kalkar. "Çünkü bu soğukkanlı cinayetlerin arkasında Çılgık Atan Kartallar'ın olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Ya onları korumak için çeneni kapalı tutuyorsun ya da onlardan korkuyorsun. Hangisi olduğunu bilmiyorum, ama her iki durumda da bedel ödemelerini sağlayacak anahtar sen olabilirsin. Ben olsam gördüklerin hakkında uzun uzun düşünürdüm."

"... Gerçekten yapmadım... Eve ne zaman gidebilirim?"

Anderson arkasına yaslanır ve sırtışı kurnazca bir hal alır. "Oh, Bayan Thompson, korkarım bu çok kötü bir fikir olur. Kendi iyiliğiniz için sizi güvende tutacağız."

"Ne? Öylece-"

"Yapabiliriz ve yapacağız. Yakında biri seni almaya gelecek." Anderson suyu bitirip kâğıt bardağı önündeki masanın üzerinde ezerek dışarı çıkıyor ve beni yine odada tek başıma bırakıyor.

Bu gerçekten yasal olamaz. Polis gerçekten de rızam olmadan beni alıp tutabilir mi?

Gözlerimi kapatıyorum ve Tank ile Nitro'nun dövme salonunda şakalaşmalarını ve Wraith'in bana veda öpücüğü verirken aldığı tadı hatırlıyorum. Üçünün de tetikçi olmadığını biliyorum.

Sonrasında duyduklarım ve gördüklerimin arkasında Screaming Eagles'ın olmadığına bahse girerim.

Bu şehrin polis teşkilatı çocukluğumdan beri bir şaka. Bunu herkes biliyor. Belki de Harris ve Anderson sonunda motorcuların üzerine bir şey yıkmak için bir fırsat görüyor ve biraz fazla hevesli davranıyorlardır. Eminim daha anlayışlı biri benimle konuştuğunda her şey yoluna girecektir.

NITRO

"BİR ŞEY VAR MI?"

Wraith başını sallayarak telefonunu ceketinin içine sokar. "Hayır. Numarası doğrudan sesli mesaja düşüyor. Dün gecedan beri öyle. Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Kaylee sana hayalet mi gönderiyor? Bana öp ve kaç tarzı bir kız gibi gelmedi." Tank parmaklarını dudaklarına götürdü ve tiz bir ıslık çaldı. "Yeniler! Şuraya geçin! Bizimle at sürerken kulübü temsil ediyorsunuz. Sizi etrafta taşak geçerken görmek istemiyorum."

Her ikisi de eski asker olan Beast ve Shrapnel "Emredersiniz efendim!" diye bağırırken Mad Dog başıyla onaylar.

"Deuce ve Reaper nerede?"

"Buradayım!" Deuce arkadaşıyla birlikte atölyeden çıkıp bisikletlerine doğru koşarken bağırıyor.

Kahretsin, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor ama onların yerinde olduğumu hatırlıyorum. Onların yaşındayken ben de askerden yeni gelmişim ve hayatımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Orduda istihkamacı olarak görev yaptıktan sonra bir arkadaşım bana bir inşaat şirketinde demo işi buldu. Hayatımın geri kalanında her gün aynı lanet şeyi yapacağımı fark edip şantiyeyi terk etmeden önce üç ay dayandım. Screaming Eagles'a katılmak hayatımda verdiğim en iyi karardı.

"Koşudan sonra evine uğrayalım," diye öneriyorum. "Muhtemelen akıllı davranıyor ve hiçbir şeye karışmak istemiyordur."

ama Giordano'larla zamanımız kısıtlı. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, onu getirmek zorundayız."

Wraith başını sallar. "Onun gibi masum bir kızı tekrar bu karmaşanın içine sürüklediğim için kendimi lanet olası bir pislik gibi hissediyorum ama söylemeliyim ki onu tekrar gördüğüm için kızgın değilim."

"Tabii ki değilsin. Onu son gördüğünde lanet bademciklerinin tadına bakıyordun," diyor Tank homurdanarak.

"Kıskanç mı?"

"Paylaşmayı düşünmüyorsanız, hayır."

"Fuuuuck," diye inliyorum. "Neden yolculuktan hemen önce bunu söylemek zorundaydın ki? Şimdi onu o küçük pembe röportaj eteğini yukarı kaldırmış ve o kocaman gözleriyle bana bakarken hayal ediyorum-"

"Dışarı çıkın!" Kartal gözü bomları.

Bir avlu dolusu motosiklet hep birlikte kükrüyor. Yaklaşan savaş olsun ya da olmasın, kulüp işleri devam etmeli. Güney Yakası ancak biz burada olursak güvende olur. Burada yaşayan insanlar dikkatimizi verdiğimizizi bilmeli ve bizimle uğraşmaya çalışan şerefsizlere korktuğumuzu düşünme rahatlığını veremeyiz.

Yaklaşık iki düzine kişi yerleşkeden çıkıp sokaklara döküldük ve hiçbir yere gitmediğimizi açıkça göstermeye hazırдық. Kahretsin, bu gezintilere bayılıyorum. Yüzümde rüzgar ve yanımda kardeşlerim varken, tüm kötü şeyleri unutmak çok kolay çünkü iyi olan her şey çok güzel.

"Pozisyonunuzu bozmayın!" Wraith, birbirine bu kadar sıkı binmeye alışık olmayan adaylara bağıyor.

Bu yetişkin adamlara göz kulak olmak bazen kreş işletmek gibi oluyor. Hiç bu kadar taze miydim? Potansiyel bir savaş yaklaşırken, alabileceğimiz tüm yeni kana ihtiyacımız olacak, ancak onlara güvenemezsek hiçbir değeri yok.

Eagle-eye, King ve Al-pha tarafından kuşatılmış bir şekilde sürünün başında ilerliyor. Buranın sahibiymiş gibi at sürüyorlar, çünkü öyle. Görevdeyken, lider olmanın, lider olmak olmadığını çok çabuk öğrendim.

Bir unvan ya da rütbe hakkında, bu doğuştan sahip olduğunuz ya da olmadığınız bir şeydir. Bazen bunu ortaya çıkarmak için gerçek bir boktan geçmek gerekir, ama her zaman oradaydı.

Onlarda var. Bu yüzden diğer pek çok kulüp sönüp giderken Screaming fucking Eagles daha da parlak bir şekilde yanıyor.

Koşu sorunsuz gidiyor, ta ki öyle olmayana kadar.

Bölgemizin sınırına varıp geri dönmeye başladığımızda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Kartal-göz King'le bakışıyor. Arabalar genellikle kenara çekip geçmemize izin verir ama burası çok sessiz bunun nedenini bir saniye içinde öğreniyoruz.

Bir kavşağa gelmeden hemen önce çevik kuvvet kamyonları her iki taraftaki sokaklardan fırlıyor. Tüm yolu kapatıyorlar ve kaldırımları kaplıyorlar ve açıkça planlanmış bir hareketle, tam taktik teçhizatlı polisler dışarı dökülüyor ve kalkanları hazır halde sıraya giriyorlar. Bu da ne böyle? Polisler uzun zamandır kendi alanımızda bize meydan okuyacak kadar cesur olmamışlardı.

Kartal-göz ve Alfa'nın da dahil olduğu sıranın başı, tüm karmaşaya çarpmadan önce kayarak durmayı zar zor başarıyor. Geri kalanımız onların arkasında sıkıca diziliyor, ancak arkadan ışıkları yanan iki normal polis arabası tarafından engelleniyoruz.

"Prez?" diye soruyor King, eli beline yakın, gerekirse çekmeye hazır.

Kartal-göz beklemek için hareket ediyor, yüz ifadesi ölümcül. Kızını Pit Viper'lardan geri almak için yola çıktığımız günden beri onu bu kadar öfkeli görmemiştim. "Demir yok, mecbur kalmadıkça olmaz. Bu onların işi."

Hepimiz, hatta potansiyel müşteriler bile hareketsiz kalırız. Ne olursa olsun, bunu birlikte karşılayacağız.

"İşler çirkinleşirse, sonunda çekip gidenlerin biz olacağımız kesin," diye homurdanıyor Tank nefesinin altından.

"Bu da ne demek oluyor?" Kartal-göz bağıırır. "Burası halka açık bir yol. Sadece küçük bir gezintiye çıktık."

Gıcır gıcır siyah takım elbiseli bir adam, hâlâ çevik kuvvet kalkanlarının arkasında güvenle ilerliyor. Geniş omuzlu ve karikatürize edilmiş kare bir çenesi var. "Ben Dedektif Harris, yerinizde olsam beni dinleyene kadar şikâyetle bulunmazdım."

"Benim yerimde olsaydın, az önce kendi ölüm fermanını imzaladığını bilirdin," diye tersliyor King. Etrafındaki birkaç adam başlarıyla onaylıyor.

Kendi adamlarından biri ona engel olmaya çalışsa da Harris sanki pis kokmadığını düşünüyormuş gibi sıranın en önüne doğru yürür ve birkaç pa- pers çıkararak Eagle-eye'a uzatır. "Red Kite benzin istasyonunda işlenen cinayetlerle ilgili olarak sorgulanmak ve kimlik tespiti yapılmak üzere hepinizin buraya getirilmesi için validen emir aldım."

"Bu konuda bir bok bilmiyoruz. Hiçbirimiz orada değildik ve bunu sen de biliyorsun," diyor Kartal Göz.

Harris omuz silkiyor. "Bu mahkemelerin ve görgü tanığımızın caydırıcılığı için. Eninde sonunda küçük kulübünüzün geri kalanının da katılmasına ihtiyacımız olacak ama bu iyi bir başlangıç, öyle değil mi?"

King, Kartal Göz'le omuz omuza durarak, "Hawthorne'a sor bakalım bizi karşısına almak ne kadar akıllıca," diye alay ediyor. Harris'in gözleri seğiriyor ama ifadesi taş gibi. "O yapamadıysa, buradaki küçük ordu geçit töreniniz de yapamayacaktır."

Hawthorne karmaşası ben kulübe katılmadan önceydi, ama yeterince yaşlı olan herkes Hawthorne'un yıllar önce Screaming Eagles tarafından nasıl haddinin bildirildiğini hatırlar.

Wraith bana ve Tank'e işaret ediyor. Eğiliyoruz. "Düşün. Olay sırasında orada olduğundan emin olduğumuz tek iki kişi Gabriel ve Kaylee. King dün gece Gabe'i ziyaret etti, yani gerçekten birini yakaladıylarsa bunun o olduğunu sanmıyorum."

"Kaylee'yi yakaladıklarını mı düşünüyorsun?"

Wraith'in çenesi biraz daha gergin olsaydı dişleri çatırdayacaktı. "Bu neden cevap vermediğini açıklar."

"Yanıldığını söylemiyorum ama bu kadar hızlı çark etmesine imkân yok," diye fısıldıyor Tank. "Bir dahi olmayabilirim ama insanları tanıyorum ve ona güveniyorum."

Wraith, "Kirli oynarlarsa güvenin hiçbir anlamı kalmaz," diyor. "Ben de doğrudan polise gideceğini düşünmek istemiyorum ama onu ne kadardır tanıyoruz? Birkaç saattir mi?"

Eagle-eye'in kızı Faith'le birlikte olan koca götlü orospu çocuğu Alpha, gözlerini polislerden ayırmadan yaklaşıyor. Konuştuğunda dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyor. "İşaretimle, sen ve adamların ön tarafa saldırın ve olabildiğince büyük bir dikkat dağıtın. Arka taraf savunmasız. Bir delik açıp Dodge'dan defolup gideceğiz. Takip etmeye hazır olun. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. "Crystal."

Harris bize karanlık bir bakış atıyor. "Her ne hakkında fısıldıyorsan-"

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Evine git, Dedektif Harryass," diye bağıriyorum, bisikletimi bırakıp ona doğru yürüyorum. Wraith, Tank ve birkaç kişi daha aynısını yapıyor. "Burada size göre hiçbir şey yok ve bizi içeri tıkacak insan gücüne sahip olduğunuzu düşünüyorsanız, tam bir aptalsınız. Güney Yakası Screaming Eagles'a aittir."

"Uzun sürmez," diye tükürür. "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum, Onbaşı. Sanırım tanışımız sizi uzun uzun konuşmamız gereken kişiler listesine ekledi. Bunu bize zor yoldan yaptırma."

Sırıtiyorum, onunla alay ederken tüm çılgınlığımı gösteriyorum. "Rütbemi uzun zaman önce bıraktım. Sert durmak senin için sorun oluyorsa bu benim suçum değil."

Az önce limon emmiş gibi görünüyor ama silahım tam suratına dayandığında ve kendi adamlarından ne kadar uzaklaştığını fark ettiğinde ifadesi çok hızlı değişiyor. O kadar yakınız ki, namluma bakarken göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum.

Sahne etrafımızda patlıyor. Ekibimizin yarısı vahşi barbarlar gibi çevik kuvvet polislerine saldırırken, diğer yarısı da sadece yarım düzine polisin arabalarının etrafında durduğu arka tarafa doğru patlatma fırsatını değerlendiriyor.

"Gidin! Gidin!" King, hücumu arkaya doğru yönlendirerek emrediyor.

Kahretsin, bu neredeyse seks kadar iyi. Ayak parmaklarımda adrenalin dolaşıyor, sezgilerim bana şimdi ya da asla diyene kadar silahımı öfkeli bir Harris'te tutuyorum. Kolumu hızla kaldırıp ateş ediyorum. Harris panik içinde yere yığılıyor, bir hamamböceği gibi güvenli bir yere kaçıyor.

Bütün sokak kaos içinde. Harris bir sürü adam getirmiş olabilir ama hepsi de acemi. Onlar tepki veremeden biz motorlarımıza atlıyoruz, beklentiler de hemen önümüzde. Bu tam bir ateşle imtihan. Screaming Eagles'a katılmak için pek çok neden var ama güvenli ve sakin bir hayat yaşamak bunlardan biri değil.

Arka taraftaki polis korumasını geçtik ve Deuce savruldu. Düzeltiyorum, ama sonra ön tekerleği sanki bir çukura girmiş gibi zıplıyor. Lanet olsun! O-

Motosikletini tekrar kontrol altına almayı başarır, ancak Şarapnel ve Çılgın Köpek'in önüne geçmeden önce değil, neredeyse Tank'ı yandan çarpmadan önce. Tank kaçıyor ama iki potansiyel müşterinin hiç şansı yok. Deuce'dan kaçınmaya çalışırken tekerleklerle dokunurlar ve sert bir şekilde yere düşerler. Beast diğer ikisine çarpıyor ve motosikletinin ön tarafını deviriyor. Asfaltın üzerinde kayıyor.

Her şey ağır çekimdeymiş gibi geliyor ama göz açıp kapayıncaya kadar bitiyor. Kartal Göz, Alfa ve King de dahil olmak üzere öndeki sürücüler arkayı korumak ve bize zaman kazandırmak için geri çekiliyor. Sonunda parmaklarını kışkırtan polisler hızla yaklaşıyor.

Şarapnel ve Kuduz Köpek motorlarına geri dönerken Wraith ve Tank, Deuce ve Reaper'a yol gösterir, yaralı ve kanlıdırlar ama hareket halindedirler. Beast hâlâ yerde, omzunu tutuyor.

"Prez! Git!" Bağırıyorum, duruyorum ve Beast'e yardım etmek için bisikletimi bırakıyorum.

"Bin şu lanet motoruna!" Kartal-göz hemen karşılık verir.

"Kahramanlık kompleksinin canı cehenneme ihtiyar," diye hırlıyor Alfa. "Siktir buradan. Bırak biz halledelim."

Polisler peşimizde, sirenler çalıyor ve bu sefer bize ilk önce lanet olası kötü adam konuşmasını yapmak isteyen ukala bir de- tektif yok. Sokaklara döküldüler, silahlarını çıkardılar.

Siktir!

Kartal Göz ve Alfa polislerle yüzleşiyor. "Gidin! Yakalayın şu lanet tanığı! Ellerin de bize karşı hiçbir şey yok ve bunu biliyorlar. Yetki King'de."

Yapamıyorum... Siktir!

Onlar etrafımı saramadan kendimi bisikletime atıyorum. Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum ama polisler Beast, Alpha... ve lanet olası Eagle-eye'ı toplarken kendimi kaçan bir korkak gibi hissediyorum.

KAYLEE

"KALK VE PARLA!" MEMUR ANDERSON ODAMA GELDİ.
uyarır ve floresan tepe lambasını yakar.

Yüzümü buruşturup doğruluyorum, üzerimde hâlâ beni aldıklarında giydiğim eşofmanlar var. "Eve gitmek istiyorum. En azından biriyle konuşabilir miyim? Nerede olduğumu söyleyebilir miyim?"

Bir gün mü oldu? İki gün mü? Bundan daha uzun olmadığından oldukça eminim, ama beni 'koruma' için getirdikleri dairenin pencereleri karartılmış ve iç saatim tamamen durumda. Kontrol etmenin hiçbir yolu olmadığından, bana söylediklerinden daha fazla ya da daha az zaman olabilir. Beni besledikleri tek şey Anderson'un yapmaya devam ettiği iğrenç, tuzsuz çırpılmış yumurtalar. Bildiğim kadarıyla kahvaltı, öğle yemeği ya da akşam yemeği olabilir.

"Dün gece size söylemiştik, Bayan Thompson. Hatırlamıyor musunuz? Aileniz koruyucu gözetiminde olduğunuz konusunda bilgilendirildi. Korkarım başka bir şey güvenliğinizi tehlikeye atabilir ve siz de bunu istemezsiniz, değil mi?"

"Öyle mi yaptın? Ben... Ben bunu hatırlamıyorum ve bildiğim her şeyi sana zaten söyledim. Neden burada olduğumu bile anlamıyorum! Yasak altında mıyım? Bunu kabul etmek için bir şey imzalamam gerekmiyor mu? Belki de bir avukatla konuşmalıyım. Televizyonda insanlar hep böyle yapar. Yani, polis prosedürü hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bu-"

"Saçmalamayın. Televizyonda gördüğünüz her şeye inanamazsınız. Normalde hazırlanmak için daha fazla zamanınız olduğu doğru, ancak bazı zamanlar kamu yararı söz konusu olduğunda hızlı hareket etmek bizim için önemlidir. Çılgılık Atan Kartallar tehlikeli bir suç örgütü ve siz onların birkaç kişiyi vahşice öldürdüğüne tanık oldunuz. Hala hayatta olman bir mucize. Eğer bizimle çalıştığını öğrenip seni ele geçirselerd, ölmüş olurdun."

Söylediğim ya da yaptığım her şeyin kamerada olduğunun farkındayım. Tüm odalara yerleştirilmişler ve kendimi kavanozdaki bir böcek gibi hissediyorum. İzleniyor ve bir daha asla özgürlüğü görememe tehlikesiyle karşı karşıyayım.

"Ama ben yapmadım! Bilmiyorum..." Har- ris ve Anderson'a görmüş olmam gerektiğini söyledikleri şeyi görmediğimi kaç kez söylesem de bana inanmıyor gibiler. Kendi hafızamdan şüphe etmemek giderek zorlaşıyor.

"Ben biliyorum. Belediye Başkanı Hawthorne'un taktikleri bazı sınırları aşmış olabilir, ancak o tutuklandığından beri bu hayvanlar bu şehirde terör estirmekte serbest kaldılar. Ama artık değil, sizin sayenizde nihayet örgütlerini dağıtmaya başlayabiliriz."

"Ama, değildi-"

"Bayan Thompson, Kaylee, hâlâ endişeleriniz olduğunu görebiliyorum. Aç mısınız?"

İhtiyatlı bir şekilde başımı sallıyorum, şimdiden daha fazla yumurta yemekten korkuyorum. Buraya ilk geldiğimde kimse beni beslemeyi hatırlamadı ama kelepçelerimi çıkarıp yatağımı gösterdiklerinde umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Ellerimi kullanarak musluktan su içtim ve uyudum. Kapıların olmadığını, sadece kapı girişlerinde perdeler olduğunu ve nereye gidersem gideyim kameraların ne yaptığını takip edebildiğini ancak daha sonra fark ettim.

Her yerde.

Anderson kolumdan tutup beni adeta sürükleyerek küçük dairenin açık planlı oturma alanına götürüyor. Dedektif Harris tanımadığım başka bir adamla birlikte masada bekliyor. Yanına gittiğimde Harris başını kaldırıyor ve hemen bir şeylerin değiştiğini anlıyorum. Kesinlikle öfke saçıyor.

Anderson'ın umurunda değil gibi görünüyor, tavaya yumurta kırarken mırıldanıyor. İlk baŗta onun iyi biri olduğunu d ş nm ŗt m, ama bunun ne kadar berbat bir Şey olduğunu asla kabullenmemesinde yeniden ürpertici bir Şey var.

" oluyor?" Sinirli bir Şekilde soruyorum.

"Günaydın, Kaylee. Ben Teğmen Lancer. Organize suçlar biriminde  alıŗıyorum." Uzun boylu ve zayıf, garip bir bakıŗı var ve tüylerimi ürpertiyor.

Dosyayı çevirip açıyor ve içinde geceleri kaçmak için yolun karŗısına geçeceğim erkeklerin bir katalogu var. Sert, yorgun gözler resimlerden bana bakıyor. Bazıları sabıka fotoğrafları, bazıları güvenlik kamerasından  ekilmiŗ gibi grenli, bazıları samimi, muhtemelen çok uzaklardan  ekilmiŗ. Bazılarının altına isimler ve diğer bilgiler not edilmiŗ ama çoğu boŗ.

"Doğru Şeyi yapmak istiyorsun, değil mi Kaylee?"

"Evet, tabii ki."

"Güzel, güzel... Şu resimlere bir göz atmanı ve hafızanı canlandıran bir Şey var mı diye bakmanı istiyorum."

Dosyada yüzlerce resim var ve hepsi de vi- olans olabileceğine kesinlikle inanabileceğiniz türden adamlara .  nce Tank'ı, sonra baŗka bir sayfada Nitro'yu gördüğümde hiçbir Şeyi ele vermek istemediğim için yüz ifademi düz tutuyorum. Wraith de orada, Eagle-eye ve gazozuma kiraz koyan adamlarla birlikte.

"Ne arıyorum ben?" İnanılmaz derecede seksi olan bir grup muhtemelen tehlikeli suçluya karŗı sadakat hissetmek aptalca mı? "Bunların hiçbiri insanları vururken gördüğüm adamlar değil."

Harris bunun üzerine tavuk çevirmeye  ŗ ŗen vahŗi bir köpek gibi atlıyor. "Ama bazılarını daha önce gördün?"

İsteksizce, birlikte fotoğrafımın olduğunu zaten bildiğim Wraith'i iŗaret ediyorum. "Sanırım o, ama beni kurtaran adam oydu. O kimseyi vurmadı."

Dosyayı karıştırmaya devam ediyorum ve beynime kazınmış bir yüz bana bakıyor. Wraith ve diğerkleri ortaya çıkmadan önce beni neredeyse bulan yaralı adam. Elim tereddüt ediyor.

"Ne? Kimi görüyorsun?" Teğmen Lancer sertçe sorar.

"Hiç kimse. Hiçbir şey... Bilmiyorum. Buradaki herkes aynı görünmeye başladı." Bu adam Çığlık Atan Kartallar'dan mı? Eğer değilse, onlara söylemek iyi olur, değil mi? Ama eğer öyleyse, o zaman... Ama insanları vurdu.

Bu konuda çok kötüyüm.

Lancer ve Harris birbirlerine bakıyorlar. Harris sonunda ayağı kalkıyor ve dosyayı alıyor, yarım düzine sayfayı yırtıp önümdeki masaya koyuyor. Kartal göz. Bilmediğim bir tane. Nitro. Bilmediğim birkaç tane daha. Sırayla her birini işaret ediyor. "Bunlar ateş eden adamlar." Bu bir soru değil.

"Hayır! Size ne istediğinizi söyleyemediğim için üzgünüm ama kesinlikle onlardan birini orada görmedim. Tetikçiler onlar değil."

"Elbette öyle. Belli ki kafanız karışmış."

Anderson elinde tek bir yumurtaya benzeyen bir şeyle geliyor, çırpılmış ve hala biraz cıvık. Yumurtayı önüme koydu ama Harris sinirlenerek masayı süpürdü ve yumurta her yere dağıldı.

"Yakından bak!" diye bağılıyor, yüzüme doğru yaklaşarak. "İçinde bulunduğun durumu anladığını sanmıyorum. Seni istediğim zaman tutuklatabilirim. Bir suç mahallinde tespit edildin, bilinen suçlularla kaçtın ve yüzleştirildiğinde nerede olduğun konusunda yalan söylemeye çalıştın. Sana iyilik yapman için bir şans veriyorum."

"Benden yalan söylememi isteyerek mi?" Ben daha iyi düşünmeden çıktı.

Başım yana doğru savruluyor ve daha ne olduğunu anlamadan tokadının acısı yüzüme yayılıyor. Sandalyeden düşmemi engelleyen tek şey Anderson'ın elini omzuma koyması oluyor.

Harris öfkeyle üzerime geliyor. "Bunlar vurulma olayından sorumlu adamlar. Başka kimse değil ve ben sana tekrar sorana kadar burada oturup onlara bakacaksın ve lanet olası tek cevabın 'Evet, efendim' olacak. Onlar suçlu ve bu lanet şehrin yüz karası. Beni anlıyor musun?"

Yanağımı tutuyorum ve gözyaşlarımın yüzgeçlerimden akan ıslaklığını hissediyorum. "Beni burada tutamazsınız! Bana yalan söyletemezsin!"

Harris takım elbisesinin içine uzandı ve bir çift kelepçe çıkardı. Kollarımı indirerek kelepçeleri bileğimin etrafına, aralarına da masanın ayağını koyarak takıyor. "İzle beni."

Diğerleri bunu yapmasına gerçekten izin verecek mi? Telefonunu kontrol eden Lancer'a, sonra da Harris'in beni tokatlamasından çok yerdeki yumurtaya sinirlenmiş görünen Anderson'a bakıyorum. Demek istediğim, muhtemelen Çığlık Atan Kartallar'ın suçlu olduğu konusunda haksız değil. Kesinlikle izci değiller ama bu yanlış.

Anderson iç çekiyor. "Biraz daha yumurta yapayım mı?"

WRAITH

KING ORTAK SALONUN ÖNÜNDE, KARTAL GÖZ'ÜN spot. "Kıçınızın oturun ve dinleyin!"

"Buna inanamıyorum. Bunun olmasına nasıl izin verdin?" Genellikle soğukkanlılığını koruyan Blade, en azından sizi bıçaklayana kadar, kafesteki bir panter gibi bir ileri bir geri volta atıyor. Küçük bir bıçağı kıpır kıpır bir oyuncak gibi parmaklarının arasında ileri geri oynatıyor ve herkes, birini havaya uçurmaya karar verirse diye ona yer açıyor.

Onu suçlamıyorum. Hepimiz hâlâ dünkü koşu sırasında olanların etkisindeyiz ama onun için bu daha da kişisel. Kartal-göz onun kayınpederi olabilir ve Alfa da Faith'le birlikte ailesinin bir parçası.

"Güven bana," diye homurdanıyor Tank. "Eğer geri dönüp hepimizi öldürtmeden bunu yapmanın bir yolu olsaydı, yapardık. Bizi oradan çıkarmak için kendi canlarını tehlikeye attılar."

Blade, "Lanet olası beklentiler," diye .

"Hepimizin yapacağı gibi," diye araya giriyor King yüksek sesle. "Eagle-eye Çılgık Atan Kartallar'dır. İliklerine kadar sadıktır ve hayatlar söz konusu olduğunda kimseyi geride bırakmaz. O yüzden şu lanet olası çekişmeyi bırakın. Yaşlı adam seçimini yaptı ve şimdi onları geri almak ve bir avuç lanet olası aptal gibi davranmamak bize bağlı."

Kapı patlayarak açılır ve Faith, Kartal Göz'ün kızı ve Alfa'nın yaşlı kadını, öfkeli bir valkyrie gibi odaya girer.

"Kilisede amcık yok," diye bağıyor Snake, kendi yaşlı karısı kışına tekmeyle bastıktan sonra kulüp binasına geri taşınan eski bir zamanlayıcı.

Kimse aynı fikirde olup olmamaya fırsat bulamadan Snake, Blade'in bıçağı pazısına saplanmış halde yerde yatıyordu. Derin değil ama canını acıtmaya yetiyor. "Ne oluyor lan?"

Faith'in üçüncü yaşlı adamı olan Ripper yaklaşır ve bıçağı çekip Snake'in gömleğine silmeden önce çizmesini Snake'in omzuna koyar. "Onunla bir daha böyle konuş. Sana meydan okuyorum."

Faith'in gözleri irileşir ama kendini çabuk toparlar. "Burada olmaya hakkım olmadığını düşünen başka biri var mı? Babam hapiste ve dün gece babalarından birinin neden kayıp olduğunu anlamayan bir kız çocuğunu teselli etmek zorunda kaldım. O yüzden bana burada olmamam gerektiğini tekrar söyleyin." Kartal-gözü gibi çelik grisi gözleriyle odaya bakıyor.

Sandalyesine geri dönen ve kolunu tutarken onaylamak için başını eğen Snake de dahil olmak üzere herkes lanet çenesini kapalı tutuyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bakışlarını King'e çeviriyor, o da kırpmadan bakıyor. "Peki ne yapacağız?"

Kartal Göz'ü Screaming Eagles'tan önceki günlerinden beri tanıyan eski bir piç olan Razor konuşuyor. "Oturup kimin ne yapması gerektiği konusunda söylenirsek zamanımızı boşa harcamış oluruz. O herif her zaman yapılması gerekeni yapıyor, parasını ödeyen kendisi olsa bile. Kendi kışını kurtarmak için kardeşini geride bırakacak türden bir adam olsaydı, onu takip etmezdik."

"Onun ne yaptığını iddia ediyorlar?" Faith soruyor. "O kimseyi öldürmedi." Razor homurdanır. "İyi. Son zamanlarda kimseyi öldürmedi."

Ben olsam Faith'in babasının geçmişini bu kadar kolay kabullenmesine daha çok şaşırdım ama o da benim gibi bu saçmalıklarla büyüdü. Motorcu ailesi, motorcu ailesini tanır. Bir süreliğine uzaklaştı ama bu onun kanında var. küçük, tatlı bir kitapçı olabilir ama özünde

Çivi gibi sağlam. Yaşlı bir kadında ne aradığımı hiç düşünmemiştim ama bu hayatı yaşamak için omurgalarında biraz çelik olması gerekecek.

King başını sallıyor. "Bir şeyler oluyor. Aynı anda tesadüf olamayacak kadar çok boktan şey oluyor. Polisler ateş açma olayını bizi suçlamak için kullanıyorlar ama kendi bölgemizde peşimize düşmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar ve eğer başka bir derse ihtiyaçları olursa Hawthorne'a ne olduğunu onlara hatırlatmaktan mutluluk duyarım."

O, Vahşi Çocuk ve Kahraman Hawthorne'un kızı Emily'yi kaçırdığında tüm bu karmaşanın merkezinde olduğu için bilirdi, ancak toz yatışmadan önce onunla birlikte oldu. Bugünlerde pek çok geçmiş geri dönüp bizi ısırtıyor gibi geliyor.

"Kimi vuracağımızı bilseydik bu iş çok daha kolay olurdu," diye homurdanıyor Tank.

Oda gergin ama herkes başını sallıyor. Burada, bizim olanı korumak için kendi derisini tehlikeye atmayacak tek bir kişi bile yok, pislikler bile.

King gülüyor. "Biliyorum siz piçler silahlarınızı ateşleyerek içeri girmek istiyorsunuz ama şimdilik sakın olmalıyız. Bağlantılarımızdan herhangi birinin bilgi sahibi olup olmadığını görmek için bazı iyilikler istiyoruz ve avukatımız adamlarımızı dışarı çıkarmak için kışını yırtıyor. Bu arada gözümüzü ve kulağımızı açık tutmamız gerekiyor." Bize doğru işaret ediyor. "Wraith, Tank ve Nitro. Bu, kulübe nelere sahip olduğunuzu göstermeniz için bir fırsat."

"Neye ihtiyacınız olursa, Kral," diyorum başımı

sallayarak. "Şu kız var ya? Sanırım onu

yakaladık."

"Ne? Nerede?" Üçümüz de dikkat kesildik.

King, ukala ve teknoloji dehası Snark'a el sallıyor. "Onlara ne bulduğunu söyle."

Snark öne doğru ilerliyor ve sunuculardan sekme ve pas değiştirmeyi bilmeyen aptallar hakkında bir şeyler gevelemeye başlıyor. Söylediği hiçbir şeyi anlamıyorum ama ben sanatımı nasıl biliyorsam onun da bildiğine inanıyorum.

"Her neyse, birini bulduklarına palavra sıktıklarını düşünmeye başlamıştım ki, yeni bir adam getirdiklerinde bir güncelleme aldım ve onun için koydukları iletişim adresi tanık koruma için kullandıkları dairelerden biri olarak işaretlendi. Biraz daha derinlemesine baktım ve onu sisteme kaydedenin Harris denen pislik olduğunu gördüm." Snark ellerini göğsünün önünde kavuşturup sırtıyor. "Bir şey değil."

King kaşlarını çatarak bizi uyarıyor: "O olmayabilir ve eğer , polislerle çalışmaya karar verdiği için orada olabileceğini hepiniz anlayın."

Çocuklar ve ben birbirimize baktık. Hiçbirimiz buna inanmaya hazır değiliz ama o haklı. Başımızı salladık.

"Güzel, o zaman onu içeri getir, çünkü bence bir konuşma daha yapmanın zamanı geldi. Yap şu lanet şeyi."

KAYLEE

ANDERSON KELEPÇELERİ MORARMİŞ BİLEKLERİME GERİ TAKAR TAKMAZ

Tuvaleti kullanmayı bitirdiğimde. O zamandan beri uyumama izin vermiyorlar... Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Sanırım bunu kafamı karıştırmak, doğru kararlar veremeyecek kadar şaşırmamı sağlamak için yapıyorlar. Kendimden şüphe etmemi sağlamak için.

En azından Harris gitti. Anderson yeterince kötü, ne yaparlarsa yapsınlar her şey yolundaymış gibi davranıyor. Lancer da korkutucu ama Harris gibi bağırıp çağırmıyor. Ya da sinirlendiğinde beni dövmüyor.

Buna daha ne kadar bilmiyorum.

O iğrenç yumurtalardan sadece beni idare edecek kadar veriyorlar ama midem sürekli gurulduyor ve günlerdir gerçek bir gece uykusu çekmedim... Sanırım? Ne kadar zamandır burada olduğuma, gece mi gündüz mü olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Hem neredeyse her zaman kelepçe takmaktan hem de Harris'in şiddet patlamalarından dolayı kollarım çürükler ve sıyrıklarla kaplı.

Anderson beni tekrar aynı resimlerin bana baktığı masaya götürüyor. Neredeyse Nitro ve diğer adamlarla, hatta Kartal Göz'le biraz bağ kuruyormuşum gibi hissediyorum. Hiçbirimiz bu duruma düşmek için bir şey yapmadık ama yine de birlikteyiz.

Lancer karşımda oturmuş, bir yandan kahvesini yudumlarken bir yandan da tabletinde bir şeyler okuyor. Ben parmağımı Nitro'nun gözlüğünün kenarında gezdirirken

Resim. "Bir şey mi hatırlıyorsun?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, gerçekten pes edip ona duymak istediklerini söylememin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

"Ama ateş edildiğini gördünüz? Bunların doğru adamlar olmadığından bu kadar eminsen görmüş olmalısın." Telefonunu, kamerası bana dönük olacak şekilde kupasına yaslıyor.

"Ben görmedim... hayır mı? Yani, ateş eden adamları gördüm ama olay olduğunda içerideydim." Gerçekten bir şey gördüm mü? Artık kafamda hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Peki ne gördünüz? Üç kişinin öldürüldüğü yerde Çığlık Atan Kartallar'a benzeyen motosiklet kıyafetli beş adam, ama gerçekten ateş eden birini gördünüz mü? Gördüğünüz adamların gerçek tetikçilerden sonra gelmiş olması mümkün mü? Korkarım size güvenlik kamerası görüntülerini gösteremem ama üç polis memurunun sözüne karşı gelmenizi çok şüpheli buluyorum. Harris sizi hapse atmak istiyor, bunu biliyor muydunuz? Onu sadece daha fazla zamana ihtiyacınız olduğuna ikna etmeye çalışıyorum ama bu sadece bir yere kadar işe yarayacaktır."

"Hapse girmek istemiyorum." Sesim zayıf ve biraz titrek çıkıyor.

"Tabii ki bilmiyorsunuz Bayan Thompson."

Midem gurulduyor. Açlıktan ölüyorum ve kendimi sümüklü bir yaratık gibi hissediyorum, hala beni evimden üzerimde olan kirli eşofman takımını giyiyorum. Lavaboda biraz temizlik yapmaktan başka bir şey yapmadım çünkü kameralarının önünde soyunma fikri beni hasta ediyor. Eninde sonunda, temiz iç çamaşırı için ne derlerse yapacağım.

Ama henüz o noktaya gelmedim.

Lancer öyle derin bir iç çekiyor ki neredeyse dediğini yapasım geliyor çünkü belli ki büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum. "Git uzan. Bu şekilde işe yaramazsın. Bir saat içinde tekrar başlayacağız."

Neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Uyuduğum ya da uyukladığım zamanlar, bir yanılsama olduğunu bilsem bile, kendimi biraz yalnız hissettiğim tek zaman. I

yatağıma düşüp arkama yaslandım ve kapana kısılmamışım gibi davranmaya çalıştım. Polisler onlarla temasa geçmiş olsa bile ailemin ne kadar endişelenmiş olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Bana ilk söylediklerinde onlardan şüphe etmemiştim ama tüm bunlardan sonra ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Tank, Wraith ve Nitro'yu düşünüp duruyorum. Bana ne olduğunu merak ediyorlar mı? Ya da tüm hayatımı değiştiren o günden beri beni bir kez bile düşündüler mi? Hayatlarımız iç içe geçti ve onlar bunun farkında bile olmayabilir.

Karartılmış pencerelerden saatin öğlen mi yoksa gece yarısı mı olduğunu anlayamıyorum ama rüzgârın esişini ve uzaktan gelen gök gürültüsünü duyabiliyorum. Bir dalın cama sürtünmesi gibi bir ses geliyor.

Yağmur ya da şimşek sesi duymayı bekliyorum ama bunun yerine gumbürtü daha da artıyor. Kalbim küt küt atıyor, yataktan fırlıyorum ve kulağımı pencereye dayıyorum. Gök gürültüsü değil.

Motosiklet sesine benziyor ve bu geliyorlar.

"Onlar değil. Onlar değil," diye sayıklıyorum, bir saniye bile düşünmekten korkarak.

Screaming Eagles motosiklete binen tek insan değil. Bunu biliyorum. Şehrin onların olduğu kısmına yakın bile olmayabiliriz. Kendime rağmen, içimde aptalca, mantıksız bir umut oluşuyor.

Motorların gürültüsü daha da artıyor, ta ki birkaç motosiklet olduğunu anlayana kadar. Ve ses kesildiğinde, polislerin tepki verip vermediğini görmek için oturma odasına koşuyorum. Hazır olmak istiyorum. Ne için emin değilim ama bir şeyler olacak. Bunu hissedebiliyorum.

"Odana geri dön," diye Lancer. "Susadım ben."

Ağır ayak sesleri apartman kapısının dışında gumbürdüyor, kalın metalin içinden bile geçiyor. Motosiklet botlarının sesi mi bu? Yoksa hayal mi görüyorum?

"Yatağa dönün!" Lancer yatak odasını işaret ederek tekrar emrediyor. "Olmak üzere olduğunu düşündüğün şey olmayacak. Buradan çıkmanın tek yolu *biziz*." Vurgulama için kapıyı çalıyor.

Aynı şekilde ama daha yüksek bir sesle cevap geliyor. Harris'in kapıyı çaldığını biliyorum ve bu kesinlikle o değil.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Lancer.

Hemen hem Lancer hem de Anderson silahlarını çektiler. Koşuyorum, yatak odasının kapısının hemen önünde duruyorum ve ne olduğunu görmek için çömeliyorum.

"Yanlış daire dostum," diye bağıyor Lancer kapıdan içeri girerken.

"Bütün binayı yerle bir etmeden önce açın şu lanet kapıyı!" Tank'ın kükremesini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Güçlendirilmiş titanyumu tekmelemede iyi şanslar. Siz içeri girmeye çalışırken kendinizi yıpratmadan çok önce desteğimiz burada olacak."

"Bir uyarı, dostum." Bu kez Nitro, sesi küçümseme ile damlıyor. "Kaylee, eğer oradaysan, geri çekil!"

O ne-

Ve sonra tüm apartman duvarı gri-siyah bir toz bulutu içinde içe doğru patlar.

Biri çığlık atıyor. Ben olabilirim. Anderson'ın küfrettiğini duyduğumu sanıyorum ama gözlerim kumla dolu ve kulaklarım çınlıyor. Enkaz bulutu bir mikrosaniye içinde tüm odayı doldurarak bana doğru iki katına çıkıyor ve ellerimi yüzümün önünde göremiyorum. Yine de patlamanın geldiği yere doğru tökezleyerek ilerliyorum. Eğer içeri girmişlerse, bu benim çıkış yolum.

Bulutun içinden devasa bir gölge çıkıyor, sulu gözlerimle seçmekte zorlanıyorum. Tek bildiğim Lancer ya da Anderson olamayacak kadar büyük olduğu. Devasa kolları beni yukarı kaldırıyor ve bir eli başımın arkasında koruyucu bir şekilde kavrayarak beni göğsüne yaklaştırıyor.

"Yakaladım onu!" diye bağıyor.

Nitro sert bir kahkaha atarak, "Duvar alçıpan olunca senin süslü titanyum kapının ne önemi var, göt herif," diyor.

Bir silah patladı, namlusu mutfaktan parladı.

"Orospu çocukları! Çekilin!" Wraith emrediyor ama kimsenin vurulup vurulmadığını anlayamıyorum.

Tek bildiğim hemen yanımda iki silahın neredeyse aynı anda patladığı ve ardından Anderson'ın ılgılık attığı. Ölüp ölmediğini bilmiyorum, ama bir daha yumurta yapmazsa, bunun için gözyaşı dökmeyeceğim.

"Yürüyebilirim," diye söze başlıyorum, sonra ciğerlerimden çakıl taşı gibi gelen bir şey öksürüyorum.

"Kapa çeneni ve kıpırdama," diye gürlüyor Tank, eskiden bir duvar olan ama şimdi kocaman bir delik haline gelen yerden çıkarken. "Ciddi bir şeyler konuşmamız lazım ama buradan çıkana kadar değil. O zamana kadar başınızı eğin ve bırakın işi biz yapalım."

Ooookay. Bu pek dostça değil, ama şu anda seksi, kızgın motorcuları sadist, yozlaşmış polisler her zaman tercih ederim.

Lancer tökezleyerek ortaya çıktı. Patlama onu gerçekten savurmuş olmalı, çünkü önünden kan fışkırıyor ve cam gibi gözlerinin bizi gördüğünden emin değilim. Homurdanıyor ve yere yığılıyor. Sızlanıyorum ve yüzümü Tank'ın göğsüne bastırıyorum. Kusacak bir şeyim olsaydı, muhtemelen kusardım.

Apartmanda bir yangın alarmı çalıyor ve ardından koridordaki tüm bağlı alarmlar ötmeye başlıyor. Kapıların açıldığını ve insanların beni dışarı taşıırken bağırdıklarını duyabiliyorum. Tank beni tıpkı Wraith'in ilk gece yaptığı gibi bisikletine atıyor ve çelik bir çubuk gibi sağlam bir kolla etrafımı sarıyor. Motosiklet altımızda canlanıyor ve o gazı çevirirken ileri doğru yalpalıyor, beni geniş göğsüne daha da yaklaştırıyor.

Wraith ve Nitro iki yanımıza düşüp karanlığa doğru yarışıyorlar. Takviye kuvvetler gelene kadar biz çoktan gitmiş olacağız. Ama Tank'ın konuşmamız gerektiğini söylediğini düşünmeden edemiyorum.

Az önce kurtarıldım mı? Yoksa kaçırıldım mı?

KAYLEE

TANK'IN IRI BEDENİ ARKAMDA, BENİ KENDİNE YAKIN TUTUYOR AMA SOĞUK Kış havası hâlâ eşofmanlarımı kesiyor ve ayaklarımı koruyan ince pamuklu çoraplardan başka bir şey yok. Şeytan peşimizdeymiş gibi şehrin içinde yarışıyoruz ve siren sesleri . Her nereye gidiyorsak, acelemiz var ve beni ilgilendirdiği kadarıyla, o cehennem çukurundan ne kadar uzaklaşabilirsek o kadar iyi.

Titriyorum ve kolu beni daha da yakınına çekerek sıkılaşıyor, ben de ceketinin içine girip sarılmanın ve güvende olmanın tadını çıkarıyorum. Birkaç damla rahatlama gözyaşı süzülüyor, rüzgârla çabucak kuruyor.

Üçü de tehlikeli suçlular mı? Olabilir. Beni kaçırmak için kendi sebepleri var mı? Olmalı, ama her ne , Harris ve diğer polislerin yaptıklarından daha kötü olduğunu düşünemiyorum. Ben özel biri değilim, bu yüzden hepsinin bir gün dövme salonuna gelen rastgele bir kıza anında aşık olduklarından şüpheliyim.

Tabii...

Tanrım. Eminim onları çoktan sattığımı düşünüyorlardır. Bana bir şey söylemememi söylediler ve sonra polislerle çalıştığımı duymuş olmalılar. Beni kulübe ve arkadaşlarına tercih edeceklerine inanmak için aptal olmak gerekir.

Güney Yakası'na geçer geçmez, tam olarak nereye gittiğimizi biliyorum. Aslında bu bir sürpriz değil. Başka nereye gidebilirdik ki? Beni eve götürüp yatağıma mı yatıracaklardı? Devi görünce

Çıglık Atan Kartallar yerleşkesinin duvarlarla çevrili kompleksi bana hem tuhaf bir güvenlik hem de korku hissi veriyor. Şehirde Harris'in ulaşamayacağı bir yer varsa orası da burası, ama aynı zamanda içeri girdiğimde tamamen onların merhametine kalıyorum.

Gecenin bir yarısı olmasına rağmen sel ışıkları duvarları aydınlatıyor ve kulübün logosunu görünür kılıyor; devasa metal bir kapı yavaşça geri dönerek bizi içeri alıyor ve ardından yüksek bir kilitlenerek arkasından sıkıca kapanıyor.

Şehirde büyürken kızların buradaki partilere gittiğine dair söylentiler duyardım ama arkadaşlarım ve ben asla yeterince cesur olamadık. İçeriye hiç görmedim, çoğu insanın gördüğünden de şüpheliyim. Gördüğüm en fazla şey, tüm bloğu çevreleyen ve onları şehirden koruyan duvar. Ya da belki de şehri onlardan? GPS'imde haritaları gördüm ve tüm bloğun onlara ait olduğunu biliyorum, ancak içeriye girene kadar buranın ne kadar büyük olduğunu gerçekten anlamadım.

Kapının hemen içinde merkezi bir avlu var. Arkasındaki alanın çoğunu çok katlı bir depo kaplıyor ve ışıklı logo da bu duvarda yer alıyor. Yan tarafta büyük bir garaj var, açık ve motosikletleri üzerinde çalışan iri yarı adamlarla aydınlatılmış. Diğer tarafta ise küçük çimenlikleri ve hatta bazı oyun ekipmanlarıyla tamamlanmış küçük ama son derece normal evler var. Beklediğimden daha rahat görünüyor. Screaming Eagles ile ilişkilendirmeyi hiç beklemediğim bir kelime.

Deponun ön kapısına çıkan geniş merdivenlerin hemen dibinde bisikletlerini durduruyorlar. Bu sefer Tank'ın bisikletinden inmeme yardım etmek için gelen Wraith oluyor. Kolumu tuttuğunda, bir çürüğe çarpıyor ve geri çekiliyorum.

Gözleri kısılıyor ve ağzı acımasız bir çizgiyle düzleşiyor. Tutuşunu değiştiriyor, ellerini kollarımın altına koyuyor ve beni hızla yere indiriyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

", kurabiyem. Seni içeri alalım," diyor Tank, beni harekete geçirmek için kığıma vurarak.

Tekrar ırkiliyorum ve Harris ve diğerleriyle geçirdiğim birkaç günün beni bir şeye dönüştürdüğü düşüncesiyle içimde kızgın bir öfke kabarıyor-

Tanımadığım biri. Sadece duş almadığım ya da üstümü değıştirmedığım için huysuz ve hissettiğim için değil, aynı zamanda diğler insanlara karşı sahip olduğumu bile bilmediğim bilinçaltı bir güven seviyesini kırdığı için.

Nitro hemen anlıyor gibi görünen tek kişi. "Onu biraz rahat bırakın."

Birbiri ardına yorgun adımlarla onların arasından geçerek depoya kadar yürüyorum. Zemin buz gibi ve ayaklarımın altı biraz nemli. Bu rahatsızlığı hoş karşılıyorum çünkü artık o dairede olmadığım anlamına geliyor ama içeri girmek de kulağa hoş geliyor.

En tepede, Wraith kapıyı açık tutuyor. "Kulüp binasına hoş geldin, tatlım."

Beni tavanları ikinci kata kadar yükselen büyük bir ortak odaya götürüyorlar. Bilardo masaları, uzun bir bar ve arkada, sessizde bir futbol maçı oynayan düz ekran bir televizyonu çevreleyen yıpranmış kanepelerle bir kardeşlik evinin nasıl hayal gibi görünüyor. Uzak duvarda, bir çift Amerikan Bayrağı ile çevrelenmiş büyük bir altın Çığlık Atan Kartallar logosu var. Oldukça fazla sayıda üye etrafta oturuyor ve ortam sakin ama içeri girer girmez dikkatler üzerimize kilitleniyor ve hiç de mutlu görünmüyorlar.

"Polislerle konuşan kaltak bu mu?" diye homurdanıyor içlerinden biri, uzun saçlı ve gür sakallı, uzun boylu bir adam. Görünüşü ve sesi, gündüz işi bir heavy metal grubunun solisti olmakmış gibi.

"Bunu henüz bilmiyoruz. Daha ona fırsat vermeden ortalığı karıştıрма," diye hırılıyor Tank.

Diğlerlerinden biri homurdanıyor. "Biz sadece gördüğümüz gibi söylüyoruz. Bize karşı hiçbir sadakati yok. Ona hiçbir şey borçlu değilim."

"Tanrım, sakın ol Sledge." Wraith ellerini kaldırdı. "Onu şimdi King'e götürüyoruz. Ne yapacağımıza o karar verecek."

Metal adam, "Kartal-göz lanet olası bir hücrede çürürken kimse rahatlamayacak," diye bağıyor.

"Kartal-göz tutuklandı mı?" Ağzımdan kaçırdım. O zaman neden onu göstermem için bu kadar uğraşıyorlardı?

Sledge ellerini iki yanında yumruk yapmış bir halde odayı geçiyor. "Sanki bunu bilmiyordun, kaltak."

Wraith önümde hareket ediyor, Tank ve Nitro da iki yanımda hafifçe geriye kayarak sert ve kaslı vücutlarıyla bana duvar örüyorlar. "Otur kışının üstüne. King'e onun kararlarına güvenmediğini söylememi mi istiyorsun? Kimse onun saçının teline dokunmayacak, anladın mı?"

Kalın kahverengi sakallı ve Tank'inkine rakip bir yapıya sahip iri bir adam elini Sledge'in omzuna koydu. "Hadi, sana bir bira alalım ve bir tur daha atalım. Bu çocuklar işlerini yaptılar ve şimdi King'in kendi işini yapmasına izin verme zamanı, anladın mı? Güven bana. Ben de bazı cevaplar istiyorum, ama ona bir bak. Son birkaç gündür kaplıcada bonbon yiyormuş gibi mi görünüyor?"

Hangisi daha kötü bilmiyorum, öfkeleri mi, yoksa benden ilk görüşte nefret eden bu öfkeli, belalı adamların gözlerindeki hafif acıyan bakışlar mı? İzlerin gizlendiğinden emin olmak için kollarımı ellerimin üzerinden çekiştiriyorum ve ayak parmaklarımı biraz ısıtmak için bir ayağımı diğerinin üzerine koyuyorum. Gözlerimin altında olduğunu bildiğim koyu halkalar ya da şu anda saçlarımın alçıpan tozuyla dolu fare yuvası hakkında yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sledge adamın elini omzundan çeker. "Hala bundan hoşlanmıyorum, Bear."

"Hiçbirimiz bilmiyoruz," diyor Bear. Yüz ifadesini okumak zor. Harika kucaklamalar yapabilecek ama aynı zamanda sevdiği birini tehdit eden birinin kafasını koparabilecek türden bir adama benziyor. Dürüst olmak gerekirse, bu adamların çoğu o havayı veriyor.

Nitro yumuşak bir sesle, "Hadi, seni buradan çıkaralım," diyor.

Beni dostane olmayan yüzlerden oluşan kalabalığın arasından geçirip salondan çıkarırlarken kendimi bir mahkûm gibi hissediyorum. Otel gibi iki yanında kapılar olan bir koridorda yürüyoruz ama oda numaraları yerine isim levhaları var. Tek bir tanesi bile normal bir isme benzemiyor, hepsi Thunder ve Lightning gibi motorcu isimleri. Görebildiğim kadarıyla

Bir merdiven boşluğundan geçiyoruz, üst katta daha da fazla oda var. Burada kaç kişi yaşıyor? Çok gibi görünüyor.

"Kartal-göz sizin kulüp başkanınız, barda tanıştığım adam, değil mi?"
Sesim tiz ve emin değil.

Tank homurdanıyor. "Evet."

"Eğer o King denen kişi onu benim tutuklattığıma karar verirse, bana ne olacak?"

"mı?" Wraith usulca sorar.

"Ben... Sanmıyorum."

Nitro, "Bak, şu anda bir sürü şey oluyor ve senin güzel kışın tam ortasına düştü, Kaylee," diyor. "Burada kimse kimseye ne olacağını bilmiyor."

Üzerinde Cannon yazan bir odanın önünde duruyoruz. Tank kapıyı açıyor ve girmem için eliyle işaret ediyor. "Gel bakalım. Yakında konuşman gereken bazı insanlar olacak ama biz çağırılana kadar burada temizlenip dinlenebilirsin."

"Cannon kim? O aldırılmaz mı?"

Nitro başını sallar. "Hayır, yaşlı karısının yanına taşındı ve henüz kimse onun yerini talep etmedi."

Oda küçük ve oldukça basit. Bir yatak, bir şifonyer ve birkaç sandalyeli bir kart masası için yer var. Etrafta hâlâ küçük eşya yığınları var, köşede çoraplar ve masanın üzerinde bira kutuları gibi. Ama tavanda yanıp sönen bir kamera gözü yok ve hala tehlikede olduğuma dair tüm kanıtlara rağmen içimde bir şeyler biraz olsun rahatlıyor.

Çarşafı ya da battaniyesi olmayan yatağın kenarına oturuyorum ve titreyerek nefes alıyorum. Elimde kan var ve nereden geldiğini ya da kime ait olduğunu bile bilmiyorum.

Wraith çömeliyor, ayak parmaklarının üzerinde dengede duruyor ve ellerini dizlerimin üzerine koyuyor. "İyi misin?"

"Hayır. Eğer tamam bir yer olsaydı, ülkenin öbür ucunda olurdum. Ben sadece bir kıyım. Bunların hiçbirini için biçilmiş kaftan değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Beni dinle. Sana bir söz vereceğim. Başka hiçbir şeye güvenmiyorsan, üçümüze güven, tamam mı? Sana ne olacağını söyleyemem ama diğer tarafını görmeni sağlamak için elimizden geleni yapacağız. Anladın mı?"

Wraith'in koyu kahverengi gözlerinden Nitro'nun yeşil gözlerine ve son olarak Tank'ın berrak mavi bakışlarına kadar üçüne de bakıyorum. Yapabileceğim tek şey içgüdülerime güvenmek ve şu anda onlar bana bu adamların vahşi ve tehlikeli olabileceğini söylüyor, ama böyle bir dünyada beni güvende tutmak için ihtiyacım olan şey de bu.

Başımı salladım. "."

WRAITH

"SENİ BU KADAR KISA SÜREDE TEKRAR GÖRMEK BİR ZEVKTI DİYECEĞİM AMA tamamen dürüst olmazdı." King masada Arturo'nun karşısına oturuyor. "Bu işi gecenin bir yarısı yapmak yerine sabah yapsaydım hiç fena olmazdı. Güveniniz çok büyük."

Saat sabahın üçü ama kulübün söz verdiği gibi Kaylee'yi alır almaz bir telefon geldi ve Giordano'lar hemen bir toplantı talep etti. Herkes çok yorgun ama bu işi bitirmek için kışımızı Roost'a sürükledik.

"Ve tüm gece boyunca ona tam olarak ne söylemesi gerektiği konusunda koçluk mu yapacaksın? Sen de aynısını yapardın," diye karşılık veriyor Arturo kuru bir sesle. "Hadi başlayalım. Kız nerede?"

King Tank'e başıyla selam veriyor, o da bir süreliğine odadan çıkıyor ve Nitro'nun yanında bitkin görünen Kaylee'yi getiriyor. Kaylee benim yanıma oturuyor, Nitro da diğer tarafa ve Tank arkamızda duruyor.

Tozun en kötüsünü yıkamaktan başka pek temizlik yapacak zamanı olmadı ve en çok uyan bir çift spor ayakkabı bulmayı başardık, ama çok genç görünüyor. Haunted Ink'e girdiğinde, tamamen kaybolmamış taze bir masumiyeti vardı, ama eskiden olduğu gibi sönük bir gölge. Bu kıvılcımı öldürdüğüm için dolaylı olarak suçlu olduğumu bilmek beni öldürüyor.

Bear ve Viking King'in iki yanında oturuyor, Bear'ın yanında da Alessa var. Böyle bir toplantıda bu kadar çok kadının olması çok garip,

Ama bir Giordano olarak Alessa bu işin kan gölüne dönmesini engelleyecek anahtar olabilir ve Kaylee her şeyin merkezinde. Alessa'nın babası Luca, Arturo'nun yanında ve ailenin daha önce tanışmadığım genç bir üyesi Nicholas ile birlikte.

Üç koruma Giordano tarafının arkasında duruyor ve Quickshot, Animal ve Badass tarafından yansıtılıyor. Ben, Nitro ve Tank bir süredir üyeyiz ama bu, yakın çevrede yer aldığımız ilk büyük hamle. Başımı eğdim ve işimi yaptım ama bizimle tanıştığında değişen tek şeyin Kaylee'nin hayatı olduğunu sanmıyorum.

"Bu mu? Olanlar hakkında en ufak bir fikri olması gereken kişi bu mu?" Arturo, her kelimesinden küçümseme damlayan biri gibi konuşuyor. "Otobüs durağında uyurken bulduğun bir sokak faresine benziyor."

Tank gerçekten de hırlıyor. "Bize güvenmiyorsanız, burada ne işiniz var?" işaret ediyor. "Ona kefil olabiliriz. Ne gördü. Sence polisler onu neden yakaladı?"

"Hemen bir sonuca varmadan önce konuşmasına izin verin," diyor Alessa eğilerek. "Hepimiz yorgunuz ve cevaplar istemeseydik burada olmazdık."

"Peki." Arturo kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor ve öne doğru eğiliyor. "Kimsin ve ne biliyorsun?"

Masanın altından uzanıyorum ve onun küçük, soğuk parmaklarını kendime sarıyorum. Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Benim adım Kaylee Thompson. Birkaç gün önce ben..."

Kaylee, vurulduğu gün olanları anlatırken sesinin ne kadar istikrarlı olduğu konusunda beni şaşırtıyor. Onu bölgeye getiren röportaj, benzin istasyonunda durması ve ardından kulağa infaz gibi gelen bir olayın içinde kalmanın dehşeti.

"Adamların neden ?" King, Arturo'ya bakarak araya girer.

"Bazı söylentileri araştırıyorduk. Bölgenizde neden bulunduğumuzla ilgili sorular olması ihtimaline karşı başkanınızla şahsen iletişime geçtim ve buna hakları vardı-"

"Ne tür söylentiler?"

Arturo'nun yüzü kapanıyor ve mükemmel, kışını kaldırmış bir duruşa geçiyor. "Bu aile meselesi. Sizi temin ederim ki alakası yok."

"Evet, çünkü bu odada hepimiz birbirimize çok güveniyoruz," diye mırıldandı Viking.

Luca iç çeker ve eğilir. "Bildiğim kadarıyla ziyaretlerinin bu olayla hiçbir ilgisi olmadığına dair size söz veriyorum. Bu bir iç meseleydi."

"Tamam, diyelim ki buna inandık. Kasabadan geçiyordunuz ve tesadüfen bir benzin istasyonunda durdunuz ve orada bir grup tanınmayan motorcu onları havaya uçurmak için bekliyordu. Kaylee, benzinliğe girdiğini, benzin doldurduğunu ve istasyona girdiğini söyledi. Bu ne kadar sürdü? Birkaç dakika mı? Max mi?" King soruyor.

Başını sallıyor.

"Sonra silah seslerini ve ilk patlamayı duydunuz ve ön taraftan çıkmak zorunda kaldınız."

"Ne istiyorsun?" Arturo kaşlarını çatarak sorar.

"Arabanız pompaların oradaydı. Bisikletler pompaların yanına dağılmıştı ve cip de yan taraftaydı."

Kaylee kaşlarını çatıyor ve düşünürken alt dudaklarını çiğniyor. "Evet, kulağa doğru geliyor."

"Peki orada gerçekten deposunu dolduran tek kişi oysa, diğer herkesin orada ne işi vardı?"

Toplantı odasının kapısı çarparak açılır ve Deuce kolunu şaşkın görünen bir kızın üzerine koymuş orada durmaktadır. Deuce gözlerini kırptırır, belli ki sarhoştur. "Oh, kahretsın. Yanlış oda."

"Defol git buradan." Kapıya en yakın olan Badass, onu sertçe geri iter ve kapıyı suratına kapatır. "Lanet olası beklentiler."

Arturo sözünün kesilmesine aldırıyor, tamamen King'in sorularına odaklanmış durumda. "İyi düşünün. Bir şey gördün mü ya da duydun mu?"

Sence konuşuyorlar mıydı? Çatışma başlamadan önce bağılıyorlar mıydı?"

"Ben... Sanmıyorum. Bilmiyorum. Gerçekten çok hızlı oldu. Ben dışarı çıktığımda kesinlikle konuşmuyorlardı. Arkadaşlarından biri çoktan ölmüştü," derken sesi ilk kez titriyor ve parmakları benimkilerde kasılıyor. Onları daha da sıkı tutuyorum.

"Bana öyle geliyor ki oraya gitmelerinin bir nedeni vardı ve eğer orada bulunma nedenlerinin bir parçası bu değilse, o zaman ne ediyorlardı?"

Arturo kaşlarını çatar. "Bilmiyorum ama sana söz veriyorum öğreneceğiz." İşler tersine döndüğü için gerçekten çok kızgın görünüyor.

Kaylee anlatmaya devam ediyor ve bizim ortaya çıktığımız kısma gelindiğinde King ve Arturo bize gördüklerimizle ilgili bazı sorular soruyor. Ne yazık ki çok fazla değil. Sonra Eagles'ın bu karmaşanın içine çekilmek üzere olduğunu bilmediğimiz için Kaylee'yi başka kimseyi bu işe bulaştırmaması konusunda uyararak eve gönderdiğimizi açıklıyoruz.

"Yine de şehrin en iyileriyle oldukça samimi oldu," diyor Arturo alaycı bir şekilde.

Herkesin gözleri onun üzerinde olduğu için geri çekiliyor. "Başka seçeneğim yoktu." Bu kimseyi ikna etmeye yetmiyor. "Bu doğru! Evime geldiler, beni kelepçelediler ve karakola sürüklediler! O zamandan beri ne eve gidebildim ne de kimseyle konuşabildim. Onlarla çalıştığımı mı düşünüyorsunuz?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken elini benimkinden çekip ayağa kalkıyor. Öfkeli, sarsak hareketlerle kollarını yukarı çekerek bileklerinin etrafındaki kırmızı yaraları ve kollarındaki parmak büyüklüğündeki koyu mor izleri ortaya çıkardı. "İstediklerini yapmadığım için başıma bunlar geldi!"

"Ne oluyor lan? Bunu sana kim yaptı?" Ayağa kalktım, çürüklerini inceliyorum. Birileri ölecek ve bu gerçekleşmeden önce Kaylee'nin yaşadığı acı ve korkunun aynısını yaşayacaklar. Tank ve Nitro'ya bakınca hepimizin aynı fikirde olduğu anlaşılıyor.

"Oturun ," diye tersledi King. "Kaylee, onların gözetimi altındayken neler olduğuna dair her şeyi bize anlatmanı istiyoruz."

Tank onun yüzünü ellerinin arasında tutuyor ve gözyaşlarını . "Bunu başarabilirsin."

Başını sallıyor. "Benzin istasyonunun güvenlik kayıtları ellerinde ve ben de içindeyim. Yapmak zorundaydım..." Bana baktı. "Bana videoyu göstermediler ama resimleri vardı. Sen de oradaydın, benimle birlikteydin, ama yemin ederim onlara senin bu işe karışmadığını söyledim. Onlara beni görüp yardıma geldiğinizde sadece geçip gittiğinizi söyledim. Onlara senin bu işle bir ilgin olmadığını söyledim."

"Ateş edenler olarak Wraith, Tank ve Nitro'yu teşhis etmenizi mi istediler?" Viking soruyor.

"Hayır, tam olarak değil. Bana sürekli Screaming Eagles'ın sorumlu olduğunu söylediler ve ellerinde bir klasör dolusu fotoğraf vardı. Tüm üyeleriniz miydi bilmiyorum ama bazılarınız kesinlikle oradaydı. Ve başkanınız da. Kartal-göz. İlk başta, dosyadaki biri olduğu sürece kimi seçtiğimi umursamadılar ama ikinci gün dedektif altı resim çıkardı ve onlar olduğunu söyledi. Beni masaya kilitledi ve onlara bakıp durmamı istedi. Onlara doğru adamlar olmadıklarını söyledim. Onlara söyledim."

Birileri ölecek ve bu hızlı olmayacak.

Arturo kaşlarını çatarak onun dikkatini çekmek için parmağını kaldırır. "Bayan Thomp-oğlu, bana dürüstçe cevap vermenizi istiyorum ve yemin ederim ki adamlarım bu adamları kızdırsa bile güvende olmanızı sağlayacaktır. O resimlerde çatışmaya karışan adamlardan herhangi birini gördünüz mü?"

Kaylee bana bakıyor ve yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmiyor. Karar vermek için bir saniyem var, çünkü ona yapmamasını söylersem bizim için çenesini kapalı tutacağından oldukça eminim.

"Cevap ver ona," diye tersliyor King. "Haydutluk yapan insanlarımız varsa bunu bilmem gerek."

"Tanımlamamı istediklerini değil ama... Sanırım öyle."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Arturo soruyor.

Bir an için gözlerini kapatan Kaylee başını sallıyor. "Orada olduğunu bildiğim bir tane ve emin olmadığım birkaç tane daha gördüm. Burada gördüğüm hiç kimse değil, yemin ederim."

"Onları tarif edebilir misiniz?" diye sordum. "Bana çizecek bir şeyler getir."

Kaylee elinden gelenin en iyisini yaparak hatırladıklarını anlatıyor ve sonuçta elimizde az ya da çok ayrıntı içeren altı eskiz oluyor. Dördü berbat. Herhangi biri olabilirler ama diğerleri oldukça net. Özellikle de onu neredeyse bulan adam. Bana yüzünü kesen ve boynundan aşağı inen yara izlerini çok iyi tarif etti. Çizimleri masanın üzerine yaydım ve tüm Çılgılık Atan Kartallar üyeleri onları incelemek için etrafımda toplandı.

Nitro, Scarface'i göstererek, "Bu adamı hatırlayacağıma eminim," diyor.

King başını sallar. "Bu adamların hiçbirini tanımıyorum. Polislere herhangi gösterdin mi?"

"Hayır,

ama..." "Ama

ne?"

"Ama sanırım Dedektif Harris yara izleri olan adamı gördüğümde fark etti. O zaman kitabı aldı ve bana sadece altı fotoğraf verdi." Kaylee yere yığılacakmış gibi görünüyor. Nitro'ya yaslanmış durumda ve Tank'in elleri onun omuzlarında.

"Belki de bu resimleri tanıyan biri var mı diye bakmalıyız." Ben öneriyorum.

King başını sallar. "Başka sorunuz yoksa tabii. Bu gecelik bu kadar yeter."

Arturo sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bu, Aileye geri getirilecek pek bir şey değil. *Cazzo*. Halihazırda işbirliğimizi destekleyenler bunu yapmaya devam edecek, desteklemeyenler ise bu yeni bilgiyi özellikle ilgi çekici bulmayacaktır."

"Bu yeni bir şey değil. Adamlarımla tanıştığımda ve Izzy'yi doğurduğumda bana motorcu fahişe diyen insanlar asla mutlu olmayacaklar, ama onların önyargı-

yargıçlar bizi yeni bir savaşı zorlayamaz" diyor Alessa.

Viking homurdanıyor. "Ama bir tane istiyorlarsa, onlara yolumu gösterin. Onları toprağın o kadar derinine koyacağız ki arkeologlar kazıp çıkardıklarında kayıp halkayı bulduklarını sanacaklar."

Luca başıyla onaylıyor. En azından biraz işbirliği kaldığını görmek güzel.

King ayağı kalkar ve eskizleri Quickshot'a verir. "Yanlarında götürebilecekleri bir şeyler olması için birkaç kopya çıkar." Arturo'ya başıyla selam verir. "Biz ne olduğunu anlamaya çalışmak için üzerimize düşeni yapacağız, siz de aynısını yapın, çünkü adamlarınızın orada tesadüfen bulunmadığını öğrenirsek, kendi sorularımızı sormak zorunda kalacağız."

KAYLEE

BATTANİYELERE DOLANMIŞ VE NEREDE OLDUĞUMU BILMEDEN UYANIYORUM. SAF Beynim artık polis gözetiminde olmadığımı anlayacak kadar devreye girmeden önce içimi bir panik kaplıyor. Screaming Eagles yerleşkesindeyim ve toplantıdan sonra beni o işyeri odasına geri getirmiş olmalılar.

Dün bir rüya gibiydi. Yıllardır uyuyormuşum gibi hissediyorum ama yine de yeterince uzun değil. Güneş ışığı bir duvardaki yüksek, dar bir pencereden geliyor ve üstümdeki tavanda kurşun deliğine benzeyen şeyi aydınlatıyor. Doğru, motorcular. Asılı bir bitkinin kancasıymış gibi davranacağım ama her iki durumda da her hareketimi izleyen bir kameradan bin kat daha az korkutucu.

Günlerdir ilk kez yalnızım, battaniyeleri atıp yataktan kayarak çıkıyorum. O kadar uzun zamandır bir şey yememiştim ki artık gerçekten aç bile değilim, ki bu iyi bir şey olamaz. Ama bundan daha da kötüsü kendimi ne kadar pis hissettiğim.

Oda hatırladığım kadar çıplak, ama masanın üzerine birisi üzerinde popüler bir otel zincirinin logosu olan bir havlu, bir motosiklet firmasının reklamını yapan ekstra büyük bir tişört ve kesinlikle her şeye iyi geldiğini iddia eden ve dağ gibi taze karbon gücü kokan şu beşi bir yerde duş yıkama şişelerinden birini bırakmış.

İçimdeki stilist ürperiyor ama günlerdir temizlenmeyen kız, bunu benim için bırakacak kadar düşünceli olan kişiyle evlenmek istiyor. Doğruca, çıplak olan küçük kutu şeklindeki banyoya gidiyorum. Bir tuvalet, çatlak bir aynası olan bir lavabo ve

duş başlığı, zeminde bir gider ve tavanda perdeyi kapatmak için bir ray.

Aynada kendime bakmak kolay değil. Kollarımda, omuzlarımda ve köprücük kemiğimin üzerinde çürükler var. Harris ilk tokattan sonra tacizini gözlerden uzak tutmakta iyiydi ama öfkesi iz bıraktı. Ugh. Her şeyin çirkinliğine sırtımı dönüp duşa giriyorum.

Yüzüme sıkılan ilk sıcak su sevinçten ağlama isteği uyandırıyor. Erkek vücut spreyi reklamı gibi kokacağımı ve saçlarımın kıtır kıtır, kıvrırcık bir felaket olacağını umursamadan kendimi tepeden tırnağa iki kez fırçalıyorum. Temiz olacağım.

Yarım saat sonra elbise olabilecek bir tişörtle çıkıyorum, erik gibi görünüyorum ama kendimi yepyeni biri gibi hissediyorum. Çıplak bacaklarımı sıcak tutmak için battaniyenin altına giriyorum ve buklelerimi parmaklarımla taramaya başlıyorum. Topçu adamın etrafta düzgün bir tarak ya da fırça bırakmış olma ihtimali nedir?

İğrenmeyi bekleyerek ama şansımı denemek isteyerek, komodin olarak kullandığı ezik metal dosya dolabını açıyorum. Mendiller ve tek parmağımla yolumdan çektiğim bir şişe bir şey. İğrenç. Ama bir balıkçılık dergisinin altında, bir fırçanın sapı görünen bir şey var. Heyecanla elime alıyorum, ne bulduğumu anladığımda çığlık atıyorum ve neredeyse yere düşürüyorum.

Görünüşe göre Cannon silahını almayı unutmuş.

Kapı uçarak açıldı ve Tank oradaydı. Şaşırdım ve nasıl görüldüğünü düşünmeden yataktan fırladım ve silahı, sahibine yeni yakaladığı harika bir şeyi gösteren bir kedi gibi ona doğru tuttum.

"Sakin ol, Kaylee. Çılgınca bir şey yapmayalım," diyor alçak ve sakın bir sesle, ellerini görebileceğim şekilde uzatarak.

"Ben- yani, bunun neye benzediğini biliyorum ama ben-"

"Planın nedir, bebeğim? Buradan ateş ederek çıkamazsın. "Seninle silahlar arasında çok fazla insan ve çok daha fazla silah var.

Kapı. Onu nereden bulduğunu bilmiyorum ama onu yere bırakıp konuşmaya ne dersin?" Çok yavaş bir şekilde bana doğru ilerliyor.

Gerçekten onu vuracağımı mı düşünüyor? "Hayır, ben-"

Ben daha kendimi açıklayamadan üzerime atılıyor, elleri bileklerimi sıkıca ama nazikçe sarıyor. Sırtım göğsüne gelecek şekilde beni döndürüyor ve silahı parmaklarımdan çekip yatağın üzerine fırlatıyor. Silahın önümden çekilmesiyle ellerini gevşetiyor ve parmakları kelepçelerin bıraktığı izleri takip ediyor.

"Başından bir şeyler geçtiğini biliyorum bebeğim, ama sana zarar vermeyeceğiz." Tank'ın derin sesi sırtıma doğru gürlüyor. Beni bırakmaya başladı.

"Bekle. Beni biraz daha tutabilir misin?" Fısıldıyorum. Üçü arasında Tank kendini en büyük ve en güvende hissediyor ve şu anda bu oldukça harika bir his.

Bir anlık duraksamadan sonra, sanki bunu beklemiyormuş gibi, bizi yatağa götürüp yerleşiyor, kolları hala bana sıkı sıkı sarılmış. Kalbinin düzenli atışını hissedebildiğimi fark etmem bir dakikamı alıyor, yüzünün başımın arkasına yaslandığını ve beni içine çektiğini fark etmem ise bir dakika daha. Bu kibarlık neredeyse kaldırılamayacak kadar fazla. Boğazım yanıyor.

Tank beni yüzüme doğru çeviriyor ama bırakmıyor. "Silahı nereden buldun, bebeğim?"

"Çekmecedeydi. Burnumu sokmuyordum, yemin ederim. Sadece bir fırça arıyordum. İlk kez elime bir silah aldım."

Ani kahkahası beni geniş göğsünde zıplatıyor. "Ona Can- non deniyor çünkü lanet bir top mermisi kadar kel. Ve silah delisi olmadığını söyleyebilirim, çünkü o bir çakmak."

"Ne?"

Tank uzanıp bana hâlâ bir tabanca gibi görünen şeyi alıyor. Tetiği çekiyor ve bir mermi ya da tıklama sesi yerine, ucundan yoğun kırmızı bir alev fışkırıyor. "Evet, yaşlı karısı bunu ona birkaç yıl önce doğum gününde vermişti. Çok komik olduğunu düşünüyor."

Bir iniltiyle göğsüne geri düşüyorum. "Neden elimde gerçekten bir silah olduğunu düşünmeme izin verdin?"

"Bebeğim, eğer biri sana silah gibi görünen bir şey doğrultursa, sen de ona silah gibi davranırsın," diye cevap veriyor hiç espri yapmadan. Tank rahatlatıcı elini yan tarafımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Başta fark etmiyorum ama her vuruşta tişört biraz daha yukarı çekiliyor, ta ki büyük, sıcak bir el çıplak kalçama dayanana kadar. İkimiz de donup kaldık.

"Kaylee," adımı bir uyarı gibi söylüyor. "Sana gerçekten daha fazla kıyafet almalıyız."

"Bu, şey, mantıklı olurdu," diye cevap veriyorum ama geri çekilmiyorum. Onunla bu şekilde birlikte olmak çok iyi hissettiriyor ve vücudumun her hücresi bu kadar uzun süre korktuktan sonra şefkat istiyor.

Eli tişörtün eteklerinin altından daha da kayıyor ve tehlikeli bir şekilde kalçama yaklaşıyor. Bana bakışına bakılırsa, sanki eli bunu kendi kendine yapıyormuş gibi. "Bu iyi bir fikir değil."

çekilmeliyim. Çekmiyorum. "Biliyorum."

Tank elini kıcıma doğru kaydırıp kavırıyor ve beni göğsünde daha yükseğe kaldırıyor. "Kahretsin, başımı çok fazla belaya sokabilirsin, küçük kız."

Kalın, güçlü parmakları çıplak kalçalarımın tepesini okşuyor. Bana bakıyor, berrak mavi gözleri yanıyor. Dokunuşu çok hafif ve alaycı bir şekilde kafamda Har- ris'in yaptığı her şeyi silebileceğini düşünüyorum. Ve buna karar verdiğim anda daha fazlası için çaresiz olduğumu fark ediyorum. Bacaklarımı biraz açıyorum, bir şeyler yapmasını istiyorum.

"Bunu seni korumamızı sağlayacağını düşündüğün için mi yapıyorsun?" diye soruyor aniden.

Soru bir kova soğuk su gibi. Geri çekildim ve gömleğimi tekrar yerine oturttum. "Hiçbir şey düşünmüyordum! Sadece güzeldi, tamam mı?"

"Sakin , anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz, güven bana. Başından bir sürü şey geçti. Evet deseydin seni yargılamazdım. İnsanlar hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparlar. Wraith kadar güzel olmadığımı biliyorum."

"Aman Tanrım! bir şey yok. Bana yardım etmen için seksi kullanmıyorum. Ben sadece..." Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. "Önemli bir şey değildi. Olanları unutalım."

"İstersen yapabilirsin, ama ben yapmayacağım." Tank doğruluyor ve bana öyle bir sırıtıyor ki, eriyip bir su birikintisine dönüşmek istiyorum. "Hadi ama, Trigger. Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum."

Yemekten bahsedince midem kükrüyor. "Tetikçi mi? Bu lakap hoşuma gitti mi bilmiyorum."

"Çok kötü. En iyileri kazanılır ve bunu bana çakmağı doğrultmadan önce düşünmeliydin." Elini cebine attı ve bir granola bar çıkardı. "Al. Kimseyle paylaşmam, o yüzden istemiyorsan al-"

Fıstık ezmesi ve çikolata aromalı atıştırmalığın yarısı bitmişken o tekrar gülmeye başlıyor. "Ne?" Ağzım dolu bir şekilde soruyorum.

"Hiçbir şey, Trigger. Hiçbir şey yok. Nitro potansiyel müşterilerle birlikte dışarıda, Wraith'i arayıp öğle yemeğini almasını söyleyeyim. Ne sipariş ettiği umurunda mı?"

"Yumurta yok. Yumurta dışında her şey."

TANK

"HEY! BANA YARDIM EDİN!" DIYE BAĞIRIYOR WRAITH.

Kapının diğer tarafına da sağlam bir tekme .

"Memelerini sakınleştir, adamım. Ben geliyorum." Kapıyı açtım ve içeri girdi, kollarından yiyecek dolu beyaz plastik torbalar sarkıyordu ve elleri kız kıyafetleri ve bokla doluydu. "Ne oluyor lan? Alışverişe mi gidiyorsun?"

"Hayır. Alessa, Kaylee'nin bazı malzemeleri kullanabileceğini düşündü. Başka bir şeye ihtiyacı olursa ona haber vermemi söyledi."

Kaylee'nin yüzü aydınlanıyor ve Wraith'in elinde ne olduğunu görmek için acele ederken seksi bacaklarını açarak beyaz setlerin altından dışarı fırlıyor. "Giysiler!" Hepsini Wraith'ten kaptığı gibi banyoya koşuyor ve giderken teninin büyük bir kısmını gösteriyor.

"Güzel kış," diyor alçak bir ıslıkla nefesinin altında.

"Evet, öyle. Ve bir o kadar da iyi hissettiriyor." Kaylee'ye daha önce söylediklerimde ciddiydim. Kendini bana nasıl sürttüğünü unutmak isteyebilir ama ben unutmayacağım. Aslında, daha sonra bu konuda çok düşünmeye niyetim var.

"Onunla dalga mı geçiyorsun? Bu çok hızlıydı," diye soruyor Wraith, sesi şaşırmış gibi.

"Hayır, ciddi bir şey değil. Neden? Bir iddiada mı bulunuyorsun?"

Onu eve götürdüğümüz gece onu öperek ilk hamleyi yaptı, ama kafamda onun değil bizimmiş gibi hissediyorum. Geri adım atma fikri bana iyi gelmiyor.

Wrath başını sallamadan önce biraz düşünceli görünüyor. "O çok ateşli bir parça. Yalan söylemeyeceğim ama başından çok geçti. Eğer oynamak istiyorsa, dikkatini dağıtmaktan mutluluk duyarım ama bu onun seçimi."

"Peki ya benim dikkat dağıtıcı olmamı isterse?" Sırıtarak

soruyorum. Biraz homurdanıyor. "Tamam."

"Ya seçmek istemezse?" "Bunu daha çok

sevdim."

Kaylee banyodan çıktığında üzerinde hâlâ büyük boy tişörtü vardı ve muhteşem göğüsleri sallanıyordu ama şimdi altında siyah bir tayt vardı ve kahverengi saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Parlak bir gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor. "Neredeyse yeniden insan gibi hissediyorum. Öğle yemeğinde ne var? Bekle, patates kızartması kokusu mu alıyorum?"

Wraith poşetleri Cannon'ın masasına getirir ve yiyecekleri çıkarmaya başlar. Bir sürü şey almıştı. "Ne sevdiğini bilmiyordum ama herkes hamburger yer, değil mi?" Duraksıyor. "Vegan ya da keto falan değilsin, değil mi?"

Başını sallıyor. "Sadece açlıktan ölüyorum."

"Şükürler olsun."

Kaylee homurdanıyor. "Sanırım burası vegan olmak için zor bir yer olurdu. Arkadaşların pek öyle tiplere benzemiyor."

Omuz silkip iki hamburger ve bir paket patates kızartması alıyorum. "Bull vegan. ona bu konuda bir bok vermiyor."

"Çünkü o lanet bir arabayı kaldırabilir. Ne aromalı shake istiyorsun, Kaylee? Vanilyalı, çikolatalı ve çilekli var."

"Ben... Ben ağlayacağım," diyor Kaylee, Wraith'e sanki onun kahramanıymış gibi bakarak. "Çilek."

İkimiz de izliyoruz, muhtemelen fincanı kaptığında, dudaklarını pipetin etrafına sardığında, gözlerini kapattığında ve düşük bir inilti ile büyük bir yudum emdiğinde aynı lanet şeyi düşünüyoruz. Wraith ve ben göz göze geliyoruz ve o sırtıyor.

"Seni beslemediler mi?" Ben soruyorum.

"Ow. Beyin donması. Bir çeşit." Yüzünü buruşturuyor ve bir hamburger alıp yatağın kenarına götürerek paketini açıp yemeden önce bir elini başının önüne koyuyor. "Beni tam olarak aç bırakmadılar ama saatin kaç olduğunu söylemediler ve Anderson -kaba olmaktan çok ürkütücüydü- sadece bir şey yaptı. Çırpılmış yumurta. Hepsi bu. Yemek istediğimde, tuzsuz ya da başka bir şaysiz bir çırpılmış yumurta veriyorlardı. Beni aldıkları sabahki kahvaltıdan bu yana yediğim ilk gerçek yemek bu."

Wraith ölümcül görünüyor. "Dün gece bu konuda hiçbir şey söylemedin."

Kaylee hamburgerini kemiriyor. Omuz silkiyor ve tişörtü kayarak omuzlarının büyük bir kısmını gösteriyor. "Toplantıdaki o adamlar vurulan adamları tanıyordu, değil mi? Ve kulübünüzün hapiste masum insanları var. Yumurtalar çok önemli görünmüyordu."

Yanına oturuyorum, kalçalarımız birbirine değecek kadar yakın. Biraz sarsılıyor ama destek için bana yaslanıyor ve bu gerçekten çok iyi hissettiriyor. "Yaptıkları her şey seni yıkmak içindi. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Sadece... Ben özel bir şey değilim." Yarısı yenmiş hamburgerini yere bırakıyor ve ellerine bakıyor, onları ters çevirip izlere ve çürüklere bakıyor. "Ben büyük, sert bir motorcu değilim. Ben sadece gereken bazı şeyleri gören bir kıyım. bu."

"Saçmalık," diye homurdanıyor Wraith. Duvara yaslanıp gözlerini bize dikeyyor. "O pislikler bize sadık ama savunmasız olduğunuzu hisseden profesyonellerdi ve sizi korkutup kafanızı karıştırmak istediler, böylece size söyledikleri her şeyi yapacaktınız. Biri onlara tuhaf baktı diye bağırsaklarını döken yetişkin adamlar gördüm. Günlerce direndin ve ben nedenini bile bilmiyorum. Bizi tanıyor gibi değilsin."

Kaylee yüzünde şaşkınlıkla başını kaldırıyor. "Beni kurtardınız. Eğer üçünüz gelmeseydiniz, o yara izli adam beni bulacaktı ve ben de morgda bir ceset daha olacaktım."

Vurulduğum güne geri dönüyorum. Bu tatlı kızın kafasında bir kurşunla kaldırımda ölü yattığını düşünmek beni kıpkırmızı yapıyor. "Bunun sorumlusu olan piçleri geberteceğim. Hem benzin istasyonundaki pislikleri, hem de sana dokunan o pis polisleri." İçinden küçük bir ürperti geçiyor. "Üzgünüm, ben-"

"Hayır, biraz sıcak," diye fısıldıyor kıkırdayarak. "Bunu düşünmek korkunç mu?"

"Yok artık. Biraz vahşi olman hoşuma gidiyor ve bence kendin hakkında yanılıyorsun tatlım," diyor Wraith sırtarak. "Röportaj için stüdyoma girdiğinde çok seksi olduğunu hemen anladık ama bizimle başa çıkamayacak kadar zayıf olduğunu düşündük. Ama değilsin. Bunu iyi saklıyorsun ama içinde sağlam bir omurga var Kaylee."

Kaylee kızarır ve milkshake'inden bir yudum alır. "Gerçekten seksi olduğumu mu düşündün?"

Wraith gelip onun diğer tarafına oturuyor, onu sıkıştırıyor ve kolunu ona doluyor. Biraz gergin görünüyor ama gözleri ıslıl ıslıl. Lanet olsun. O dudakların tadına bakmak istiyorum ve sonra bundan çok daha fazlasını yapmak istiyorum.

Atkuyruğunun ucunu omzundan sıyrıyor. Gömleği biraz daha kayıyor ve altından göğüs uçlarının sert tepelerini görebiliyorum. Kaylee önce Wraith'e, sonra bana bakıyor ve beni beceriyor, nefes alış veriş hızlanıyor ve göz bebekleri büyüyor. Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. Wraith onun yanağını kavırıyor ve yüzünü kendi yüzüne çeviriyor. Öpüşmeleri yavaş ve çok ateşli ve bittiğinde Kaylee tatlı bir nefes veriyor.

Onu kendime doğru çeviriyorum, kendim için bir tada ihtiyacım var. Dudakları yumuşak ve çilek tadında ve dilimi ona kaydırduğimde inliyor ve benim için açılıyor. Kahretsin, düşündüğüm kadar tatlıymış.

"Bu ne içindi?" diye soruyor kaba, yatak odası sesiyle.

"Öyle hissettim. Sakıncası var mı? Siktir, hayır de."

"Hayır, ben... Hoşuma gitti ama..." Yanakları pembeleşiyor ve gözleri aramızda gidip geliyor. "İkiniz de mi? Bu, ne bileyim, yanlış değil mi?"

Parmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Trigger, buralarda yanlış olan şey gerçekten doğrudur."

KAYLEE

"TAKIM OLARAK İYİ ÇALIŞIYORUZ," DİYOR WRAITH İŞARET PARMAĞINI SALLAYARAK

Çenemin altından tutup beni ona döndürdü. Ellerimi üst kollarına koyuyorum, onu uzaklaştırmak için değil, onu öperken hayatım pahasına tutunmak için.

O bırakır bırakmaz, Tank oradaydı. Beni kucağına çekiyor, ben de kalçalarına binip kollarımı güçlü boynuna dolayarak ona bakıyorum. Belki adrenalinden, belki de hayatımdaki her şey kötüye gittikten sonra kendimi iyi hissetmek ve birine yakın olmak için duyduğum çaresizlikten, ama öpücüğe tüm benliğimi koyuyorum. İri elleri belime gidiyor ve beni yerimde tutuyor. Onun bu şekilde bacakları arasında olması, önümde sadece ince bir çift bacak jartiyeri olması çok edepsiz hissettiriyor ama aynı zamanda çok da doğru.

Belki de ihtiyacım olan şey yaramazlıktır ve dünyada beni bunun için yargılamayacak bir yer varsa, o da burası, Screaming Eagles'ın yanısıdır. Barlarında ne tür şeyler yaptıklarını çok net bir şekilde tekrar gördüm ve kimse gözünü bile kırpmadı.

Wraith saçlarımı ensemden uzaklaştırıyor ve Tank'in dili benimkinin üzerinde kayarken beni oradan öpüyor. Vücudu arkamda hareket ederek beni ikisinin arasına hapsediyor. Elleri tişörtün dışından göğüslerimi avuçlamak için yukarı kayıyor ve kendime rağmen inliyorum. Zeki parmakları meme uçlarımı buluyor ve kaya gibi sertleşip onun dokunuşu için yalvarana kadar onlarla alay ediyor. Aynı anda Tank parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve başımın arkasını tamamen kavrayarak dudaklarımda net bir hak iddia ediyor.

Kendimi kıcıımı tekrar Wraith'e bastırırken yakalıyorum ve kendimi durmaya zorluyorum. Bunu istediğim kadar ileri götürmeme izin vereceklerine dair aklımda hiçbir şüphe yok. Ama ne kadar ileri? Eğer seks yapmanın cazibesine kapılırsam, eve koşup bu anıyı rafa kaldıramam. Bu iş bitene kadar onları görmeye ve onlarla konuşmaya devam etmek zorundayım.

"Rahatla," diyor Tank alçak, gürültülü bir sesle. "Bırak da sana kendini iyi hissettirelim."

Wraith'in dişleri boynumu ısırırken göğüslerimle oynuyor. Öne doğru kayıyor ve kot pantolonunun önündeki bir şeyin büyük, sert uzunluğunu hissediyorum. Bu kesinlikle bir silah ama silah olduğunu sanmıyorum. Özellikle de ona karşı kıpırdandığımda memnun bir iç çekiş çıkardığında.

Tank'in parmakları saçlarımda sıkılaşıyor ve geri çekiliyor. Gözlerim kapalıydı ama ona bakmak için açtım. Derin mavi gözleri arzuyla fırtınalı. "Tişörtümü çıkarmak istiyorum," diyor. "Senin için sorun olur mu?"

Bu adamlardan herhangi birine yakından bakmayı kim istemez ki? Onu ilk kez Wraith dövmesi üzerinde çalışırken gördüğümü hatırlıyorum ve başımı sallıyorum. Bu konuda çok ama çok iyiyim.

"Ben de seninkini çıkarmak istiyorum."

Bu beni duraksatıyor. Çürüklerim çoğunlukla kollarımda ve omuzlarımda, ama ya gördüklerini beğenmezlerse? Ya göğüslerim çok sarkıksa ya da karnım biraz fazla yumuşaksa?

Wraith tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi görünüyor ve ellerini tişörtün eteklerinin altına kaydırıyor, çıkarmıyor ama tenime dokunuyor. Bir elini karnımın üzerinde gezdiriyor ve diğerini göğsüme doğru kaydırıyor. "Çok güzelsin Kaylee."

"Ben mükemmel değilim," diye fısıldıyorum. Güzellik sektöründe çalıştığım için payıma düşenden çok daha fazla vücut gördüm ve asla yargılamıyorum, ancak kendi vücudumdaki her çizginin, çukurun ve çıkıntının çok farkındayım.

"Lanet olsun mükemmel, gerçek alacağım." Wraith'in nefesi kulağımın üzerinde geziniyor ve midemde biriken sıcaklık ve karıncalanma daha da aşağıya doğru hareket ediyor.

Aman Tanrım.

Tekrar başımı salladım. Tank'ın yüzündeki şeytani sırıtış her şeye değişiyor. Bana bakışında o kadar çıplak bir takdir var ki, kendime hakim olmakta zorlanıyorum.

Tank arkasına yaslanıp kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturarak gömleğinin eteklerini tutuyor ve başının üzerinde döndürüyor. Bronzlaşmış teni ve vi-brant mürekkebinin altında kaslarının esnemesini ve hareket etmesini izlerken neredeyse nefes almayı unutuyorum. Bu bir Picasso'nun ortaya çıkışı gibi ve bakışlarımın aşağıya, koyu renk saçlarının kot pantolonuna doğru uzandığı yere kaymasına izin verdiğimde, silah dövmesinin kabzasının üzerindeki açık bir yamanın ipucunu görüyorum.

Her şeyi görmek istememe neden oluyor.

Ellerimi Tank'ın göğüs kaslarına koydum. Bunun gerçek olduğuna inanmak bile zor. Kalbi avuçlarımın altında sabit atıyor ve hayal ettiğimden çok daha yumuşak ve sıcak.

Arkamda, Wraith de tişörtünü çıkarıp yere atıyor ve tişörtümü tutup koltuk altlarımın hemen altına kadar yavaşça yukarı çekiyor. Kollarımı kaldırıyorum ve iş bitiyor. Tamamen üstsüzüm, iki eşit derecede üstsüz adamın arasına sıkışmışım. Kendime bir dakika içinde bunu durduracağımı söyleyip duruyorum ama...

Hiçbirim durmakla ilgilenmiyor.

Tank popomu kavırıyor ve bacaklarım pratik bir şekilde beline dolanıncaya ve göğüslerim ona sıkıca bastırılınca kadar beni öne doğru çekiyor, göğüs kıllarının sıkı kıvrımları sert meme uçlarımı gıcıkıyor. Bacaklarımın arasında, ereksiyonunun tam göbeğime baskı yaptığını hissedebiliyorum. Her yeri kocaman. Nefesim onun gülümsemesini ukalalaştırıyor.

Ben Tank'ın boyuna sürtünürken -ki sürtünüyorum, elimde değil- Wraith başımı arkaya yatırıyor ve Tank'ın güçlü tutuşu düşmemi engellerken ona doğru eğilmemi sağlıyor.

Geriye doğru o kadar eğildim ki, üzerime abanan Wraith'in gözlerinin içine bakıyorum, göğüslerim yukarı doğru dikilmiş. Sonra de ağzı aynı anda üzerimde, Wraith dudaklarıma yapışırken, Tank bir meme ucumu sıcak ve ıslak ağzına alıyor. Bu his karşısında Wraith'in öpücüğüne doğru soluk soluğa kalıyorum.

Şimdiye kadar flört geçmişim son derece normaldi. Öpüşmekten öteye gidemeyen birkaç lise erkek arkadaşı ve mezun olduktan sonra biraz daha yaşlı bir adamla, her şeyden çok ne kaçırdığımı öğrenmek için seks yaptığım, özellikle heyecan verici olmayan bir ilişki. O iyiydi. İyiydi.

Ama hayatımda hiç şu anda olduğum gibi yanmamıştım. Aynı anda iki erkekle takılacak türden bir kız olacağımı hiç düşünmemiştim, ama şimdi öyleyim, avantajlarını görmeye başlıyorum.

Öpüşmeleri çok farklı. Wraith daha az kaba kuvvet tutkusu ve daha çok alaycı, parmaklarını Tank'in tapmadığı göğsünün meme ucunda gezdirirken dili benimkiyle oynuyor. Kalbim küt küt atıyor ve nefesim kesik kesik geliyor. Bir elim destek için Tank'in boynunun arkasında, diğer elim de Wraith'in güçlü omzuna tutunmuş, hayatımı kurtarmak için onların arasında iki büküm olmuş durumdayım.

Wraith'in eli taytıma ve esnek bel bandının altına doğru ilerliyor. Külot giymediğim için onun yerine çıplak etimi avuçluyor. Wraith parmak uçlarıyla benimle alay ederken ve elinin topuğuyla klitorisimin üzerinde sürekli yavaş bir daire çizerken onun ağzına doğru inliyorum. Bir solukla öpücüğünden uzaklaşıyorum ve doğrulup Tank'le yüz yüze geliyorum.

Tank eğilip tekrar ağzımı talep ederken, Wraith'in elini arkamda rahatça otururken sürmenin inanılmaz erotik bir yanı var. Elleri göğüslerimin üzerinde ve istekli bedenimden çıkardıkları hisler dışında herhangi bir şeye odaklanmak zorlaşmaya başlıyor.

"Aç onu," diye homurdanıyor Wraith ve birden yatağa sırtüstü uzanmış, çok seksi, çok ateşli iki motorcuya bakıyorum. Bana, kısa bir süre önce o çilekli milkshake'e baktığım gibi bakıyorlar, sanki beni bütünüyle yutmak istiyorlarmış gibi.

"Um... Bu gerçekten eğlenceliydi ve um, siz çocuklar harikasınız, ama uh..." Yatağın üzerinde geriye doğru kayıyorum.

Onlarla takılmak biraz vahşi ve eğlenceliydi ama aynı anda iki erkekle seks yapmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Bunlardan biri bile muhtemelen sınırlı deneyiminin beni hazırladığından daha fazla.

"Bana ne kadar acı verse de, Trigger. Ve güven bana, bu bana acı veriyor." Tank kot pantolonunun önünü iten devasa çelik direği işaret ediyor. "Sadece arkana yaslan ve rahatla. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız."

Wraith bir elini uzun, siyah saçlarında gezdiriyor, kırmızı çizgiler parmaklarının arasında dalgalanıyor. "Bunu görüşmemiz olarak kabul et, tatlım." Hatırlanmayacak bir hareketle dilini bana doğru savuruyor.

Vay be. Kabul etmeye karar verdiğimi bile fark etmeden başımı sallıyorum. "Tamam."

Tank tayıtımın belinden tutup kolay bir hareketle çıkarırken ikisi de genişçe sırtıyor. Onlar için tamamen çıplakken, biraz utandığımı inkâr edemem. "Bu... Ben iyi miyim? Yani-"

"Kapa çeneni," diye emrediyor Tank, bacaklarımı aralıyor ve iri gövdesini bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Eğilip geniş dilini kıvrımlarımın arasından geçiriyor ve ucunu klitorisime değdirerek içimi bir Noel ağacı gibi aydınlatıyor.

Elleri kalçalarımın arkasındayken, beni açık tutarak, her santimetre karemin içinden, üzerinden ve etrafından geçiyor. Her tepkimi inceliyor, beni neyin harekete geçirdiğini öğreniyor. Ve adanmışlığı karşılığını veriyor. Hem de çok.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, battaniyeyi yumrukluyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

Wraith güler. "Burada Tanrılar yok, bebeğim. Sadece biz varız. "Yanıma doğru ilerliyor, bir meme ucunu ağzına alıyor ve elini diğer tarafta kullanıyor.

Tank'ın zeki dili ve Wraith'in becerikli parmakları ve ağzı arasında, beni tekrar uçuşumun kenarına getirmeleri uzun sürmüyor. "Daha fazla," diye inliyorum, içimde bir orgazm oluşurken tekrar tekrar. Karaya yaklaşan bir gelgit dalgası gibi kabarıyor, her saniye daha da büyüyor. "Daha sert!"

Tank dinliyor, hızlı ve güçlü dairelerle klitorisimi çalıştırıyor. Güçlü olduğunu biliyorum ama adam boş zamanlarında dil şınavı çekiyor olmalı. Vay anasını!

"Boşalacağım," diye nefes nefese kaldım.

"Bırak olsun," diye fısıldıyor Wraith kulağıma. "Bizim için paramparça ol. Böyle çok muhteşem görünüyorsun. Tamamen çıplak ve açık."

Kendimi tanrıça gibi hissediyorum, iki kendini adanmış görevli tarafından tapılıyorum. Seks daha önce hiç böyle olmamıştı ve kıyafetleri bile çıkmamıştı! Vurduğunda, beni yataktan uçmaktan sadece onlar tutuyor. Parmaklarım Wraith'in ipeksi saçlarında yolunu buluyor ve Tank'in diline doğru patlarken inlemeyi durduramıyorum. Bir an için zaman tüm anlamını yitiriyor.

Kucaklarında tamamen kemiksiz kalana kadar beni yavaşça Dünya'ya geri getiriyorlar. Esniyorum ve gözlerimi kapatıyorum, uykunun çekiciliğiyle savaşıyorum ama dinlenmem gereken günler var.

"Uyu bebeğim. Sana göz kulak olacağız," diye mırıldanıyor Tank.

"Söz mü?" Onlar beni yorganın içine sokularak soruyorum. Wraith bir elini alnımda gezdiriyor. "Söz veriyorum."

KAYLEE

"HADI PRENSES. HADI GIDIP DOLAŞALIM." NITRO SIRITIYOR, AMA Seksi yeşil gözleri biraz endişeli bakıyor. "Eve gidemiyor olman bu lanet odadan çıkamayacağın anlamına gelmiyor. Birimiz yanında olduğu sürece hareket edebilirsin."

Yatağa bağdaş kurup bana ödünç verdiği kapüşonun önündeki iplerle oynuyorum. "Sorun olmadığına emin misin? Beni buraya getirdiğinde insanlar bana çok kızdı. Belki de odada kalmam daha güvenli olur. Başının belaya girmesini falan istemem. Aslında, evet. Burada kalmamın herkes için en iyisi olacağını düşünüyorum."

Kartları battaniyenin üzerine yayarak kendime bir tur daha solitaire dağıtıyorum. Telefonum, dizüstü bilgisayarım, hiçbir şeyim yok, kendimi eğlendirebileceğim tek şey bir paket kart ve garip uzaylılar ve büyük göğüslü kadınlarla dolu bazı tuhaf eski bilimkurgu kitapları.

İç geçiriyor ve karşıma oturuyor. Beni görmemesini umarak kirpiklerimin arasından bakıyorum. Nitro, Wraith ve Tank'e ne yaptığımı biliyor mu? Hiçbir şey söylemedi ama erkekler konuşur, değil mi? Kendimi biraz sadakatsiz hissediyorum ve nedenini bilmiyorum.

"Giy şu lanet ayakkabılarını. Dışarı çıkıyoruz." Nitro bir elini kartların arasında gezdirir

"Hey! Ne yapıyorsun?"

"Seni kendinden kurtarıyorum," diye homurdanıyor. "Birkaç kez havaya uçmuş biri olarak söylüyorum. Saklanmak seni mahvedebilir

Neredeyse en başta saklanmanıza neden olan bok kadar. Biz senin düşmanın değiliz. Kulüp darbe aldı ve Sledge gibi adamlar suçlayacak birini arıyor. O kişi sen değilsin, ama incinmiş insanlar, incinmiş insanlardır, değil mi?"

Ona bakakaldım.

"Ne? Okumadığımı mı sanıyorsun? Orduda altı yıl geçirdim prenses. İzin verdikleri kadarını görevde geçirdim. Bu mu?" Kendini işaret ediyor. "Bu benim bazı pisliklerimi temizledikten sonraki halim. Hâlâ durumdayım ama artık kendimin farkındayım. Şimdi lanet ayakkabılarını giy. Artık zarif, küçük bir kuaför olmadığını unutmadan önce çimlere dokunmalısın. Sen işkenceye direnen belalı bir orospu çocuğusun."

Çenem daha da düşüyor. Nitro parmağını çenemin altına koyuyor ve seksi bir zümrüt göz kırpışıyla çenemi yukarı itiyor.

Beni Cannon'ın eski odasından çıkarıp ortak alana doğru götürürken kendimi pek de belalı biri gibi hissetmiyorum ama uyku, yemek, temizlenme ve... diğer şeylerden sonra gün ışığında, o kadar da korkutucu değil. "Hey, Nitro? Bana kıyafet ve eşyaları getiren kadına teşekkür etsem sorun olur mu sence?"

"Evet, tabii." Etrafına bakınıyor. "Snark! Alessa evde mi?"

Kısa kesilmiş saçlı, sıırım gibi bir adam barın üzerine kurduğu dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor. "Son bildiğim."

"Teşekkürler."

Nitro'nun yanına tutkal gibi yapışıyorum. Aldığım bakışlar pek dostça değil, ama çoğunlukla insanlar nasıl uyum sağladığımdan emin değillermiş ve bir tehdit olup olmadığımı değerlendirmeleri gerekiyormuş gibi geliyor.

Odanın arka tarafındaki bir kapıdan 'motorcu piliç' tanımına benzeyen birkaç kadın çıkıyor. Birinin harika uzun pembe saçları var, diğeri ise sarı tonları parmaklarımı kaşındıran bir şişe sarısı. Bakışları da değerlendiriyor, ama düşmanca görünmüyorlar, sadece meraklılar.

"Alessa nerede yaşıyor?" Dışarı çıkmamız için kapıyı açık tutarken Nitro'ya soruyorum. Bir Şubat havası çarpıyor yüzüme ve ellerimi Nitro'nun kapüşonunun uçlarından içeri çekiyorum. Burada Colorado'daki büyükannem ve büyükbabamın evindeki gibi kar yağmıyor ama bana sorarsanız hava yine de oldukça soğuk.

"Yan tarafta. Evleri yerleşkenin içinde. O evde beş yetişkin ve üç çocukla nasıl çalıştıklarını bilmiyorum."

"Beş yetişkin mi? Onlarla birlikte yaşayan bir aileleri var mı? Ailemle yaşamak bile bazen fazla geliyor."

"Hayır, sadece onlar." Nitro sanki her şeye cevap veriyormuş gibi konuşuyor. İhtiyacım olup olmadığını bile sormadan ceketini çıkarıp omuzlarıma doluyor. Anında vücut ısısı, deri ve kolonyasının zengin kokusuyla sarmalanıyorum.

Tam bu sırada, toplantıdaki güzel, siyah saçlı kadın Alessa, yerleşkenin içindeki evlerden birinin kapısında duruyor. Kalçasında bir tutam dağınık sarı saçlı olan yeni yürümeye başlayan bir çocuk var. "Izzy. Kardeşini al, yan odaya git ve Liam'ın Jüpiter'i yürütmek için yardım isteyip istemediğine bak."

"Tasmayı tutmak istiyorum!" diye bağırان sevimli bir oğlan çocuğu kapıdan fırlıyor, ardından da Izzy olduğu anlaşılan genç bir kız geliyor. Annesinin minyatür bir versiyonu gibi görünüyor. Bize doğru bakıyorlar ama doğruca yandaki eve gidiyorlar.

Çok normal görünüyor.

Dışarıdan bakıldığında, Screaming Eagles compound'un duvarları içinde böyle bir manzara olduğunu milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Burada aileler olacağını. Vahşi görünümlü motorcuların yanında anneler ve çocuklar. Bir sonraki evin kapısı açılıyor ve büyük bir boksör, arkasında genç bir çocuğu sürükleyerek dışarı fırlıyor.

"Jupe!" diye bağırıyor. "Topuk!"

Köpek yavaşlıyor ama durmuyor ve onu dizginlemek için Izzy'nin de tasmaını tutması gerekiyor. Izzy'nin küçük kardeşi her şeyin çok komik olduğunu düşünüyor ve küçük kafasıyla gülüyor.

Nitro arkamdayken yaklaştığımda Alessa başını sallıyor ve çocuklardan uzağa bakıyor. Gülümsüyor ama gözlerinin altında koyu halkalar var. "Bir haber var mı?"

Nitro, "Hayır, henüz değil," diye yanıtlıyor. "Ama bu işte en iyi adamlara sahibiz. Bunu bilen biri varsa o da sen ve Em'dir."

"Merhaba." Küçük, gergin bir el sallayışla söylüyorum. "Ben sadece... Eşyalar için teşekkür etmek istedim. Buraya geldiğimde hiçbir şeyim yoktu ve beni düşünmeniz gerçekten çok hoştu."

En azından bana dostça bakıyor. "En azından bunu . İnan bana, sanırım çoğumuz sırtımızdaki giysilerden başka hiçbir şeyimiz olmadan buraya düşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Yeterince uzun süre kalırsan, muhtemelen bazı hikâyeler duyacaksın." Omzumun üzerinden Nitro'ya bakıyor. "Miriam bunu oldukça zor karşıladı. Emily'lerde çok zaman geçiriyor."

Elini omzuma koydu. "Kartal Göz'ü geri alacağız. Hepsini geri alacağız."

Kısa siyah saçlarında parlak yeşil bir çizgi olan zayıf bir adam komşu evden dışarı çıkıyor. Bu rengi sevdim. Kucağında Alessa'nın çocuğuyla aynı yaşlarda görünen küçük bir kız var. "Alessa? Chloe'ye biraz göz kulak olabilir misin?"

Başını salladı. "Elbette. Onları Summer'a götüreceğim ve nasıl olduğuna bakacağım."

Koşarak yanına gidiyor ve küçük kızı yere bırakıyor. Kız bir süre ayakta durduktan sonra poposunu soğuk zemine bırakıyor ve küçük tombul yüzgeçlerini kuru kış otlarına doğru uzatıyor. "Teşekkür ederim. Orası tam bir tımarhane ve benim de yapacak işlerim var. Kaylee, değil mi? Ben Vahşi Çocuk." Gözleri yeşil, çizgisiyle uyumlu ve neredeyse Nitro'nunkiler kadar güzel, ama tam değil.

"oldum," diye cevap veriyorum otomatik olarak, elimi uzatarak.

Gülerek sallıyor. "Çok kıbar. Em de onunla tanıştığımızda böyleydi."

Alessa'nın evinden iki adam daha çıkıyor. Ayı ve Viking sanırım, isimleri karıştırmadıysam tabii. Ayı hem Alessa'yı hem de bebeği öyle bir şefkatle öpüyor ki gülümsüyorum.

Ve sonra Viking de aynısını yapıyor. Bu da ne böyle?

Viking Nitro'ya bakar. "Avukatlar yolda. Prez ve diğerlerini tutmak için hiçbir sebepleri yok ama sen, Wraith ve Tank'ın Kaylee'yi bir süreliğine yerleşkeden uzaklaştırmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyoruz. Dün gece olanlarla bir ilgimiz olduğuna dair en ufak bir ipucu bile vermek istemiyoruz. Her şey netleşince sizi ararız."

Nitro yaramazca sırıtıyor. "Yapacak bir şeyler bulacağımıza eminim."

KAYLEE

BİRKAÇ DAKIKA SONRA NITRO'NUN MOTORUNUN ARKASINDAYDIM.

Haunted Ink'e doğru sokaklarda süzülürken beline sarılmış. Tank ve Wraith zaten oradalar. Hayatımı için kaçmadığım ya da neredeyse havaya uçacak olmanın şokunu yaşamadığım zamanlarda motosiklete binmek çok daha eğlenceli. Sabit titreşim... şey, bir kıza düşünceler veriyor. Özellikle de Tank ve Wraith bana kötü çocukların ne kadar iyi olabileceğini gösterdikten sonra.

Tanrım, bunu yapmalarına izin verdiğime inanmıyorum. İzin mi verdin? Neredeyse yalvardım.

Nitro'nun baş belası olduğumu söylediğine inanmıyorum ama dünyam kesinlikle tersine döndü. Haunted Ink'e en son birkaç gün önce gitmişim ve en büyük endişem birinin arabama girmesi iken kim olduğumu zar zor hatırlıyorum.

Arabamı ve bagajımda hâlâ duran Noel hediyelerini yok et. Nitro'yu daha sıkı kavıyorum ve başımı sırtına yaslıyorum.

Bu adamlar benim değil. O kadar saf değilim, ama Çılgık Atan Kartallar tarafından kaçırılmış olmama rağmen, gerçekten önemsiyorlarmış gibi geliyor. Sanki beni gerçekten güvende tutmak istiyorlarmış gibi, sadece polislerin onları suçladığı şeyi yapmadıklarına tanıklık edebileceğim için değil.

Uzaylılar tarafından kaçırılmış ve paralel bir evrene bırakılmış da olabilirim, çünkü buradan eskiden sahip olduğum hayata nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Ya da istesem bile. Beni ne bekliyor

Orada mı? Ailem, tabii ki. Tanrım, onlara güvende olduğumu söylemek istiyorum. Ama Harris ve diğerleri nerede yaşadığımı biliyorlar. Eve gidemem, henüz değil.

Nitro, Wraith ve Tank şimdilik sadece benim olabilirler ama şu an için endişelenebileceğim tek şey onlar. Beni iki kez kurtardılar ve beni güvende tutacakları konusunda onlara güveniyorum. İnsanların ben dönene kadar endişelenmesi, hiç dönmememden daha iyidir.

Nitro motosikletini binanın arka tarafına, Wraith ve Tank'a ait olması gereken diğer iki motosikletin yanına park ediyor. İnmemeye yardım ediyor, güzel gözlerinin derin yeşilini görebilmem için bir anlığına yüz yüze bakıyoruz, sonra beni kolaylıkla yere bırakıyor. Bu adamların ne kadar güçlü olduğunu unutup duruyorum. Açgözlü olmamalıyım, ama şimdi top yuvarlandığına göre, hayal gücüm onun güçlü gövdesini keşfetmenin nasıl bir şey olacağına dair bir sürü fikir üretmeye başladı bile.

Üçü de fanteziye değer ve beni arka kapıya doğru yönlendirirken eli kalçamda sahiplenici bir şekilde dururken bu fantezileri kurmamak zor.

Tanrım, ben de yeterince maceracı olmadığım için endişeleniyordum. Nitro'nun duraksamasına neden olan küçük bir ses çıkardım. "Komik bir şey mi var?"

"Ummmmmm, Alessa hem Viking hem de Bear'la mı birlikte?" Baharatlı düşünce zincirimi aklımdaki başka bir şeyle örtbas ederek ağzımdan geçiriyorum.

"Ve Snark ve Hawk." Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki, dövme salonuna girerken neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyordum.

"Ne?"

Tanrım, düne kadar aynı anda birden fazla erkek fikri pizzadaki muz kadar yabancıydı. İki olunca şok olmuştum, Alessa'da dört mü var? Tanrım, Nitro'nun da katılmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettiğim için kendimi o kadar da tuhaf hissetmiyorum. Olağan kurallar ve kısıtlamalar bu insanlar için geçerli değil.

"Evet, ya Vahşi Çocuk? Kız bebeği olan mı? Yaşlı karısı Emily onu, Hero'yu ve King'i aldı," diyor beni içeri götürürken.

Wraith ve Tank'ın olduğu oda. Benim röportaj yaptığım oda.

"Bu bir motorcu olayı mı? Bütün kadınların bir sürü erkeğı mi var?"

"Hayır, herkes değıl. Ama birçoğı yapıyor ya da en azından Screaming Eagles'da öyle oldu," diyor Wraith, sandalyesini dövme alanındaki bir masadan geriye doğru çekerek. Kucağında bir eskiz defteri ve elinde bir çizim kalemi var. "Size faydalarını anlatırdım ama zaten tadını aldınız, değıl mi?"

Bitmiş dövmelerin resimlerinin olduğı bir kitabı karıştıran Tank gibi Nitro da kıkırdıyor.

Dönüp Nitro'ya bakıyorum. "Biliyor musun?"

"Rahatlamana yardım etmeleri konusunda mı? Evet, hem de çok kıskandım. Adaylarla aptalca sürüş talimleri yapmak zorunda kaldım."

"Size bir soru sorabilir miyim?" Yüzüm yanıyor ama bilmek zorundayım. "Çocuklar bundan ne kazanıyor?"

Tank homurdanıyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Tüm erkeklerin kendilerine yaltaklanacak ve birbirlerine bir şeyler yapacak bir grup kız istediğini sanıyordum."

Nitro yaklaşıyor. "Bazıları yapar, ama ciddi, benim sadece bir aletim var, biliyor musun? Bir kadına kendi adını bile hatırlayamayacak hale gelene kadar defalarca aklını kaybettirmek çok daha eğlenceli."

Wraith ekliyor: "Ve iddia edilen kadınlardan bahsediyoruz." Eskiz defterini yere bırakıp ayağı kalkıyor ve gözlerinde küçük bir eğlenceden çok daha günahkâr bir şey vaat eden bir sıcaklıkla ona doğru yürüyor.

"Bu onu farklı mı yapar?"

"Bu her şeyi , Trigger," diye cevaplıyor Tank. "Eğlenmek için etrafta dolaşmanın yanlış bir tarafı yok, ama birinin mutlak

Lanet olası sadakat. Sahiplendiğimiz her kadın bizim olacaktı. Korumak da bizim, çılgılık atmak da bizim."

Hepsi bana giysilerimi yırtmak ister gibi bakarken bunun sesi gerçekten hoşuma gidiyor, ama gelecekte tüm bu enerjinin kendisine adanacağı isimsiz, yüz­süz bir kadın dair mantıksız fikir? Onun gözlerini oymak istiyorum ve o henüz var bile değil.

"Hiç dövme yaptırmak istedin mi?" diye soruyor Wraith, konuyu değiştirerek, gözleri eğlenerek kırışmış bir halde.

"Her zaman havalı göründüklerini düşünmüşümdür ama Tank'e dövme yapmanı izlemek beklediğimden çok daha etkileyiciydi. Piercing tabancasıyla bir sorunum yok, ama vızıltı ve bıçaklamayla ilgili bir şey..." Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Buna ne dersin?" Dövme istasyonundan bir kalem alıyor. "Serbest elle çizim yaparken bunu şablon oluşturmak için kullanıyorum ve üzerine senden daha iyi çizim yapabileceğim bir tuval yok. Sen bir sanat eserisin, tatlım."

Oh. Vay canına. "Sanırım bu iyi olmalı. Ne alacağım?"

Sanki ona erken bir doğum günü hediyesi vermişim gibi sırtıyor. "Sanatçının seçimi."

Nitro, "Kıpırdamadan oturmasını sağlayacağım," diyor ve beni kucağının hemen üzerindeki sandalyelerden birine çekiyor. Kollarını bana doluyor ve ben rahatlamaya çalışırken, seks hakkında konuşmayı biraz heyecan verici bulan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Ciddi bir ateş toplamak motorcu olmanın gerektirdiği bir şey mi? İlk içgüdüm uzaklaşmak, ama tekrar kıpırdanacak kadar yaramaz hissediyorum ve yumuşak bir inilti ve kulağıma hızlıca üflen­en bir "Siktir" ile ödüllendiriliyorum.

"İsimlerimize ne dersiniz?" diye soruyor Tank. Kapüşonumun önündeki fermuarı indiriyor ve üzerimden çıkarıyorlar. Parmaklarını kolumun üzerinde gezdiriyor, morlukların hâlâ görülebildiği hassas ön kolumu okşuyor. "Benimle başla. Tüm gördüklerinin bunlar olmasını istemiyorum."

"İyi fikir. Güzel, nötr bir başlangıç noktası," diyor Wraith, bir tabure çekip kolumu bir desteğin üzerine yerleştirerek. Sonra çizmeye başlıyor.

Yakından izliyorum, elinin ne kadar sabit olduğuna ve harfleri cesur bir heavy metal tarzında ne kadar mükemmel çizdiğine hayret ediyorum. Keçeli kalem biraz gıdıklıyor, ama eğlenceli bir şey, özellikle de güzelleştirmek için küçük asma ve diken süsleri eklemesini izlemek.

"Sıradaki benim," diyor Nitro. "Onun tarafında." Eli tişörtümün altından kaymaya başladı bile, göğüs kafesimi ortaya çıkarmak için tişörtümü yukarı çekiyor.

"Um, çocuklar, ben-"

Tank sırtıyor. "Merak etmeyin. Biz profesyoneliz."

Nitro beni kucağında ayarlıyor, kolumu uzatıyor ve Wraith'in tam erişim sağlayabilmesi için beni eğiyor. Ellerinden birinin göğsümü tutarak beni destekliyor olması eminim tamamen tesadüfi, ama şikâyet etmiyorum. Wraith'in serin parmakları kaburgalarımın üzerinde gezinirken ve harflerin ana hatlarını çizmeye başladığında nefesimi içime çekiyorum. Boynumu büküp izliyorum.

Harfler tamamen farklı. Eski tip bir yarış arabasının yan tarafında görebileceğiniz türden retro bir yazı tipine benziyor, daha sivri süslemeler ve harflerin etrafında bir çerçeve var. Beş, belki de altı inç uzunluğunda ve sağ tarafımı, göğsümün biraz altını sarıyor.

"İsimlerimizi üzerinde görmek hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor Nitro, sadece benim için. Benim de hoşuma gidiyor.

"İsminizi nereye koymamı istersiniz?" Wraith'e soruyorum.

Dudaklarını yalıyor ve arkasına yaslanıyor. "Çok fazla seçenek var." Ayağa kalkarak beni bir oyuncak bebek gibi yeniden konumlandırıyor ve dizlerim kalçalarının iki yanında olacak şekilde Nitro'nun üzerine oturtuyor. "Mürekkebimi koymak istediğim pek çok yer var ama sanırım bunun için insanların görebileceği bir yerde olmasını istiyorum. Üzerindeki izlerimizi görmelerini istiyorum."

Gömleğimi çıkarmama yardım ettiklerinde vücudumu gevşek ve esnek hissediyorum. O kadar uzun zamandır sütyensiz dolaşıyorum ki artık buna dikkat etmeyi neredeyse bırakmıştım ama Nitro'nun kucağında üstsüz olmak bunu zorlaştırıyor.

nore. Bir an gözlerimi kapatıp tüm bunlar gayet normalmiş gibi davranmak zorunda kalıyorum.

Wraith saçlarımı yukarı doğru büküp yolumdan çektikten sonra ensemden sırtımın alt kısmına kadar okşuyor. Daha fazla ilgi çekmek isteyen bir kedi gibi kamburlaşma dürtüsüyle savaştığım zorundayım. Kollarım Nitro'nun omuzlarına dayanıyor ve göğüslerimi görmesi için orada asılı bırakıyor.

"Hâlâ kıskanıyor musun?" Alay ediyorum.

Nitro'nun ifadesi düpedüz şeytani. Yukarı uzanıyor ve başparmakları meme uçlarımı okşuyor. "Adımı haykırdığını duyana kadar öyle olacağım."

NITRO

ONU BURADA, DÜKKÂNDÂ ILK GÖRDÜĞÜMDEN BERİ BUNU YAPMAK İSTİYORDUM. O kadar güzel ki. Bizim gibi pislikler için fazla iyi ama kaderi sorgulamamayı uzun zaman önce öğrendim. Ellerimdeki ağırlığını seviyorum. Başparmaklarımı zaten sert olan meme uçlarının üzerinde gezdirdiğimde ani bir iç çekti. Şaşkınlıktan değil ama sonunda gerçekleştiği için rahatlamıştı.

Bu ikimiz için de geçerli, çünkü bir erkeğin neden bir kadını paylaşmak isteyeceğini sormaya başladığından beri kaya gibi sertleştim. Sikimin üzerinde nasıl kıpırdandığına bakılırsa, ona göstermekten çok mutlu olacağım.

Wraith omuzlarını çizmeye başladığında küçük bir iniltiyle "Oh," diyor. Sadece keçeli kalem kullanıyor ama her zamanki gibi tamamen işine odaklanmış durumda.

Buradan dolgun dudaklarını öpemiyorum ama göğüslerinin arasına bir öpücük konduruyorum ve dudaklarımın geride bıraktığı nemli noktaya üflüyorum. Titriyor ve kucağında kayıyor.

"otur," diye homurdanıyor Wraith onun vücuduna kendi adını yazarken. "Deniyorum," diye inliyor ben tekrar yaparken.

O polis pisliklerinin vücudunda bıraktığı izleri görmekten nefret ediyorum. Kaylee gibi tatlı birini alıp ona nasıl davranırlar? O şerefsizleri ipe çekip

Bir daha kimseye zarar verememelerini sağlamadan önce kendi ilaçlarından sağlam bir doz .

"İşte." Wraith yaptığı işe bakmak için arkasına yaslanır. Telefonuyla bir fotoğraf çeker ve Kaylee'ye gösterir. İsmi, Kaylee'nin sırtının üst kısmına bir kemer şeklinde yayılmış, eski moda haritaları etiketlemek için kullanılanların yırtık pırtık bir versiyonuna benzeyen kalın, siyah harflerle yazılmış. Çok havalı görünüyor, tıpkı zaten içinde olduğu gibi, ama şimdi herkes bunu görebiliyor.

Kaylee'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Vay canına.

Kendimi-" "Sahiplenilmiş mi?" diye soruyor Tank.

Kızarıyor ve bu fikri gerçekten sevdiğini söyleyebilirim. "Eğer gerçekten motorcu bir piliç olsaydım, bana ne yapardın?"

"Kirli oynamak ister misin, prenses?" diye

sordum. Cevap fısıltıyla, "Evet."

Güzel göğüslerini yeniden avuçladığımda boğazının derinliklerinde inleyerek ellerimize yapışıyor. Meme uçları parmaklarımın arasında çakıl taşları gibi ve kıpırdanıp durmasına bakılırsa onlarla oynamama bayılıyor.

Wraith kalemi bir kenara fırlatır. "Onu kanepeye yatır. Tadına bakma sırası bende," diye homurdanır.

Tank onu kolayca kaldırıyor ve deri kanepeye yatırıyor. İkisi birlikte kızın kalan kıyafetlerini de çıkararak onu bizim için çıplak bırakıyorlar. Başını kaldırıp bakıyor, soluk gri gözleri kocaman ama tam bir güvenle dolu. Bize kıyasla çok küçük görünüyor ve bu bende hem onu koruma hem de kıvrımlı vücuduna korkunç şeyler yapma isteği uyandırıyor.

Wraith bacaklarının arasına girdiğinde çıkardığı şaşkın nefes saf sekstir. "Sakalın gıdıklıyor," diye inliyor.

"Hepsi hizmetin bir parçası," diye yanıtlıyor, sonra da kadının gözlerinin kapanmasını ve başının geriye düşmesini sağlayacak bir şey yapıyor.

"Kulüpteki kızlardan biri olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun? Sürtüklerden biri?" Elimi kemerime götürerek soruyorum.

Mutluluk içinde kaybolmuş, başını sallıyor.

"Önce seni bizim için iyice hazırlayacağız. Göğüslerine dokun, Wraith o güzel amcığını yerken senin de kendinle oynadığını görmek istiyorum."

Kaylee tereddüt etmeden itaat ediyor. O küçük eller göğüslerini kavıyor, kaldırıyor ve istediğim gibi sıkıyor. Gözleri kalçalarının arasındaki Wraith'e kilitlenmiş, göğsü kabarmış ve teni pembeleşmiş. Çok güzel görünüyor, özellikle de üzerinde benim adım varken.

Kotumu çıkarıyorum ve ağrıyan sikimi elime alıyorum. Kaylee bunu görünce gözleri irileşiyor ama dudaklarını yalıyor ve iyi bir küçük kız gibi kendisiyle oynamaya devam ediyor. Onun diğer tarafında da Tank aynısını yapıyor. Hepimiz paylaşmayalı uzun zaman oldu ama onunla birlikte olmak çok doğru geliyor. Olması gerekenden daha fazla, çünkü onu izliyor olmamız gerekiyordu, beceriyor olmamız değil.

"O seksi bacaklarını biraz daha aç prenses. Wraith seni çok sert boşaltacak ve de bana ne kadar minnettar olduğunu göstereceksin, değil mi? Geçen sefer kaçırdım, bu yüzden ağzının etrafıma sarıldığını ilk hissedenin olmam adil olur."

Wraith sihrini konuştururken Kaylee'nin tepkisi boğuk bir çığlık ve dudaklarında benim adım oluyor. Kaylee koltuktan kalkıyor, tüm vücudu titrerken gözlerini sıkıca kapatıyor. Kahretsin, bu çok ateşli.

"Edepsiz konuşmamızdan hoşlanıyorsun, değil mi Trigger?" Tank kıkırdıyor, onun kıvranışını izlerken sikini uzun, durgun hareketlerle okşuyor.

Kaylee başını sallıyor, nefes nefese kalmıştır. Meme uçları tombul kirazlar gibi parmaklarının arasından sıyrılmış, koparılmak ve emilmek için yalvarıyor. Uzanıp birini çimdikliyorum ve çığlık atıyor.

"Tekrar," diye emrediyor Tank. "Daha sert."

Bunu yaparken nefesi kesiliyor ama acıdan değil. Göğüslerini bırakan Kaylee parmaklarını Wraith'in saçlarına geçiriyor ve kalçaları Wraith'e karşı sarsılıyor.

ağız, serbest bırakılmayı arıyor. Kaylee inliyor ve başını sallıyor. "Bu çok fazla. Yapamam. I-"

"Yapabilirsin. Çok yaklaştın. Hepimiz görebiliyoruz. Wraith'in diline gel ve sonra o güzel dudaklarını aç."

Kaylee haykırır, tüm vücudu kaskatı kesilir. Wraith ağzını onun klitorisine odaklıyor ve bir parmağını onun dar amına sokmaya başlıyor. Onu orada tutuyor, kapana kısılmış ve titrerken onu uçurumun kenarına getiriyor. Gözlerimi ondan alamayarak daha da yaklaşıyorum. Bu kız boşaldığı zaman çok güzel oluyor.

Wraith yoldan çekiliyor ve ben de kanepeye tırmanıp onun üzerine oturuyorum ve sikimi onun davetkâr ağzına doğrultuyorum. Gözleri şehvetle parlıyor ve çoktan dilini çıkarmış, ucundan sızan prekumu tatmaya hazır. Fuuuuuck.

Tatlı pembe dudaklarıyla sikimin başını sarmalıyor ve ben cennetteyim. Kirpikleri titriyor ve ben biraz daha derine iterken kalçalarımı tutmak için uzanıyor. Tacımı çevreleyen ıslak ısı beni şimdiden boşalmaya çok yaklaştırdı. Tıslıyorum, o hazır olmadan önce onu sert ve hızlı bir şekilde alma ihtiyacıyla savaşıyorum. Etrafımda inliyor ve tüm vücuduma en lezzetli titreşimleri gönderiyor. Tank inliyor ve Wraith bir küfür mırıldanıyor. Kaylee'nin gözleri ona doğru kayıyor ve beni emerken yanakları çukurlaşıyor.

"Lanet olsun. Şuna bak," diye homurdanıyor Wraith. "Ona ne kadar iyi kaldırılabileceğini göster, bebeğim."

Kaylee daha geniş açıyor ve ben daha derine itiyorum. Biraz tıkanıyor, ama derinliği kontrol etmek için elini shaftımın etrafına sarıyor, sıkı ve mükemmel bir şekilde kavıyor.

" anasını. Aferin kızıma," diye inliyor Tank.

Kanepenin arkasını kavıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sikimin parmaklarının arasından ağzının sıcak derinliklerine kaymasına odaklanıyorum. Orgazmım yavaş yavaş değil, ani bir sel gibi geliyor. Dalgalanma aniden geliyor, tam uzanıp parmak uçlarını taşaklarımın üzerinde kaydırıldığı sırada. Tüm vücudumu sarsan derin bir iniltiyle ona her şeyimi veriyorum. Gözleri irileşiyor ama hepsini alıyor, hızla yutkunuyor. Ben çekilirken yanakları çöktü, tamamen boşalmıştı.

Tank yerime geçmek için hareket ediyordu ki arka cebim su toplamaya başladı. Telefonumu çıkardım. "Hey, Şef. Ne var-"

"Geri çekilin. Beklentilerle ilgili lanet bir olay oldu."

KAYLEE

WRAITH, TANK VE NITRO DEPONUN İÇİNE SANKI savaşa gidiyor. Aradıkları kişinin ben olmadığımı sevinerek aralarından hızla geçiyorum. Nitro o çağrıyı alır almaz hemen iş moduna geçmelerinin etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değilim.

"Bu tam bir saçmalık," diye gürlüyor öfkeli bir erkek sesi ortak salonun içinden. "Kime inanacaksın? Bana mı yoksa o kaltak sürtüğe mi?"

Bu kelimeleri söyleme şekli bir tokat gibi geliyor. Kulüpte takılan kadınlara 'sürtük' demek benim için kolay bir şey değil, ama bu adamlara karşı hakaretten çok kaba bir sevgi ifadesi olduğu hissine kapılsam da, bu seste hiç sevgi yok.

"Git bara otur," diye emrediyor Tank, işaret ederek. "Seni görebileceğimiz bir yerde kal." Öfkesi bana yönelik değil, ama yine de orada, yüzeyin altında dolaşıyor ve beni huzursuz ediyor.

Televizyonun yanındaki koltuklardan birinde, daha önce gördüğüm pembe saçlı kadın, gömleği yırtılmış, ağlayan esmer bir kadını teselli ediyor. Etrafında birkaç adam var. Hiçbirini ismen tanımıyorum ama şimdiye kadar çoğunu görmüşümdür.

"Jewel? oluyor lan?" Wraith tersler.

Üzerinde sadece 'prospect' yazan siyah bir yelek giyen, kafası tıraşlı bir adam kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor ve

kaşlarını çatıyor. "Önce onun tarafını mı dinleyeceksin?" "Kapa çeneni, Deuce."

Jewel -pembe saçlı kadın- kesinlikle öfkeli görünüyor. "O ve arkadaşı maç izlerken biraz eğlenmek için geldiklerinde ben kızlarla takılıyordum. Onlar sadece potansiyel müşteriler, ama fazla bir şey yoktu ve Kaia da aldırmadı."

"Kaia?" Tank soruyor.

Esmer kadın başını kaldırıyor, gözlerinin altında makyajdan kaynaklanan dağınık siyah halkalar var. "Onlara sakso çekmemi istediler ama hayır dedim. Mad Dog bu konuda sızlandı ama ben ona elimi vermeyi teklif ettim ve sonra rahatladı." Deuce'a ters ters bakıyor. "Ama kafamı tuttu ve beni zorlamaya çalıştı. Karşı koyduğumda, o-" Daha dik oturuyor, böylece hepimiz yüzünün yan tarafında büyüyen kırmızı izi görebiliyoruz.

Deuce gözlerini devirir. "Bu lanet bir aşk musluğuydu. Hayır diyorlarsa diye buradalar?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Nitro her kelimesinde zehir saçarak soruyor. "Fahişelerle bir sorunuz varsa, bize ya da başka bir memura götürürsünüz. Kimse onları bir bok yapmaya zorlamıyor. Eğer aradığın kulüp buysa, hemen bu lanet kapıdan çıkıp git. Zaten ince buzun üzerindesin ve bunu biliyorsun."

Deuce'un yüzünde çirkin bir ifade belirliyor ama sonra onu başını sallıyor. "Peki."

Tank'in gözleri kısılır. Tek kelime etmeden kolunu kaldırıyor ve Deuce'un kafasının yan tarafına bir yumruk indiriyor. Deuce sendeleyerek geri çekilir ve küfreder. Hızlı ve acımasızdı. Her zaman şiddetin çözüm olmadığını düşünmüşümdür ama içten içe, Deuce'u cezalandırmalarını izlemek, Harris bana tokat attığında ve kimse umursamadığında hissettiğim acının bir kısmını yatıştırıyor.

"İkiniz de defolun gidin. Aksini duyana kadar ikiniz de kulüp binasından men edildiniz."

"Eğer bunu benim için mahvedersen, sikini koparırım," diye hırlıyor Mad Dog Deuce'a, kolundan tutup onu odadan dışarı çekiyor.

Barda arkamda, kafasının etrafını ve boynunu saran kırmızı bir ejderha dövmesi olan bir adam homurdanıyor. "Bir vuruş daha ve o pislik dışarıda."

"Kaia'nın taşaklarını tekmelemesine izin vermelilerdi." Fikirlerimin burada hoş karşılanıp karşılanmadığını düşünmeden önce içimden dökülüveriyor.

Adam kahkahayı patlatır. "Bunu görmeyi çok isterdim, ama bu onun için her şeyi mahveder ve o da bunu biliyor. Korumaların yeni gelenlere işi öğretiyor. Azar işitmek onları kızdırabilir ama bu kulüpteki hayatın bir parçası. Bir hiyerarşimiz var ve adaylar bunun en altında yer alıyor."

"Kafam karıştı. Bu, sürtüklerin daha olduğu anlamına gelmez mi?"

Homurdanıyor. "Kadınlar üye değildir. Üyelerin üyeleri vardır, yaşlı kadınlar erkeklerine aittir ve sürtükler buradadır çünkü yaşam tarzını severler ve erkekler etrafta güzel kızlar olmasını sever. Burada oldukları sürece, insanların onlarla uğraşmamasını sağlıyoruz ama bunun nedeni temel insan terbiyesi ve gerçek erkeklerin kendilerinden daha zayıf insanlara zarar vermemesi."

O kadar basit olmadığını söyleyebilirim. Eşlerine baktıklarında, yaşlı kadınlara, ne dersiniz deyin, bu adamların aileleri için ölebileceklerini söyleyebilirim, ancak motorcu kültürü hala çok fazla erkek kulübü gibi geliyor. Bu onların dünyası. Beğen ya da terk et.

"Ben Şef, bu arada. Bir şeyler içmek ister misin yoksa orada öylece oturup yer mi kaplayacaksın?"

"Bir kola lütfen?"

Chef'in bana bakışı, özel bir motosiklet kulübü barında soda istemeye kadar tüm hayat tercihlerimi yeniden gözden geçirmeme neden oluyor.

"Pepsi var mı? Çünkü o da olur. Diyet olmadığı sürece hiç fark etmez." Gevezelik ediyorum ama bana öyle bakmaya devam edince durmak zor oluyor. "Keşke diyet soda sevseydim. Arkadaşlarım tatlandırıcının tadının bana geçeceğini söyleyip duruyor ama yirmili yaşlardayım. Şimdiye kadar olurdu, değil mi?"

Jewel barın arkasına geçer, Şef'in yüzünü ellerinin arasına alır ve onu öper. Çok fazla dil var. O kadar çok ki başka bir yerde olmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum ama sonunda öpüşmeyi kesiyor ve yanağını okşuyor. Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor ama buzdolabından istemeye istemeye bir kola çıkarıp kutuyu bana doğru uzatırken yüzünde bir gülümseme beliriyor.

İki motorcu geldi, bana başlarıyla selam verdiler. Uzun boylu, kısa saçlı ve düzgün kesilmiş sakallı olanı Şef'e sesleniyor. "Üç bira ve bakır bir Blue Hawaiian."

"Elbette, Vaiz. Summer nasıl?" Jewel sorar. "Haberleri duydum. Tebrik ederim."

"Teşekkürler. Bu çok çılgınca. Yarım yıl içinde sayıca az inanamıyorum."

Diğer adam omzunun üzerinden bakar. "Acele et. Onlar bizim 'oh hayır, üvey kardeş' dediğimiz küçük oyunu oynamaya başlamadan önce geri dönmeliyiz."

Jewel bir kahkaha patlattı. Beni şaşkın şaşkın izlerken gördü. "Yaşlı kadınları Summer hamile. Üçüzler. Üçüncü erkeği Crash. Eskiden üvey kardeştiler."

"Belki de içmeye başlamalıyım. Buradaki dedikodular kuafördekinden bile daha iyi." İş yerinde saçlarını yıkayan kişinin kulakları olduğunu unutan insanlardan duyduğum bazı şeyler var. Çılgınca.

"Oh, bu bir şey değil. Thunder ve Lighting ikiz, değil mi? Duydum ki _."

"Hey, bebeğim," diyor Tank, ben daha fazla ayrıntıya girmeden araya girerek. "İyi misin?"

Sodamdan bir yudum alıyorum ve arkamı döndüğümde hepsini arkamda buluyorum. "Evet, ben iyiyim. Şef bana kulüp hayatını anlatıyordu."

Nitro gülerek, "Kahretsin, artık seni kalmaya asla ikna edemeyeceğiz," diyor.

Kalbim küt küt atıyor. Alay ediyor, biliyorum ama bir saat önce... Bunun için biçilmiş kaftan mıyım bilmiyorum. Böyle bir kız olmak için

Kalbim biraz da olsa kırılmadan onlar gibi adamlarla takılamazdım.

"Bana her şeyi anlatmadı. Daha çok sorum var. Mesela potansiyel müşteriler nedir? Sürtüklere sürtük demek zorunda mısın? Birbirinizin gerçek isimlerini biliyor musunuz? Yasal olarak değiştiriyor musunuz? Mesela, tüm bunlar bittikten sonra Teşekkür kartları gönderirsem, zarfın üzerine Tank koyacak mıyım? Peki ya-"

Wraith beni öpüyor, gerçekten sert bir şekilde, eli yüzümün yan tarafını tutuyor ve başımı eğerek aynı hizaya gelmemizi sağlıyor. Dünyadaki iyi olan her şey midemden kabarıp başımın etrafında süzülüyor gibi görünüyor ve ben de gözlerimi sıkıca kapatıp ona doğru eğiliyorum. Uzun sakalı dudaklarımı ve çenemi tırmalıyor ama bu da Wraith'le öpüşmenin bir parçası ve farklı olmasını isteyeceğimi hiç sanmıyorum.

Sonunda uzaklaştığında, kalın bir şekilde yutkunuyorum. Başka soru yok, sadece karıncalanma var. "Bu beni susturmak için miydi?"

"Evet," diye kestirip atıyor. "Ben de sadece seni öpmek

istedim." "Oh, tamam." bir öpüşme olduğunda, bununla

yaşayabilirim.

"Acelen yok Trigger, ama burada mı takılmak istersin yoksa biraz daha özel bir yere mi gitmek istersin? Belki kaldığımız yerden devam edebiliriz," diye fısıldıyor Tank kulağıma.

Kalbim kırılacak ama buna degecek. "Evet, lütfen."

KAYLEE

ORAYA TEK BAŞIMA YÜRÜMEME BİLE GEREK YOK. EVET DEDIĞİM AN, Tank beni kucağına alıyor ve yeni evliymişiz gibi kollarında taşıyarak kulübün içinden geçip motorcuların özel odalarına giden koridora doğru götürüyor. Bir yuhalama ve tezahürat korosu yol boyunca bizi takip ediyor, normalde bu beni utandırırdı ama burada yargılayıcı hissettirmiyor.

Motorcular, herkes yapmak istiyorsa neden gidip çılgınca seks yapmayasınız ki gibi hissediyor. Belalı bir motorcu hatun bunu yapar, değil mi? Ben de öyle olmak istiyorum, polislerin bana hissettirdiği gibi korkak küçük bir kız değil.

Ama hâlâ üzerinde çalışıyorum. Yüzümü Tank'ın göğsüne gömüyorum, böylece kimse tezahüratlar karşısında yüzümün domates rengine döndüğünü görmüyor. Kulüp binasının derinliklerine, Tank'ın kapısına doğru ilerlerken gürültü arkamızda azalıyor.

"Kapı açık," diyor ve Nitro kapıyı bizim için açıyor.

Bir anda yatağa fırlatıldım, nefesim kesildi, sonra üçünün de üzerime çullandığını gördüm. "Önce bir tur atmam gerekmiyor mu?"

Tank etrafına bakınır. "Yatak. Buzdolabı. Masa. Banyo. Kanepe. TELEVIZYON. Ağırlıklar." Her kelimeyle odasındaki farklı bir yeri işaret ediyor. Benim kaldığımdan biraz daha büyük ama çok değil.

"Soyun," diyor Wraith kot pantolonunun düğmelerini açarken hoyratça. "Bu sefer seni doğru düzgün becereceğiz ve bütün gecemiz var."

Başlıyorum ama sonra duruyorum. "Hayır, önce siz kıyafetlerinizi çıkarın. İlk gösteriyi benim yapmamın zamanı geldi."

Gördüğüm bakışlar, bunlar parçalandığında birileri daha fazla kıyafet bağışlamak zorunda kalmadan önce teslim olup soyunsam mı diye düşünmeme neden oluyor ama sonra Tank gülüyor.

"Gösteri mi istiyorsunuz? Size bir gösteri sunacağız." Masadan bir kumanda alır ve bir düğmeye basar. Hoparlörlerden sert, sürüş müziği akıyor ve ışıklar kararıyor ama kapanmıyor.

Gömleğini çıkarıyor ve kemerine başlamadan önce başının üzerinde döndürüyor. Derinin çatırtısıyla kemer çıkıyor ve kısa süre sonra kot pantolonu yere düşüp bir kenara atılıyor. Üzerindeki tek şey boxer külotu ve bu da beni gerçekten eğlenceli bir şekilde korkutan bir çıkıntıyı gösteriyor. İç çamaşırını esnetme şekli, kelimenin tam anlamıyla bir beyzbol sopası taşıyor gibi görünmesine neden oluyor.

Wraith ve Nitro çok geride değiller, kıyafetlerini çıkarıp çooooook güzel erkek etlerini ortaya çıkarırken onlara iyice bakmamı sağlıyorlar. Hepsi mürekkeple kaplı, ama Wraith olağanüstü. Yüzü dışında vücudunda el değmemiş bir deri parçasından başka bir yer olduğundan emin değilim.

Nitro telefonunu masaya koymak için döndü ve aman Tanrım. Şu kış.

Bu adamlar egzersiz için ne yapıyor bilmiyorum ama bir motosiklet kulübünde olmak belli ki zor bir iş. Üçü de yırtık pırtık ve farklı şekillerde. Wraith daha zayıf ve ölümcül görünüyor. Nitro ve Tank futbolcu olabilirler, Nitro oyun kurucu, Tank ise defans oyuncusu.

Tank benim için pazularını esnetiyor ve gözlerim yemek tabağı kadar geniş olmalı. O üst kolların belimden daha büyük olduğuna eminim ve ben hiçbir zaman sıfır beden olmadım.

Şu anda fotoğraf çekebilseydim, o kadar çok takvim satabilirdim ki hiçbirimiz bir daha çalışmak zorunda kalmazdık.

Onlara bunu söyledim ama egoları zaten yeterince büyük. "Fena değil. Birkaç cilt bakımı önerebilirim ve ağda konusunda oldukça iyiyimdir ama-"

Tank beni yatağına attı. İyi ki onun odasını kullanıyoruz çünkü çoğu yatak çerçevesi bu tür bir dayağa dayanamazdı.

"Çocuklar, çocuklar! Kendim soyunabilirim," diye bağıyorum, onlar kıyafetlerimi çıkarmaya çalışırken gülerek. Önce ayakkabılarım ve tozluklarım, sonra kapüşonum ve gömleğim çıkıyor. Sonunda dört ayak üstüne düştüm. Biri kıcıma şaplak attı. "Hey! Dikkat et!"

"Oh, öyleydin," diyor Nitro, eğilip aynı noktayı öpmeden ve beni ürpertmeden hemen önce.

Bir dakika sonra tüm kıyafetlerim yerdeydi ve tabii ki hepsinin iç çamaşırları hâlâ üzerlerindeydi. "Önce siz gidin demiştim."

Tank dokunacak kadar yaklaşıp kadar yatağın üzerinde sürünüyor. "Unutmuş olmalıyım. Bu onuru sana bırakmaya ne dersin?"

Alt dudağımı gergin bir şekilde çiğneyerek lastiğe uzanıyorum ve parmaklarımı içeri sokuyorum, sonra elimi geri çekiyorum. "Sen benim alıştığımın çok fazlasısın. Hiçbir şeye alışık olduğumdan değil. Yani, alışkın değilim. Ama alışkın değilim. Anlıyor musun?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Hepsi bana şaşkın şaşkın bakarken Wraith soruyor.

"Sen büyüksün!" Tank'ın şişkinliğini işaret ederek kaçırdım.

Kıkırdıyor ve şişkinlik daha da etkileyici hale geliyor. "Bunu biraz daha yüksek sesle söyle. Yan odada biri varsa diye."

"Kapa çenenin." İçimdeki belalıyı çağırarak külotunu indirdim. Kocaman bir horoz serbest kaldı, her parça reklamı yapıldığı kadar etkileyici. Uzun ve sert. Sonunda tam silah dövmesini görebildim, dumanı tüten bar- rel sikiinin tabanının hemen üzerinde bitiyordu. Salondayken dikkatim oldukça dağınık olduğu için boyutunu hayal edip etmediğimden emin değildim.

Dikkatim dağıldı.

Nitro, gerçek bir yakın ve kişisel deneyim yaşadığım tek kişi. Sırtarak iç çamaşırını çıkardı ve sikini okşadı. Ağzım kuruyor, hatırlıyorum.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil...

Wraith'in i amaşıırı çoktan gitmişti ve siki sanki içime girmek için sabırsızlanıyormuş gibi şimdiden dölle kayganlaşmıştı. Şimdi burada gördüğüm en büyük üç sikle oturuyorum, dürüst olmak gerekirse bu biraz heybetli. Dudaklarımı ıslatıyorum ve üçü de hareketi yakından takip ediyor. "Nasıl başlayabilirim ki?"

"Her seferinde bir adım." Tank elimi kendine doğru çekiyor, yüzgelerimi kolanının etrafına sarıyor. Parmak uçlarım birbirine değmiyor bile. Üzerinde hâlâ adının yazılı olduğu aynı kol. "Okşa beni."

İtaat ediyorum, emir içimi kesiyor ve meme uçlarımı sıkı noktalar haline getiriyor. Nitro kendini diğer elime koyuyor, böylece ikisini birden okşuyorum.

Wraith öne geçiyor. O kadar yoğun mürekkeplenmiş ki, girdaplardan birinin aslında sikine doğru indiği hemen aklıma gelmiyor. Baktığımı görünce göz kırıyor. "Evet acıttı ama yine de buna değer. Şimdi aç kapıyı, tatlım."

Benim var.

Wraith'in tuzlu tadı dilimin üzerinde patlıyor. Aynı anda üç şeye odaklanmak çok zor, ama onlar aldırıyor gibi görünüyor. Hepsi benim için çok zor. Çok istekliler. Kendimi kirli hissetmiyorum, bir tanrıça gibi hissediyorum. Onların tanrıçası.

Gözlerimi kapatıyorum ve Wraith'in tempoyu ayarlamasına izin veriyorum. Bir eliyle yüzümün yan tarafını tutuyor ve diğer eliyle saçlarımı okşuyor, dudaklarımın arasından iterek güzel ve yavaş bir şekilde alıyor ve sonra geri çekiyor, böylece her çıkıntıyı ve tümseği dilimle keşfedebiliyorum.

Tank ve Nitro yer değiştiriyor, böylece ben ellerimin şaftları üzerindeki ritmini bozmadan bedenimle oynayabiliyorlar. Güçlü elleri göğüslerimi ve kalçalarımı okşuyor, omurgamı ve kığımın kabarıklığını yumuşatıyor. Üç ift el üzerimde ve bu inanılmaz bir his.

Her yerim karıncalanıyor, dokunuşlarına karşı gittikçe daha fazla kıpırdanıyor ve sallanıyorum. Hafif ve alaycı başlıyor, Tank kalın parmağını yayılmış kalçalarımın arasına kaydırana kadar yavaşça daha güçlü hale geliyor ve

beni kaygan ve işleri bir sonraki seviyeye taşımaya hazır buluyor. Nitro sert meme uçlarımla bir müzisyen gibi oynuyor, her dokunuşu ve kıvrımı içime doğru emin adımlarla ilerliyor. Şimdi Wraith'e konsantre olmak zor ama elimden geleni yapıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, güçlü parmaklarını başımı iyice kavrayana kadar saçlarımın arasından geçiriyor, sonra beni yukarı ve aşağı doğru yönlendiriyor.

Kendimi güçlü ama tamamen savunmasız hissediyorum. Bu bir güven testi. Beni istedikleri gibi kullanabilirler, bana her şeyi yaptırabilirler. Bu tehlike sınırı heyecan verici, ama sadece çok ileri gitmemeleri konusunda onlara gerçekten güvendiğim için.

Nitro çekiliyor, dizlerimi ayırıyor ve altımdan kayıyor. Kalçalarımı tutuyor ve amım tam ağzının üzerinde durana kadar beni aşağı çekiyor. Ağzım dolu olduğu için gerçekten bir şey söyleyemiyorum ama dili kıvrımlarımı ayırıp içeri doğru iterken aman Tanrım, inliyorum.

Wraith inliyor. "Siktir, bunu ona tekrar yaptır."

Yapıyor da.

Hepsinin oralda çok iyi olduğu açık ve ben kıskanamıyorum bile. Onları bulundukları yere getirenlere sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Onlarla tanışana kadar, gerçekten alma konusundaki tek deneyimim birkaç sıkıcı yalamaydı ve şu anda Nitro'nun bana kendi adımı unutturabileceğinden oldukça eminim.

Wraith geri çekiliyor ama parmaklarını saçlarımda tutmaya devam ediyor. Nefesini tutmuş bir şekilde dışarı veriyor. "Lanet olsun, çok ateşlisin. Henüz bitirmeye hazır değilim."

Tank onun yerine geçmeden önce cevap veremiyorum. Kalın tepesini dudaklarıma sürüyor ve ben de onun için açılıyorum, kaygan sikini ağzıma sokarken çok derine gitmesini engellemek için elimi olabildiğince tabanının etrafına sarıyorum. Titreyen bir iniltiyle kendimi Tank'ın siki ile Nitro'nun dili ve parmakları arasında ileri geri sallanırken buluyorum ve boşalmanın eşiğinde dengede duruyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyor Wraith, parmağını omuzlarımda isminin üzerinde gezdirerek. "Gelişini izlememize izin ver."

Bunu yapıyorum ve orgazmın bir nükleer bombanın şok dalgası gibi beni yıkamasına izin veriyorum. Tank'ın sikinden geriye doğru çekiliyorum ve bu adamlardan olmayan herhangi birinin izini çığlık atıyorum. Yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

Sonunda ellerim ve dizlerimin üzerine çöktüğümde, sırt üstü yatmamı sağlıyorlar. Kalbimin hızının kesilmesini ve nefes alışımin normale dönmesini beklerken yumuşak şilte bir bulutun üzerinde süzölmek gibi geliyor. "Vay anasını," diye fısıldıyorum.

Wraith yatakta sürünerek üstüme çıkıyor, uzun saçları omuzlarından aşağı dökölüyor, kırmızı çizgisi yerinde tutmak için kullandığı deri tangadan düştüğü için karmakarışık. Dizleri bacaklarımin arasında ve sert siki karnımın üzerinde parlıyor. "Seni becermek istiyorum," diyor basitçe.

Aşağı bakıyorum, şimdiden nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. "Önceden demek istedim. Daha önce hiç sizin kadar büyük biriyle birlikte olmadım."

Kendinden emin bir şekilde sırtıyor. "Ne yaptığımı biliyorum. İyi . Gerçekten çok iyi olacak."

Bu son teslimiyet. Şu anda hayır diyebilirim ve dalga geçmeye devam edebiliriz, ama her zaman nasıl olacağını merak ederim. Belalı biri geri adım atmaz.

"Tamam," diyorum gergin bir şekilde başımı sallayarak, bu konuda onlara bir kez daha güveniyorum.

Tank komodinin çekmecesini açıyor ve küçük plastik bir paket çıkarıp Wraith'e fırlatıyor. Tanrım, beni o kadar azdırdılar ki hamile kalmaktan çok ikiye bölünmekten korktum.

Tank ve Nitro da orada, etrafımızı sarmış durumdalar ama Wraith bana doğru yaklaşıp bir elini başımın yanına koyduğunda hislerimi dolduruyor. Sikini girişime doğru itiyor, kıvrımlarımin arasından aşağı yukarı kaydırarak ikimizin de iyi ve hazır olduğundan emin oluyor.

Kömür karası gözleri doğrudan ruhuma bakarken dar kalçalarını öne doğru bastırıyor ve başı beni açıyor. Yumuşak bir ses çıkardım.

Yavaşça ama kararlılıkla daha derine iterken inliyor ve kollarımı boynuna doluyorum. Çok doluyum ve o gelmeye devam ediyor.

Burun delikleri alevleniyor ve göğsünün derinliklerinde gırtlaktan bir inilti yükseliyor. "Çok sıkısın, çok iyisin."

Tartışmayacağım. Beni sınırlarıma kadar zorluyor ama sanki içimde olması gerekiyormuş gibi hissediyorum. Onu kabul etmek için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ve o da son santimini tamamen içime sokuyor. Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Wraith hareket ediyor, kabzasına kadar sokmadan önce sikinin neredeyse tamamını içimden geri çıkarıyor.

Nefesim kesildi. "Tanrım..." Fısıldıyorum.

"Hayır, Tanrı değil. Kimin sikini hissediyorsun?" Wraith homurdanıyor.

"Seninkini."

"Bu doğru."

Daha hızlı ve daha hızlı. Kalınlığı beni hiç kimsenin doldurmadığı kadar dolduruyor, içimdeki her hassas noktaya aynı anda dokunuyor. Artık alıştığım için birlikte rahatça hareket ediyoruz. Hala onun etrafında bir eldiven gibi gerilmiş hissediyorum, ama bunu seviyorum, dünyamı paramparça ederken ona karşı sallanıyorum.

Sonra Nitro bir taraftan, Tank da diğer taraftan geliyor. Wraith durmaksızın içimi doldururken elleri tenimin üzerinde kayıyor, her yerimi okşuyor ve beni bir şelaleye doğru varil sürüyormuşum gibi zevkin uçurumuna geri götürüyor. Gözlerimi kapatıp üç erkeğin dokunuşunun verdiği hissin beni ele geçirmesine izin verirken kulaklarımda kükrüyor.

Kimin önce doruğa ulaştığından emin değilim, ben mi Wraith mi? Birlikte inliyoruz, onun teninin benimkine değerken sesler odada yankılanıyor ve tam o gerilirken, ben onun etrafında patlıyorum. aleti kabarıyor ama ben kendi mutluluğumun içinde kaybolduğum için hepsini tam olarak algılayamıyorum. O kadar çok his ve duygu var ki, hepsine aynı anda tutunmak mümkün değil. Nefeslerimizi tekrar bulana kadar birbirimize bağlı kalıyoruz.

Wraith yavaşça çekilir ve derin bir iniltiyle yuvarlanır. "Lanet olsun."

Wraith'in az önce açtığı alana girerlerken parmaklarımı Tank'in kısa saçlarında ve Nitro'nun dalgalı buklelerinde gezdiriyorum. Dudakları ve dilleriyle göğüslerimi okşuyorlar. Nitro beni öpmek için yaklaşıyor ve ben de kollarımı ona doluyorum. Sertliği kalçama baskı yapıyor ve henüz işimizin bitmediğini biliyorum. Bitmesini istemediğimden değil.

Komodinin çekmecesini tıkırıyor ve Nitro beni yan yatırıp dizini bacaklarımın arasına kaydırarak yer açarken bir şey yakalıyor. Elini adının yazılı olduğu geçici dövmenin üzerine koyuyor ve kulak mememi ısıtıyor. "Bir tane daha için hazır mısın?"

Genelde bir kereden bir şey olmazcı bir kıızımdır ama bu gece sınırlarımı test ediyorum. "Kesinlikle," diyorum prezervatifi takmasını izlemek için aşağı bakarken. Bu sefer arkamda kaşıkla kendini hizaya sokarken izleyebiliyorum.

"Bizim için çok ıslak," diye tıslıyor, sonra uzun bir vuruşla sonuna kadar itiyor.

"Evet," diye inliyorum. "Tekrar yap."

"Emrettiğiniz gibi prenses." Genişçe sırtıyor ve Wraith'in bıraktığı yerden devam eden uzun vuruşlardan oluşan sabit bir ritme yerleşiyor.

Tank önümüzde kendini okşuyor ve Nitro'nun beni arkadan becermesini izliyor. "Kendinle oyna, Trigger."

Elim bacaklarımın arasında hareket ederken onun beni izlemesini izliyorum. Nitro'nun siki içeri girerken parmaklarımı etrafına yayıyorum, kendi ıslaklığımı topluyorum ve klitorisimin üzerine yayıyorum. Sertleşemeyecek kadar şişmiş ve hassas, ama güzel bir ritim buluyorum ve kendimi doldurulma hissinde kaybediyorum. Vücudumda Nitro varken Tank'la bu görsel bağlantıyı hissetmek kirli ve şaşırtıcı.

"Geleceğim," diyorum at fısıltısıyla, onlarla bu kadar kolay olması beni şaşırtıyor. Alışkın yavaş yapı olmadan sert ve hızlı vuruyor. Ciğerlerimdeki havayı çalıyor ve beni soluk soluğa bırakıyor.

"Vay anasını," diye inliyor Nitro, kendini derinlere gömüyor ve siki defalarca nabız gibi atarken kalçalarını sabit tutuyor. Geriye düşüyor, dışarı kayıyor ve ağır nefes alıyor.

Kendimi mahvolmuş hissediyorum ama hepsini öğrenmeden bu odadan çıkmayacağım. "Üzerime fazla gelme, tamam mı?" Biraz gülerek söylüyorum, ısınmaya rağmen Tank'ın canavarına biraz gergin bir şekilde bakıyorum.

Sırt üstü yatıyor ve bana üstte rehberlik ediyor. "Kontrol sende, mı?"

Başımı sallıyorum, zaten terden sıırılsıklam olmuşum ve son orgazmımdan sonra hâlâ karıncalanıyorum. O kadar büyük bir adam ki, kalçalarımı kolayca tutuyor ve pozisyon almama yardımcı oluyor, böylece siki tam ihtiyacım olan yerde oluyor. Hazır olana kadar kalçalarımı küt kafanın üzerinde döndürerek ikimizi de kızdırıyorum.

Aman Tanrım. "Kocaman olmuşsun," diye inliyorum, yerçekimi işi hallediyor ve onu ilk kez gerçek anlamda hissediyorum.

"Bunu yapabilirsin. Sen benim için yaratılmışsın." Her saniye beni onun etrafında açıyor. Onun için açıldıkça, her seferinde bir muhteşem inç içeri girmesine izin verdikçe seksi karıncalanmalar içimden geçiyor.

"Çok iyi," diye inleyerek kalınlığını kabul ediyorum.

Beni şiddet uygulayabilecek ama çok nazik olan elleriyle tutuyor. Gittikçe daha fazlası içeri giriyor, ama işe yarıyor. İnanılmaz hissettiriyor, kaldıracabileceğim sınırın tam üzerinde, beni çıldırtmaya yetecek kadar. Wraith, Nitro ve şimdi de Tank'tan sonra başka birine nasıl geri dönebilirim?

Sonunda kalçalarının üzerine oturduğumda şok oldum. "Hepsini ben aldım," diye fısıldadım.

", mükemmelsin," diye nefes alıyor. "Tek kelimeyle mükemmelsin."

İçimde atarken kalp atışlarını hissedebiliyorum, ama o haklı. Bu mükemmel. Biz mükemmeliz. Gülümseyerek daha fazlası için hazır olduğumu belli ediyorum.

Ve Tanrım, öyle de yapıyor. Elleri kalçalarımdayken, ben üstte olabilirim ama kontrol onda. Kendini darlığıma bastırırken inliyor ve beni bedeniyle doldururken tırnaklarım omuzlarına batıyor. Buna ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum ama sonuna kadar dayanacağım çünkü bu şimdiye kadar hissettiğim en muhteşem şey.

İçimde Tank'tan başka hiçbir şeye yer yok ve hayatımın en güçlü orgazmına doğru ilerliyorum. En azından kaslarım gerildiğinde, sırtımı kamburlaştırdığımda ve gırtlaktan gelen bir hırıltı

İçimin derinliklerinde, çıkarabildiğimi bile bilmediğim bir tür gürültü başlıyor. Patlayıcı metaforlardan oluşan bir gelgit dalgası aynı anda üzerime çöküyor ve ben onun etrafında bir ulumayla patlarken, o inliyor ve beni son bir kez kalçalarına çekiyor. Boşalırken attığı her nabız, amımın onu geri çekmesine neden oluyor, orgazmlarımız boyunca birbirimizi sürüklüyoruz, sonunda aşağı inene kadar ve ben göğsünün üzerine yığılıyorum, zar zor kendimdeyim.

" olsun," diye fısıldıyor Nitro.

Biri duvara vurdukça duvar gümbürdüyor. "Burada uyumaya çalışıyoruz!" sesi duvarın içinden boğuk bir şekilde geliyor.

"Aman Tanrım," diyorum şaşkınlıkla, elimi ağzıma götürerek. "O kadar gürültülü müydük?"

"Lanet bir ölüm perisi gibi, bebeğim," diyor Wraith gülerek. "Mükemmel."

KAYLEE

ÇOCUKLAR BARIN YANINDA DİĞER ÜYELERLE DERİN BİR SOHBETE DALMIŞLARDIR Kanepede kıvrılmış, Mars'a gönderilen ve altı göğüslü bir uzaylı kraliçenin bakire kızını geri alma görevinde olan bir adamla ilgili bir kitaba dalmışken bacağıma bir şey sürtündü. "Bu da ne-"

Büyük kahverengi gözler bana bakıyor. Dört tane. İkisi geçen gün gördüğüm enerjik boxer'a ait, ikisi de bir pittie'nin gri ağızlıklı yüzünde. Pittie'nin ağzında çok salyalı görünen bir ip oyuncak var ve onu ayaklarımın dibine bırakıyor.

"Ah, çok eğlenceli görünüyor ama gerçekten dokunmak istemiyorum," diyorum köpeklere dostça bir bebek sesiyle. "Hayır istemiyorum. Hayır, hayır, hayır." Boxer başını bacağıma koyuyor ve dünyası başına yıkılmış gibi bana bakıyor.

"Jüpiter, King, onu bırakın," diyor arkamdan bir ses. Arkamı döndüğümde kötü çamaşır suyu sürülmüş kızı görüyorum.

Genç olduğunu biliyorum ama yakından bakınca on sekiz ya da on dokuz yaşından fazla olmadığını söyleyebilirim. Üç ya da dört yıl çok şey ifade etmeyebilir ama bu yaşta burada takılmalı mı?

"King... King'in köpeği değil, değil mi?"

Kız gülüyor. "Hayır ve bu konuyu onun yanında açma. King -yani köpek-Summer ve arkadaşlarına ait ama Jüpiter o kadar

Eagle-eye etrafta yokken normalden daha fazla birlikte için depresyondalar."

"Ben Kaylee." Yeterince arkadaş canlısı görünüyor ve erkekler dışında konuşacak insanların olması güzel . Bu karmaşa başlayana kadar günlerimin çoğunu neredeyse sadece kadınlarla geçiriyordum ve bunu özlüyorum.

Başını eğiyor. "Kim olduğunu biliyorum. Herkes günlerdir senin hakkında konuşuyor. Kartal Göz'ün hapiste olmasının senin suçun olduğuna dair bir söylenti vardı ama sanırım burada oturduğun ve çukura kapatılmadığın için bu muhtemelen doğru değil."

"Çukur mu?"

Başını iki yana sallar. "Gerçekten bilmiyorum. Sadece söylediklerini duydum ve kulağa pek hoş gelmiyor." Gözleri Nitro, Wraith ve Tank'ın oturduğu masaya kaydı. "Şimdi onlarla mısınız?"

Bu çok güzel bir soru ve cevabının ne olduğundan gerçekten emin değilim, ancak bu çocuğa onların kucaklarından birine oturabileceğini düşündürecek bir şey söylemeyeceğim. Ya da belki çoktan oturmuştur? Bu fikirden gerçekten hoşlanmadım. "Evet. Onlar benim."

Kıkırdıyor. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben yeniyim. Birinin erkeğini kaçırmaya çalışarak onu kızdırma riskini göze alamam. Ben Lace'im."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lace." Uzanıp saçlarının ucuna dokunuyorum. "Bunu kendin mi yaptın?"

Burnu kırışıyor. "Evet. Yine de istediğim gibi olmadı."

"Tamir etmene yardım edebilirim, belki."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yüzü aydınlanıyor. "Soyunma odasında bir sürü rastgele malzememiz var. Saçını kendin mi yapıyorsun? Gerçekten çok güzel."

"Evet, ama şu anda mı? Yani... Sanırım neyiniz var gidip bakabilirim."

Lace elimi tutuyor ve beni odanın arka tarafına doğru çekiyor, son derece hevesli.

"Nereye gidiyorsun?" Tank bağılıyor.

"Saçım için bana yardım edecek!" Lace bağılıyor.

Soyunma odası tam olarak öyle. Süslü bir yer değil ama testosteron kalesi içinde kadınlara ait bir alan olduğu açık. Deuce'un rahatsız ettiği kız Kaia da dahil olmak üzere, birilerinin yamalı şezlonglar kurduğu arka tarafa doğru takılan birkaç kız var.

Duşların güzel perdeleri var ve tampon, prezervatif ve hatta... tek kullanımlık iç çamaşırı gibi şeylerle dolu sepetler var. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum ama sanırım böyle bir yerde işe yarayabilir. Lavabolardan birinin altında Dantel'in doğrudan atıldığı büyük bir çöp kutusu var.

"Yapma bunu," diyor sıkı kırmızı bukleleri olan kıvrımlı bir kız Kaia'yı işaret ederken. "Sevimli olacaklarını düşündüğünü biliyorum ama inan bana, bebek kakülleri asla iyi bir fikir değildir." Bizi fark edince başını kaldırıyor. "Söyle ona, Lace."

Lace dudağını çiğniyor. "Sevimli olabilirler mi?"

"Eğer gerçekten denemek istiyorsan, ucuz bir klipsli parça sipariş et ve onu şekillendir," diye öneriyorum. "Mükemmel bir uyum olmasa bile, kendi saçını sonsuza kadar uzatmaya karar vermeden önce beğenip beğenmediğini görebilirsin. Bebek kakülleri zordur."

Kızıl saçlı kaşlarını çatıyor. "Seni kim uzman yaptı?"

"Kozmetoloji Eyalet Kurulu mu? Ve ben bir salonda çalışıyorum."

Lace desteğime geldi. "Gördün mü? O biri, Indie. Saçımı düzeltmeye çalışacak."

"Cidden kuaför müsün?" Kaia soruyor. "Herkesin senin hakkında konuşmasına bakılırsa, seni önemli biri sanmıştım. Avukat ya da onun gibi bir şey."

"Hayır. Ve ben tam bir stilist bile değilim. Yani olabilirim, lisansım var ama henüz kendi koltuğum yok."

"Cidden sa yapmayı biliyor musun?"

Kendimi bir baş belasından çok okuldaki yeni kız gibi hissediyorum ama hevesle başımı sallıyorum. "Evet, cidden. Eğer değişiklik istiyorsan perçem yapabilirim. Daha az sert ve uzatması çok daha kolay. Bence sana da çok yakışır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, ama ben ne bilirim ki? Ben sadece yaşamak için bu işi yapıyorum."

Kaia güler. "Peki. Lace'le işin bitince bana ne olduğunu göster."

Kulüp kızlarıyla takılmak, okuldan beri yaşadığım en eğlenceli şey oldu. Güzellik bağı gibi bir bağ yoktur. Birinin makyaj veya sala ne kadar ilgili olduğu umurunda değil, herkes güzel görünmek ister ve yardım etmesi için bir başkasına güvenmek, güvensizliğinizi ortaya çıkarmak anlamına gelir.

Sa kutusunda yarısı boş bir toner şişesi buluyorum ve Dantel'i hazırlıyorum. Sonra o pişerken Kaia'nın saçını yıkayıp uçlarını düzeltiyorum. Kâkül için saçını nasıl ayıracağımı anlatırken tüm kızlar etrafımda toplanıyor.

Ben çalışırken sohbet ediyoruz, herkes en kötü sa kesimleri ve boya işleri hakkında hikayeler anlatıyor. Ergenlik dönemimde saçımı doğru boyamak için sabır gösteremediğimi ve hedeflediğim koyu mavi yerine iğrenç, bakır yeşili bir renk elde ettiğimi itiraf ediyorum.

Oh, bir de kendi kendime kestiğim saçımı uzatmaya çalıştığım ve kötü kesilmiş bir çalı gibi dışarı çıkmadan saçımı toplayamadığım yaz.

"Peki neden hâlâ tam bir stilist değilsin?" diye soruyor Lace, lavabo tezgahının üzerine oturmuş bacaklarını sallarken.

"ünkü annemin salonunda çalışıyorum ve o asla hazır olduğumu düşünmüyor. Tüm müşterileri onlarca yıldır oraya gidiyor ve kimse yeni bir stilist istemiyor. Birinin yerini doldurduğumda bile, sadece köklerine dokunulması ya da yıkanıp fön çekilmesi gereken bir grup yaşlı kadın oluyor."

"Kulağa sıkıcı geliyor," diyor Indie.

Diğer kızlar da aynı fikirde.

"Haunted Ink ile görüşmemin ilk nedeni de buydu. Kalifiye olduğum ama tamamen farklı olacak bir iş arıyordum. Daha heyecan verici. Beklediğimden daha fazlasını buldum. Sanırım hepinizin daha ilginç hayatları var."

Lace omuz silkiyor. "Evden kaçtım. Liseyi bitiremedim. Burası eğlenceli ve adamlar bize oldukça iyi davranıyor ama sonsuza kadar sürecek bir iş değil. Fahişelerin sonu asla yaşlı bir kadın olmaz. Jewel, Chef'le hemen birlikte olduğu için çok şanslıydı."

Kaia başını sallıyor. "Bir süreliğine eski sevgilimden saklanacak bir yere ihtiyacım vardı. Buraya gelmeye cesaret edemezdi. Genelde güvenlidir, ama o pislik müstakbel bana sakso çektirmeye çalıştığında seni orada gördüm. Sonrasında çocuklar bununla başa çıksa bile, yine de bazen böyle şeyler olabiliyor."

"O adamı hiç sevmedim," diyor Indie kaşlarını çatarak. "O ve Mad Dog kötü haber. Bahse girerim oy alamayacaklar." Lace ve Kaia başlarını sallıyor.

"Neden?" Lace'in saçındaki toneri yıkadım ve şimdiden çok daha iyi görünüyor. "Sarı tonu uzak tutmak için mor bir şampuan kullanmalısın, ama renk hala oldukça düz. Biraz daha koyu bir sarı kullansaydık daha doğal görünmesini sağlayabilirdim."

"Bilmiyorum. Sadece bir hava var. Screaming Eagles için bir aday olmak büyük bir olay ve her zaman diğer herkesten daha iyilermiş gibi davranıyorlar. Deuce'un sponsoru kim?"

"Sanırım Cannon'dı," diye cevaplıyor

Indie. "Taşınan adam mı?"

"Evet."

TANK

"BU HIÇ HOŞUMA GITMİYOR," DIYE , GÖZÜMÜ GÜVENLİK GÖREVLİSİNE
DİKIYORUM.

Ekran.

Blade başını sallıyor. "Kaylee'nin tarif ettiği en tanıdık göt deliğinin tam
da Giordano'larla buluşacağımız gün kapımızda belirmesi son derece
uygun."

Dahili telefon düğmesine basıyorum. "Ne istiyorsun lan?"

Yaralı motorcu etrafına bakınıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.
"Gerçekten burada konuşmamı mı istiyorsun? Elimde duymak isteyeceğin
şeyler var."

"ne var?"

"İltica ve ardından buradan çok uzakta bir yere güvenli geçiş."

"Reaper. Git King, Nitro ve Kaylee'yi getir. King'i bulamazsan,
bulabildiğin kadar memur bul."

Başını sallıyor. "."

Gözetleme noktasından kulüp binasına doğru koşarken cebinden
telefonunu çıkarıyor bile. Başta ondan pek emin değildim ama güçlü
başlayıp düşüşe geçen Mad Dog gibi Reaper da beni etkilemeye başladı.

"Onu içeri alalım ve ne söyleyeceğini görelim." Blade düğmeye basıyor ve mikrofona doğru eğiliyor. "Bunu sana hemen veremeyiz ve sen de bunu biliyorsun, ama içeri gelip söyleyeceklerini söyleyebilirsin."

Adam mutlu görünmüyor ama başını sallıyor. "Tamam."

Silahımın emniyetini açıyorum ve hızlıca çıkarabileceğimden emin olmak için kesimin altındaki kılıfı ayarlıyorum. Blade kıyafetlerinde birkaç noktaya dokunuyor, muhtemelen yanından hiç ayırmadığı bıçakları iki kez kontrol ediyor.

Onu içeri aldık ve o gözlerini kaçırana kadar ona ters ters baktım. Bizimkilerden olmasa bile bir MC'ye ait olabilirmiş gibi görünüyor. Kot pantolon, motosiklet çizmeleri, üzerinde deri yelek olan kot ceket. Mavi bandana. Bana sorarsanız kostüm gibi. Sadece biraz fazla yerinde. Yine de güçlü bir vücudu var ve geçmişte herifin biri yüzüne bir şeyler yapmış. Yüzünün yarısını kaplayan kötü yara izleri boynundan aşağıya doğru devam ediyor, sanki biri derisini yüzmeye çalışmış ve bunu yarı yarıya başaramamış gibi.

Reaper, King, Hero, Wraith, Nitro ve Kaylee ile birlikte kulüp binasından çıkar. Bir kez bakar ve olduğu yerde durur. "Bu o," diye fısıldıyor, soluk mavi gözleri kocaman ve korkmuş.

Üyeler bir şeyler olduğunu fark etmeye başladı ve görüntü almak için garajın girişine doğru ilerliyorlar. Haberler hızlı yayılacak.

Kızımızı korkuttuğu için bu pisliği oracıkta öldürmek cazip geliyor, ama işler böyle gitmeseydi, o lanet röportajdan sonra onu bir daha asla göremeyecektik.

"Buraya gelmeye cesaretin var. Sana bunu vereceğim." King ona şöyle bir bakar, başını çevirir ve yere tükürür. "Konuş."

"Her öldüm ben. Diğerleri çoktan gitti," diyor.

Sesinde bir çaresizlik var ama bu gerçek mi? Zihnimin ona karşı çoktan önyargılı olduğunu biliyorum. Doğruyu söylese bile, bizden çok fazla sempati görmüyor.

Bir subay olan ve Emily ile birlikte King'in ailesinin bir parçası olan Hero, King'le karanlık bir bakış paylaşıyor. "Ve bunu umursamalıyız çünkü neden?"

Adam başını sallar. "Önce sığınma evi. Beni bu şehirden çıkaracağına söz verene kadar sana hiçbir şey anlatmayacağım."

Wraith alçak ve ölümcül bir sesle, "Ona güvenmiyorum," diyor. "Hangi kulüptensin?"

"Hiç. Siz onları yok etmeden önce İstenmeyenler'le birlikteydim ama duvardaki yazıyı gördüm ve siktir olup . O zamandan beri bağımsızım."

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. "Bu çok uygun. Hikâyenin doğrulamak için gidip ölümleri dirilteceğiz."

Bize kaşlarını çatı. "İster inanın ister . Anlaştık mı?"

King başını sallar. "Bizi takip edin. Verdiğin bilgi doğruysa seni eyalet dışına çıkarırız, değilse? Seni öldürmeyeceğim ama sokağa geri bırakacağım ve altında debelenecek yeni bir kaya bulmana izin vereceğim."

Sonra onu bulup Kaylee'ye kabus gördürmenin bedelini ödetebiliriz.

Başını sallamadan önce bir an düşünüyor. "Evet. Tamamdır. Anlaştık."

"Bir adın var mı?" King sorar.

"Scar," diyor.

Bu gerçekten hiç orijinal değil. Deuce ve Shrapnel'in garajda takılıp izlediklerini görüyorum. "Siz ikiniz! Hücreye çarşaf falan koyun. Kendi yatağını yapabilir, sadece ihtiyacı olan şeyleri aldığından emin olun."

Başlarını sallayıp emirlerimi yerine getirmek için çabalıyorlar.

Nitro beni kenara çekti. "Kaylee'yi kulüp evine geri götüreceğim. Bunu görmesine gerek yok."

"Yap ."

"Bir bira alabilir miyim? Hayatımı kurtarmak için koşmaktan kavruldum," diyor Scar ve uzaklaşırken Kaylee'nin kıçına bakıyor.

Biri benden önce davranmazsa pisliği öldüreceğim.

Blade, ek binalardan birindeki sorgulama odasına giderken atölyedeki buzdolabından bir bira alır. Scar'ın bu gece uyuyacağı hücrenin aynısı. Kulüp binasındaki insanlara güvenmediğimizde kullandığımız gösterişli bir kulübe.

Oturur, ayaklarını masanın üzerine koyar ve botunun kapağını çevirir. "Bütün bu lanet şey bir tuzaktı."

King parmaklarını çıtlatır. "Hadi canım. Büyük ifşaatınız buysa, kaçmaya hazır olun."

"Hayır, sen değil, pislik. Yani bize nerede olacağımız ve kimi vuracağımız söylendi. Eagles'ın suçlanması gerekiyordu, ama siz onu, bu içsel bir meseleydi."

"Çete mi?" Wraith soruyor. "Giordanoların bundan ne çıkarı olabilir ki?"

"Toplantılarını tam olarak bilmiyorduk ama herkesin sizin sıklerinizi yalamaktan aynı derecede mutlu olmadığı hissine kapıldım. Paramı aldım ve soru sormadım." Scar omuz silkiyor ve orantısız bir sırıtış sergiliyor.

Kral ayağa kalkar. "Onu içeri kilitleyin."

Scar sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve ben de bacaklarını altından tekmeleyerek onu sertçe kıçının üstüne düşürdüm. Bira her yere saçıldı. "Ne oluyor lan?"

"Vay canına."

Potansiyel müşteriler hızlı çalıştı, biz odadan çıkana kadar hücreyi hazırladılar bile. Bir karyola ve işemek için bir kaptan başka bir şey olmayan bir kutu oda, ama biz onunla ne yapacağımıza karar verene kadar onu ayak altından uzak tutacaktır. Wraith onu yere yatırıyor, telefonunu alıyor ve Scar'ı kapıya doğru iterek sürgüyü dışarıdan açıyor.

"Ona inanıyor musun?" King'e sordum.

Başkan Yardımcısı başını sallar. "Bir şeyler bildiğine inanıyorum ama sto- risi berbat. Bu gece Giordano'larla toplantımız var. Bir şeyler bekliyorlar ve bizim onlara gösterecek hiçbir şeyimiz yok. İpuçları hiçbir yere gitmiyor. Eğer Scar'ın hikayesi doğruysa, bu gece büyük sorularla karşı karşıyayız demektir ve her halükarda Arturo'nun Scar'ın kendisini sorgulamak isteyeceğine dair içimde bir his var."

WRAITH

YUMRUĞUMU SCARKONAKLAMA YERİNİN DIŞINA VURUYORUM. "KOY Kalem aletini kaldır, içeri giriyoruz. Ekmeğini kazanma zamanı."

Cevap yok.

Nitro elini ceketinin içine sokar ve silahını avuçlar. "Burası çok sessiz. Üzerimize atlamayı planlaması ihtimaline karşı hazırlıklı olun," diyor nefesini .

Başımı sallıyorum ve kapıdan uzak durarak sürgüyü geri atıyorum.

Kapı açılıyor ve hiçbir şey olmuyor. Dikkatli bir şekilde bakıyoruz ve orada, sanki yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi sırtı bize dönük bir şekilde karyolanın üzerine yuvarlanmış.

"Ayağa kalk ve parla, Amerika Güzeli!" Tank bağıırıyor.

Bir kıpırdama bile yok.

İşte o zaman parlak bakırımsı kan kokusunu ve karyolanın altında büyüyen karanlık su birikintisini fark ediyorum. Scar'ın hayatı yere akarken yavaşça damlama sesi geliyor.

"Fuuuuuck," diyor Nitro.

Elimi omzuna koyuyorum ama cevap vermiyor. Kolayca yuvarlandı, gömleğinin ön tarafı kıpkırmızı olmuştu. Boğazındaki kemik derinliğindeki kesik ölüm nedenini oldukça açık bir şekilde ortaya koyuyor. "Orospu çocuğu," diye inliyorum. "Hâlâ sıcak."

"Lanet olsun," diyor Tank, yüzünü buruşturarak. "Bu iğrenç bir şey. Bir bıçak görüyor musun? Belki de kendini öldürmüştür? Sadece birkaç saat oldu."

Midem sağlamdır ama onun cansız, kanlı bedeninde daha önce gözden kaçırmış olabileceğim bir bıçak aramak bana yapışıp kalacak bir his. "Hiçbir şey yok."

Nitro daha iyi görebilmek için çömelir. "Temiz bir kesik, boğazının tam . Kapı hâlâ dışarıdan kilitli. Sanırım saldırganı tanıyordu ya da en azından ona güveniyordu."

"Lanet olası bir hainimiz olduğunu mu söylüyorsun?" Tank soruyor.

"Başka ne mantıklı?" Nitro ayağa kalkar. "Hemen King'i ara. Kaylee onlarla birlikte Giordano'ları bekliyor. Memurlara güveniyorum ama onu bizden başka kimseye teslim etmiyorlar. Bu pisliği kim öldürdüyse onu susturmaya çalışıyormuş ve nedenini bulmamız gerek. Lanet olsun, ne karmaşa ama."

Scar'ın cam gibi cansız gözlerine bakarak başımı sallıyorum. "Gerçekten. O bizim sorumluluğumuzda. Sadece bu yüzden değil, kendisi olduğu için. Bize uyum sağlamasını çok seviyorum."

Kaylee'den ne istediğimizi henüz konuşmadık ve hala su damlayan bir cesedin üzerinde bu konuyu açmak için boktan bir zaman, ama aynı fikirde olup olmadıklarını bilmem gerek. Onu bırakıp bu sefer arkama bakmamaya hiç niyetim yok.

Tank başını sallar. "Aynen."

Nitro cesede bakarak, "Bu iş bittiğinde çekip gitmek isteyebilir," diyor. "Onu suçlayamam."

"O zaman işimizi yapmıyoruz," diyorum acımasız bir gülümsemeyle. "Şimdi git bir çanta kap da şu pisliği buradan çıkaralım. Bu koku beni hasta ediyor."

On dakika sonra, Roost'un arkasındaki sokakta dururken, çantayı Scar'ın kafasından çekiyorum. King yemin ediyor. Çoktan güncellenmişti ama cesedi bulduğumuzdan beri daha güzel görünmüyor ya da kokmuyordu.

Arturo yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle elini burnunun önünde tutuyor. "Güncellenmeniz bu mu? Ölü bir adam ve bizi kendi saldırımıza dahil eden vahşi bir hikaye mi? *Cazzo!* Sana güvenmeyi çok zorlaştırıyorsun, Kral."

"Beni bırak. Sırf zaman kazanmak için bir adamın boğazını keseceğimi mi sanıyorsun? İçeri gel ve videoyu kendin izle."

"Eğer üç adamımı öldürmek istiyorsan, bir tane daha nedir ki?"

Barın üstündeki toplantı odasında, Arturo ve adamlarına sorgu odasının görüntülerini gösteriyoruz; Scar, Giordano'larda birilerinin genişletmeye çalıştığı bir çatlak olduğuna dair ipuçlarıyla bizi oyalıyor. Onlar taş gibi bir sessizlik içinde izliyorlar ve ben de tüm zamanımı hainimizin kim olduğunu ve nihai oyununun ne olabileceğini anlamaya çalışarak geçiriyorum.

Viking sakalını kaşır ve arkasına yaslanır. "Aile'deki herkesin birlikte çalışmamızdan memnun olmadığını kendin söyledin. Gerçekten yüzde yüz emin bir şekilde bu adamın yanıldığını söyleyebilir misin?"

"Ölenlerden biri benim yeğenimdi, King!" Arturo tersledi. Avucunu masaya öyle sert vuruyor ki bira şişeleri zıplıyor. "Son bir haftadır elimiz kolumuz bağlı oturduğumuzu mu sanıyorsunuz? Adamlarımızın o benzin istasyonunda neden durduklarını araştırıyoruz ve ortada iyi bir neden yok. Siz bana kendi evimi temizlememi söylerken, belki de muhbirinizin yirmi dört saatten kısa bir süre içinde nasıl öldüğünü açıklamak istersiniz."

King birinin kafasını koparmaya hazır görünüyor. "Eğer bir savaş başlatmak isteseydik, bunu hemen yapardık. Tüm bu oyunlarla ne kazanacağız?"

"Kimse savaş istemiyorsa, bu kimin işine yarar ki?" Tank, herkesten çok kendi kendine konuşuyormuş gibi bir sesle soruyor. Hepimiz ona doğru baktığımızda şaşırmış görünüyor. "Ne?"

King, "Kızı içeri getirin," diye emretti. "Sanırım daha fazla soru sormamız gerekiyor."

Nitro'yla birlikte beklediği yan odaya gidiyorum. "Kaylee ile konuşmak istiyorlar."

"Yapmak zorunda mıyım?" Çok küçük ve gergin görünüyor. Ona bunu yaşatmaktan nefret ediyorum.

"Evet bebeğim, ama bu iş bittiğinde güzel bir yere gideceğiz. Kan yok, işkence yok, sadece dördümüz ve lanet olası beyaz kum."

"Söz mü?"

"Söz veriyoruz," diye yemin ediyor Nitro.

Kaylee derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. Toplantıda, Tank yine arkamızda olacak şekilde onu aramıza oturtuyoruz, hem ona hem de diğer herkese onun gerçekten önemli olduğunu göstermek istiyoruz.

"Bayan Thompson," diye başlıyor Arturo. "Polisle birlikte çalıştığınız dönemde üç adam olduğunu söylemişsiniz. Onlar hakkında ne hatırlıyorsunuz? Bize daha önce anlattığınızı düşündüğünüz bir şey olsa bile her şeyi duymak istiyorum."

Başını sallıyor. "Anderson ve Harris beni evimden aldılar. Harris dedektif olduğunu söyledi ama sanırım Anderson sıradan bir polis memuru. Aslında biraz garipti. Beni şehir merkezindeki merkeze götürdüler ama kimseyle konuşmadım, imza atmadım ya da başka bir şey yapmadım. Beni tek başıma bir odada tuttular ve sonra doğruca beni bulduğun daireye götürdüler."

"Üçüncü adam ne zaman ortaya çıktı?" King sorar.

"Lancer" mı? Sanırım ertesi gün. Organize suç örgütünde olduğunu söylemişti sanırım? Tam olarak oturup hayatlarımız hakkında sohbet etmedik."

Gülüyorum. "Resmin dışında olduğuna eminim. Nabzını kontrol etmek için durmadık ama onu son gördüğümüzde son kontrol için hazır görünüyordu."

King masayı iterek yürümeye başladı. "Bence birileri ikimizle de oynuyor ve biz de buna izin veriyoruz. Asıl soru, çürüme nereye kadar gidecek?"

Arturo şaşırmış görünmüyor. Kızgın ama şaşırmış değil. "Altı yıldır polisten kayda değer bir güç görmedik. Belki de yaralarını sarmak için zamanları olmuştur."

"Ya da tamamen yanlış yoldayız." Kaylee'ye bakıyorum. "Şu anda, hem olay yerindeki insanları hem de olaya karışan polisleri teşhis edebilecek tek kişi o. Ve onlar da bunu biliyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama onu yerleşkeye geri götürüp bu iş yüzümüze patlayana kadar oturamayız."

King elini Arturo'ya uzatır. "Burada konuştuklarımız bu odadan dışarı çıkmayacak. Eagles ve Giordanos'un bildiği kadarıyla, hâlâ savaşın eşiğindeyiz."

bok anlamazsak, bunun lanet olası bir gerçek olduğu söylenmez.

Arturo tereddüt ediyor.

Viking konuşur. "Alessa, Kaylee'yi aradan çıkarmak için babasıyla bir şeyler ayarlayacaktır. Kartallar bize güveniyor, sen de Luca'ya güveniyorsun," diyor Viking. "Bu işbirliği için yeterince ortak bir zemin mi? En azından daha fazla bilgi edinene kadar. Gerekirse o zaman birbirimize ateş etmeye başlayabiliriz." Onun için fark etmezmiş gibi omuz silkiyor.

Bir an düşündükten sonra Arturo başını sallar. "Pekâlâ. Luca güvendiğim bir aile. Ama bu hoşuma gitmiyor."

"Evet, hiçbirimiz bilmiyoruz. O zaman dedikodu değirmenini biraz beslememiz gerekiyor." Viking ayağa kalkıyor ve King'e onaylayan bir bakış attıktan sonra kapıyı açıp koridorda bağırıyor: "Madem bize güvenmeyeceksiniz, ne halt etmeye buradasınız? Bölgemizden defolup gidin!" En azından birkaç kulağa ulaşacak kadar yüksek bir sestir bu.

Arturo acı dolu bir iç çekişle ayrılmadan önce King'in elini sıkar. "Beni haberdar et. Şu anda ince bir ipliğe tutunmuş durumdayız."

King başını sallar. "Aynen."

En azından savaşta değiliz. Henüz değiliz.

KAYLEE

WRAITH ONLAR GELENE KADAR BENİ SAKLAYABİLECEĞİ MÜKEMMEL BİR YER OLDUĞUNU SÖYLEDİĞİNDE

Daha güvenli bir yer ayarlanmış, itiraf etmeliyim ki bir kitapçı beklemiyordum.

"Wraith, Tank ve Nitro'ya güvendiğim için şanslısın," diyor Faith, sesinde dikkatli davranmamı sağlayacak kadar asitle.

Kartal Göz'ün kızının ve üç motorcuyla ilişkisi olan bir kadının aynı zamanda sevimli, inek görünümlü bir kitapçı sahibi olduğu gerçeğini kabullenmekte zorlanıyorum. Bir saat önce cinayet ve savaş hakkında bir toplantıda oturuyordum ve şimdi derin, rahat bir sandalyede oturup sessiz, küçük bir okuma köşesinde kahvemi yudumluyorum. Ne zaman Screaming Eagles'ı anlamaya başladığımı düşünsem, beni ters köşeye yatırıyorlar.

Ya da bu durumda, eğri bir kurabiye.

"Bir tane daha ister misin?" Faith'in iş ortağı Natalie, çikolata parçacıklı kurabiyelerle dolu küçük bir tabak uzatarak soruyor. Minnetle bir tane alıyorum. "Sana güvenmediğimizden değil. Sadece hem Kartal Göz hem de Alfa hapiste olduğu için işler biraz gergin."

"Anlıyorum." Babamın ve adamlarımdan birinin parmaklıklar ardında olmasının onun suçu olabileceğini düşünseydim ben de küserdim.

Adamlarım mı?

Onlarla tanışalı çok kısa bir süre oldu, bu yüzden onlar hakkında böyle düşünmek çok saçma geliyor, ama çok yoğundu. Bana hissettirdikleri, şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Paylaşmaktan çekinmedikleri çok açık ve diğer tüm şeyler olmasaydı, bunun artılarının oldukça şaşırtıcı olduğunu kabul etmek zorundayım.

Ama 'diğer şeyler' silahlar, patlamalar ve ölüm, yani... Düşünecek çok şey var.

Faith kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana ters ters bakıyor. Kulağa ne kadar soyut gelse de mümkün olduğunca zararsız görünmeye çalışıyorum.

Başını sallıyor. "Biliyor musun? Özür dilerim. Böyle bir niyetin olmadığını biliyorum ve hayatını yaşamaya çalışırken motorcu işlerine bulaşmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Sadece gerginim, sinirliyim ve hayal kırıklığına uğradım ve... Tanrım, Alfa ve babamı gerçekten özlüyorum." Ağırlığını iki eliyle satış tezgahına veriyor ve neredeyse hayal kırıklığıyla titriyor. Onun yerinde olmayı, iki sevdiğimin haksız yere parmaklıklar ardında olmasını hayal bile edemiyorum.

"Avukatlar bunun her an olabileceğini söylüyor," diyor Natalie, ses tonu yatıştırıcı. "Sadece zaman kazanmaya çalışıyorlar, evrakları kaybediyorlar, telefonlara cevap vermiyorlar, bunun gibi şeyler."

"Biliyorum!" Faith bu noktada her şeyden çok kendine kızgın görünüyor. Keskin bir nefes alıyor, sonra yavaşça bırakıyor. "Kaylee, sana verebileceğimiz başka bir şey var mı?"

Raflara bakıyorum. "İçinde uzaylı olmayan bir kitap mı?"

Natalie'nin kahkahası zengin ve parlak. "Emin misin, çünkü elimde gerçekten iyi bir uzaylı romantizmi var. Üç erkekle yaşamak zaten bir aşk romanında rol gibi bir şey, o yüzden çok fazla hayranlık duymam gerekmiyor ama Animal, Badass ve Quickshot bile komutla aletlerini döndüremiyor. Ya da sonunda sizi anında boşaltan o küçük kıpır kıpır parçalara sahip değiller." Faith'e eğlenen bir bakış atıyor "Nedense kitaplarımızın neredeyse tamamı menajerlik üzerine ama teke tek istiyorsanız muhtemelen bizde vardır."

"Um... menage kulağa hoş geliyor..."

Faith sırtıyor. "Bizde de bir sürü motorcu romantizmi var, ama belki de bundan yeterince bıkmışsınızdır? Pek gerçekçi değiller ama okuması çok eğlenceli."

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım şu anda bir kitabın tadını çıkarmak için fazla gerginim, ama teşekkürler. İster inanın ister inanmayın, hayatım birkaç gün kadar oldukça sıkıcıydı. Başıma bir şey, eski bir şey gelmesini dilediğime inanabiliyor musunuz? Şimdi polisten kaçıyorum, bir katili atlatıyorum ve bir şekilde Mafya ile Çıglık Atan Kartallar arasında bir savaş başlatmadığımı umuyorum."

Faith kuru bir sesle, "İnanılmaz," diye cevap verir. "Noel Baba'nın tahtından alışveriş merkezini yöneten bir adam seni öldürmeye çalıştığında bana haber ver."

Onun hikayesi ne? Ya da Natalie'ninki. Onlar da benimki kadar vahşi miydi? Çünkü çok etkilenmiş görünmüyorlar.

"Size bir şey sorabilir miyim? Sizinkiler hiç kıskanıyor mu?" "Ne demek istiyorsun?" diye sorar Natalie.

"Yani, sizi paylaşmak zorundalar. Herkesin mutlu olduğundan nasıl emin oluyorsunuz? Zaman dilimleri planlıyor musunuz? Ayrı yatak odalarınız mı var, yoksa büyük bir yatak odasını mı paylaşıyorsunuz? Bırakın üç kişinin aynı anda paylaşmasını, birbirleriyle mutlu bir şekilde paylaşan erkeklerle hiç tanışmadım. Kişisel olarak bilmem gerekmiyor elbette."

Natalie kıkırdar. "musun?"

Bir kurabiye daha aldım. "Hayır. Yani, sanmıyorum. Bana çok iyi davrandılar ama eninde sonunda bu bölüm bitecek, değil mi? Onları ailemle nasıl tanıştıracam? 'Merhaba anne ve baba, bunlar aşık üç MC kulübü üyesi. Çıldırırlardı.'" Bu görüntüye kısa bir süre gülüyorum, ama sonra kaşlarımı çatıyorum, çünkü hepimizin hayatta kalması ve onlara tekrar sarılıp güvende olduğumu bilmeleri anlamına gelecekse, tüm bu garipliklerle mutlu bir şekilde başa çıkabilirim.

"Bence," diyor Faith parmaklarını yanımızdaki rafta duran kitapların üstünde gezdirirken, "eğer motorcularla karşılaşırsanız, tek bir yanıt olmadığını göreceksiniz. Her anı bir diğerinden farklı yaşarlar. Onlar için önemli olan kulüp ve ailelerinin güvenliğidir. Eğer yaşlı kadınları için sizi seçerlerse, ömür boyu sizin olurlar."

Tıpkı senin onların olduğu gibi. Bu yüzden eğer bu seçimi yapacaksanız, emin olduğunuzdan emin olun. Çünkü onlar her zaman orada olacaklar."

Kulağa aynı hem şaşırtıcı hem de korkutucu geliyor.

"Dinle." Ne kadar rahat olursa olsun kendimi sandalyeden çekmeye başlıyorum. "Belki de saklanmak için kendime bir yer bulsam daha iyi olur. Bu şekilde kimse-"

Faith hiç tereddütsüz, "Otur kışının üstüne, yoksa onu o sandalyeye geri oturturum," der. Tezgâhın arkasına geçip bir tabanca çıkarıyor ve çok görünür bir şekilde koyuyor. "Şimdi kurabiyelerini ye ve lanet olası bir kitap oku."

"Sadece biraz daha kahve istedim! Hiçbir yere gitmiyordum!"

"Kesinlikle değildin. Bak, senden hoşlanıyorum Kaylee. Eğer hâlâ buralardaysan, Paskalya için adamlarınla birlikte gelebilirsin ama şu anda, küçük kızımın tüm babaları ve büyükbabalarıyla birlikte büyümesi ya da büyümemesi arasındaki fark sen olabilirsin." Tam bu sırada, tezgâhın üzerinde fark etmediğim bebek telsizinden bir ağlama sesi geldi. "Ona göz kulak ol, Nat. Gidip Lotte'yi almam lazım."

Natalie gülümsüyor. Mavi gözleri ve uzun sarı saçlarıyla çok tatlı görünüyor.

"Peki sizinkiler nasıl oldu?" diye sordum. "Oh, beni satın aldılar."

Kurabiye kırıntıları boğazıma yapışıyor ve öksürük krizine giriyorum. "Pardon? Sizi satın mı aldım?"

"Evet, ben de oldukça pahalıyım." Komplocu bir tavırla eğiliyor. "Bütün bu kitaplar? Gerçeğiyle kıyaslanamaz bile. Seni aynı anda yaptılar mı? Arka arkaya değil de birlikte mi?"

Ellerim yanaklarım kadar ısınabilseydi, kahvemi kaynatırdı. "Biz , onlar yapmadı, öyle değil-"

Bana bir kaşını kaldırıyor. "Hayır," diye ciyaklıyorum.

Yüzüne hülyalı bir ifade yayılıyor. " gözle bekleyeceğin çok şey var."

KAYLEE

HİÇBİR ŞEY GÖREMİYORUM AMA ARABANIN KAPISININ BÜYÜK BİR GÜRÜLTÜYLE KAPANDIĞINI DUYUYORUM.

arkamda tıkırdıyor. Ya da belki de sadece kör katlama yüzünden yüksek sesle geliyordur. "Neredeyiz biz?"

"Bunu sana söyleyemem ama seni yakaladık," diyor Tank, büyük eli parmaklarımı tamamen içine alarak.

"Bunu ne zaman ?"

"Yakında. Alessa ve Luca bizim için bir yer ayarladılar. Nerede olduğumuzu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi, buna siz de dahilsiniz. Sadece çok kısa bir üye listesinin nerede olduğumuzu bilmesine izin veriliyor. Böylesi herkes için daha güvenli." diyor Wraith. "İçeri girdiğimizde sadece dördümüz olacağız."

Belki de Natalie'nin sorularının kafamda yarattığı müstehcen imgeler yüzünden, ama bunu söyleme biçiminde beni fikirlerle dolduran bir şey var. Screaming Eagles'ın yaşlı kadınlarıyla tanıştıkça, belalı bir motorcu bebek olmanın pek çok yolu olduğunu daha iyi anlıyorum. Benim gibi biri için yer olabilir. Tabii beni etraflarında isterlerse.

"Sadece biz, ha? Beklerken ne yapmamız gerekiyor?"

"Bir önerin var mı?" Tank fısıldıyor ve beni ürpertiyor.

Sırtımdaki bir el beni ileri doğru yönlendiriyor. "Adım. İşte böyle," diyor Ni- tro ve beni bir kapıya doğru yönlendiriyor. Dudaklarındaki seksi sırıtışı kolayca hayal edebiliyorum. "Olasılıkları hayal et."

"Birlikte," Natalie'nin izniyle beynimde tekrarlanıyor.

"ama." Küçük bir kahkaha attım. ". Saklanmamalıyız.
."

İçlerinden biri kulağıma küçük bir hava üflüyor. Nitro ya da Wraith, sanırım. Onları göremediğimde herkesin nerede olduğuna karar vermek zor. Başımı iki yana sallıyorum, ama güçlü bir el -Tank'ınki- çenemi yakalıyor ve birinin dudaklarımı kısaca öpebilmesi için sabit tutuyor. Tamam, bu çok hoş.

Kesinlikle Tank. Güçlülüğünü ve tatlı olduğunu her yerde taşıdığı granola barlardan .

"Çocuklar..."

"Şşş," diyor Wraith. "Durum berbat ama burada güvendeyiz, o yüzden bundan faydalanalım. Bu fırsatı heba etmek istemiyorum."

Beni öpüyor. Kısmen sakalının gıdıklamasından dolayı o olduğunu biliyorum ama sanırım sakalı olmasa da anlardım. Üçü de beni o kadar çok öptü ki kimin kim olduğunu tahmin etmek eğlenceli bir oyun haline geldi.

Gözlerim görmediği için her şeyin farkındayım. Kendime geldiğimde, etrafımda dolaşan adamların nefes alış verişlerini, kumaş ve deri hissettiklerini duyabiliyorum. Nitro dudaklarını dudaklarıma yerleştirmeden hemen önce, onun eşsiz deri ve misk kokusunu tanıyorum. Tanrım, sanırım onları sırf kokularından bile seçebilirim. Kapüşonumun fermuarını indirip omuzlarımdan sıyrılıyor.

"Soğuk!" Soğuk parmaklar arkadan atletimin altından kayarken tıslıyorum. Burası sıcak ama kaba ve nasırlı parmakları henüz buna yetişemedi. Sanırım bu Wraith. Evet, kesinlikle, çünkü köprücük kemiğimi öperken sakalının boynuma değdiğini hissedebiliyorum.

Ön taraftan, diğerlerinden biri gömleğimin eteklerini yukarı çekiyor, ben de kollarımı kaldırıp çıkarmasına izin veriyorum. Derin bir takdir uğultusu var. Tank muhtemelen?

Gömlek çıkar çıkmaz, Lacein bana verdiği esnek sütyen de kollarım hala yukarıdayken çıkarılıyor. Farklı eller kayıyor

Yeni özgürlüğüne kavuşmuş göğüslerimi avuçlamak için yanlarımda dolaşıyor, dokunuşu yetenekli ve nazik. Onlarla oynuyor, tam olarak ne yapacağını bilen hünerli yüzgeçleriyle beni çalıştırıyor. Birlikte geçirdiğimiz zaman gergin ama o kadar da uzun değil, ama adamlar beni neyin harekete öğrenmekte çok iyiler. Doğru yolda olduklarını bilmelerini sağlayarak inliyorum.

Kotumun düğmesi açılıyor ve pantolonum aşağı iniyor, külotumu da beraberinde götürüyor. "Acelen var," diye takılıyorum ve itiraf etmeliyim ki elleri çıplak bedenimi keşfederken, beni sıkıp sıkıştırırken ben de acele ediyorum. Tank ayaklarımı yerden keserken düşmemem için beni sabitliyorlar ve giysilerimin geri kalanı düşüyor. Beni yere bıraktığında ayak parmaklarım kalın, yumuşak haliya batıyor.

Biri popomu çimdikliyor, gıcırdamama ve öne doğru şaşkın bir adım atmama neden oluyor. "Dikkat et!" Ciyaklıyorum.

"Oh, ," diye cevap veriyor Nitro'nun boğuk sesi. "Sen etraftayken gözlerimi ondan alamıyorum."

Sıcak ve ıslak bir ağız meme ucumun etrafına yerleşiyor. Nefesim kesiliyor, ellerim otomatik olarak yukarı kalkıyor. Saçlarını buluyorum ve onu yönlendirebilmek için ellerimi uzun tellere gömüyorum. Belli ki Wraith. Bu kadar muhteşem saçları olan tek kişi o. Parmaklarımın arasından akarken verdiği hisse bayılıyorum.

Başka biri karnımı ve belimi öpüyor ve kemiriyor, seçebileceğim bir düzen yok, bu yüzden her yeni dokunuş küçük bir sürpriz. Ve eller, her yerde. Kalçalarım, uyluklarım, yanlarım, göğüslerim, boğazım, saçlarım. Kimin kim olduğunu göremediğimde, sanki yanımda sadece üç değil de bin erkek varmış gibi hissediyorum.

Kendimi çok hissediyorum. Çıplak olan bir tek ben miyim? Hiçbir şey görememenin garip bir yoğunluğu var. Biraz da korkutucu ama çocuklara güveniyorum. Hiçbir şey bana zarar vermeyecek. Paniğe kapılıp göz bağını koparmaya çalışırsam, artık beni durduracaklarını bile sanmıyorum, ama hava da sıcak ve dış dünyayı bir dakikalığına askıya alıp biraz oynamak isteyen sadece onlar değil.

"Gel," diye emrediyor Tank ve adamlar beni serbest bırakıyor, böylece ileriye doğru hareket edebiliyorum, ancak ayağım takılırsa düşmemem için kollarımı iki yanımdan tutuyorlar. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Ellerim göğüslerimi kavrayıp beni durduruyor. Burası sanırım. Hala yumuşak halının üzerindeyim, yani çok uzak değildi.

Wraith kulağıma, "Dizlerinin üzerine çok, tatlım," diye tıslıyor. Omzumdaki bir el beni aşağıya itiyor.

Dudaklarımı yalayarak itaat ediyorum. Sonra öne doğru itiliyorum ve ellerim çıplak tene dokunana kadar yönlendiriliyor. Onu inceliyorum ve birinin çıplak bacakları arasında diz çöktüğümü hemen anlıyorum. Oturan birinin. Ellerimi kalçalarında gezdirirken, yukarı doğru uzanan mağrur bir sik buluyorum ve parmaklarımı etrafına doluyorum. Kalın, ama hepsi öyle.

İri, güçlü parmaklar saçlarımın arasından geçip beni öne doğru çekiyor. Her kimse oturuyor, ben de ağırlığımı ona verip ağzımı açıyorum.

Tank.

Hepsi büyük ama o kendi sınıfında. Dilimi başının etrafında döndürüyorum ve inlediğinde o olduğunu kanıtlıyor. "Siktir, Kaylee, bu çok iyi. Em beni, Trigger." Zaten döl öncesi damlıyor ve dilimi kaplayan tuzlu tadının tadını çıkarıyorum.

Bir el kıcıma yerleşirken, diğeri kalçalarımın iç kısımlarına bastırarak dizlerimi daha da açmaya zorluyor. Kaygan bir parmak kolayca amıma girerken inliyorum. Gerçekten o kadar ıslandım mı? Sırtımı eğiyorum, ele karşı sallanıyorum ve onu daha derine çekiyorum. Güzel hissettiriyor, bir sonraki adımda olacağından emin olduğum şey için seksi bir ısınma.

Sonra gitti ve Tank'ın sikinin etrafında inleyip popomu oynattım. Önce bir, sonra da ikinci bir parmağın tekrar içime girmesiyle ödüllendiriliyorum. Hareket etme şekilleri -Nitro ve Wraith'in birer parmağı mı var? Anlayamıyorum ve bu beni sinirlendiriyor ama emin olmak da istemiyorum. Tanrım, iyi hissettiriyor. Belki de bu duyu yoksunluğu olayında bir şey vardır. Sırada ne olduğunu asla bilemiyorum. Ve bu dikkat dağıtıcı. Başıma küçük bir dokunuş geliyor, bana işe dönmemi hatırlatıyor. Ne mutlu.

ıslak ve kaygan bir şey damlıyor. Ani serinlik karşısında burnumdan küçük bir nefes çekiyorum, ama hemen

sıcak parmakların tenime sürtünmesiyle yatışıyor, gittikçe yaklaşıyor... gerçekten mi?

İki parmağım damlayan amcığma girip çıkarken, üçüncüsü kayganlığı topluyor ve bunun yerine arka en- transıma yayıyor. Biraz basınçla ucu içeri itiyor. Çok değil, sadece biraz. Sadece keşfediyor, beni test ediyor. Muhtemelen onu itip itmeyeceğimi ya da daha fazlası için yalvarıp yalvarmayacağımı görmek için bekliyor.

"Bana bir saniye verin," diyorum titrek bir sesle. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Kelimeyi söyle ve dursun." Bu Nitro.

Başımı sallıyorum, hissi kendi şartlarımla keşfetmek için kalçalarımı dikkatlice hareket ettiriyorum. O kadar kayganlaştırıcıyla acımıyor ama yüzümün hemen önünde duran koca siki boşverin, hem ön hem de arka parmaklarımla inanılmaz derecede dolu hissediyorum. Başımı sallayarak devam etmek istediğimi belirtiyorum. Amımdaki iki parmak beni gererek açarken, kıcımdaki parmak da yeni hislerle beni tahrik ediyor. Öne doğru eğilip Tank'ın sikini tekrar ağızma alıyorum ve aynı anda bu kadar çok şeyin olmasının keyfini çıkarıyorum.

Natalie hep birlikte derken bunu mu kastediyordu? Aman Tanrım.

Teorik olarak mümkün olduğunu biliyorum ama gerçekten mi? Hepsiyle aynı anda birlikte olmanın bir yolu mu?

Kalçalarım titriyor, günahkâr dokunuşları tüylerimi diken diken ediyor. Ne zaman ritmi öğrendiğimi düşünsem, işler o kadar bunaltıcı bir hal alıyor ki, nefesimi kontrol altına almak için Tank'ı geri çekmek zorunda kalıyorum.

Sonra birden boşaldım.

"Çocuklar? Ne-"

Beni kaldırdıklarında gülmeden önce şaşkınlıkla çığlık atıyorum. Beni tekrar indirmeden önce kısa bir yol taşıyorum. Kalın ve sert bir şey amımı dürtüyor. Bir bez bebek gibi, Tank olması gerektiğini bildiğim devasa bir horozun üzerine yavaşça yerleştirildim. İnanılmaz, lezzetli

inç beni açıyor, tüm kayganlaştırıcının ön tarafa da ulaştığına sevinmemi sağlıyor. O çok fazla.

"Ooooooh," diye nefes nefese kaldım. Sonunda kucağına oturduğumda nabzım hızla atıyor, şimşek çakıyor, tüm o alet içimde. Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

Avuçlarımı kaslı göğsüne dayıyorum, sonra kalçalarımı hareket ettiriyorum, sadece biraz yukarı ve biraz aşağı. Büyük eller kıcımlı kavlıyor ve bir dahaki sefere yükseldiğimde bana yardım ediyor ve geri indiğimde, alabileceğim biraz daha fazlasını bulduğumda o da inliyor.

Bir el kürek kemiklerimin arasına bastırarak beni ileri doğru yönlendiriyor. Şimdi ne olacak? Öne doğru eğilip başımı Tank'ın boynu ile omzu arasındaki boşluğa yaslıyorum. Parmak geri dönmeden önce kıcıma daha fazla kaygan sıvı dökülüyor, bana hem önden hem arkadan doldurulmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor, ama bu sefer amımda gerçek bir horoz var. Bir ürperti tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyor. Biraz gergin ama harika hissettiriyor.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Wraith alçak bir hırıltıyla söylüyor. Bu onun parmağı mı? Ni- tro'nun mu? Bilmiyorum. "Daha fazlası için hazır mısın?"

İkinci bir parmak kıcımdaki ilk parmağa katılıyor ve kendimi ileri geri hareket ederken, hem Tank'ı hem de parmakları birlikte becerirken buluyorum. Yaşlı Kaylee'nin sadece çarpık fantezi ve yaramaz aşk romanlarının alanı olduğunu düşündüğü, ama şimdi çökmekte olan gerçekliğe dönüşen kirli, erotik, günahkâr bir şekilde gerildi.

Tank'ın boynuna doğru inliyorum, ona yapışıyorum ve hislerin içimi doldurmasına, beni ezmesine izin veriyorum. Ve sonra parmaklar çekilince duraklıyorum. "Durmak zorunda değilsin," diye inliyorum.

"Oh, değiliz," diyor Nitro ve sonra orada yeni bir basınç ve yeni kayganlaştırıcı fişkirtmeleri oluyor.

Bir horoz kıcıma bastırırken boğazımın derinliklerinde inliyorum. "Yavaş. Yavaş ol," diyorum pantolonumun arasından. Tank hareketsiz duruyor, böylece aynı anda sadece bir horoz hakkında endişelenmem gerekiyor. Sanki onun canavarı bir şekilde yetmiyormuş gibi.

"Sana zarar vermeyeceğiz, tatlım."

Küçük itişlerle başlıyor, yavaş ve dikkatli, her birinde biraz daha içeri giriyor ve her irkildiğimde sürekli daha fazla kayganlaştırıcı ekliyor. Şaşırtıcı bir şekilde, daha dolgun ve daha dolgun hissederken ve etraflarında gittikçe daha fazla gerilirken, . Küçük bir acı, alıştığımın çok ötesinde bir gerginlik, ama beni nasıl heyecanlandığıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. En sevdiğim üç erkekten ikisinin arasında sıkışmış durumdayım ve onlar beni mümkün olduğunu düşünemeyeceğim bir şekilde sahipleniyorlar.

Sonunda dibe vurduğunda, limitime geldim, ama yaptım. İkisini birden aldım. Aynı anda iki büyük yarak. Vay anasını. "Sadece... biraz bekle. Alışmama izin ver."

"Tabii ki." Parmaklarını saçlarıma dolayıp biraz çekiştirirken hafifçe kayıyor.

Tank ellerini kalçalarımın yanlarıma doğru kaydırarak göğüslerimi önden kavıyor. Başparmakları taş gibi sert memelerimi okşuyor. Tüm vücudum geriliyor. Yemin ederim ikisinin de nabzını sıklerinden hissedebiliyorum, biri önde, biri arkada. Cesaretimi toplayarak sertçe yutkunuyorum.

Ve sonra hareket etmeye çalışıyorum.

Yavaşça ilerliyorum ve artık doluluğa alıştığım için ikisinin de dışarı kayma hissi garip geliyor. Sanki bir şeyler eksikmiş gibi. Kıcımlı geri itip onları köklerine geri götürmeden önce fazla ileri gitmiyorum. Tanrım, işte yine o dolgunluk.

Wraith, Tank'ın yanında beni sikenin o olduğunu ele vererek, "Lanet olsun," diye fısıldıyor. Elleri belimi sıkıca sarıyor ve gevşememek için savaşıırken tutuşundaki gerginliği hissedebiliyorum. Benim için olduğu kadar onun için de dayanılmaz olmalı. Kısık sesle tıslıyor, sesi karanlık ve tutkuyla yanıyor, "Kahretsin, Kaylee, beni şimdi durdur, yoksa yapamayacağım."

"Senden bunu istemedim," diye ona karşılık veriyorum ve ihtiyacı olan tek şey bu. Wraith'in tutuşu sıkılaşıyor ve sikmeye başlıyor.

Nefesim gırtlaktan gelen bir iniltiyle kesildi. Bunun ne kadar çılgınca bir his olduğunu anlatacak kelimelerim bile yok. Çok seksi.

Ve sonra Tank altımda hareket etmeye başlıyor, elleri tekrar kalçalarımın gidiyor ve yukarı doğru iterken onları kavıyor. Tırnaklarımı Tank'ın omuzlarına geçiriyorum ve haykırıyorum. Gözlerimin bağlı olmasına rağmen gözlerim sıkıca kapanıyor ve göz kapaklarımın iç kısımlarında parlak şekiller dans ediyor.

Wraith'in vuruşları sabit, hızlı ve durmayı reddediyor, Tank'ın tekniği ise daha yavaş, daha durgun, biraz daha az tahmin edilebilir. Bazen biri çekilirken diğeri içeri giriyor, ama bazen de ikisi birden içeri giriyor ve işte o zaman biraz daha fazla dayanmam, tırnaklarımı Tank'ın göğsüne geçirmem gerekiyor. Acıyor ama çok iyi geliyor. Kendimi çok gergin ama onlara çok bağlı hissediyorum, sanki hepimiz duramayan büyük bir aşırı seks organizmasıyız.

Beni alıyorlar, kendi ihtiyaçları için kullanıyorlar, durmadan iten yarakları beni tamamen parçalanacağımı bildiğim o büyülü ana daha da yaklaşıyor.

Çok büyükler ve sadece kalın yaraklarını kastetmiyorum, kastediyorum. Ben ortalama boyda bir kadınıym ama onların yanında kendimi çok küçük hissediyorum. "Biz neye benziyoruz?"

Nitro sert bir kahkaha atar. "Onları alırken bu kadar seksi görünmen çok müstehcen. İzlerken çocuk gibi çarşafın üzerine boşalmadan önce ağzına sokmam gerekecek."

"Öyleyse ."

"Kahretsin, işte belalı, orada bir yerde saklandığını biliyordum." Nitro'nun parmakları saçlarımın arasına girip beni kontrol edebilmek için yumruk yapıyor ve ardından sikinin sıcak, pürüzsüz ucu dudaklarıma bastırılıyor.

Nitro'yu içime çekerken yanaklarım çöküyor, dudaklarımı olabildiğince sıkıyorum. Arkadan sarsılırken hızı ya da derinliği kontrol etmek zor oluyor ve biraz fazla ileri gidiyorum. Boğazımın arkasına ve karnımın sıkışmasına neden oluyor. Üçü birden inliyor.

"Çok iyi, Trigger," diye inliyor Tank.

Gerçekten yapıyorum. Hepsini aynı anda memnun ediyorum ve bu sadece onların zevki için değil. Başımdan ayak parmaklarıma kadar her yerim karıncalanan büyük bir sinir ucuyum. En iyi şekilde sert ve ilkel. Nitro'nun bazen biraz fazla sert itmesi ya da Tank ve Wraith aynı anda içeri girdiğinde çılgılık atmam umurumda değil. Eminim tırnaklarım Tank'in göğsünden kan çekiyordur. Bu vahşilik, bu... aradığım şey buydu. İstiyordum. Bilmesem bile ihtiyacım vardı. Beni sıkkan her şeyden kurtulma ve sadece vahşi olma şansı.

Bana veriyorlar ve sadece onların ellerinde güvende olduğumu bildiğim için kendimi gerçekten bırakabiliyorum. Dördümüz birlikte neredeyse dini bir deneyim gibiyiz.

"Kahretsin, yaklaştım," diye inliyor Nitro. Parmakları büküldükçe ve itişleri gittikçe hızlandıkça kafa derim karıncalanıyor.

Wraith'in elleri kalçalarımı sıkıyor ve Tank içime girerken kalçaları yataktan fırlıyor. Bir el -muhtemelen Tank- aramıza giriyor ve klitorisimi okşuyor. Bir iniltiyle öne doğru hamle yapıyorum ve Nitro'yu eskisinden daha derine çekiyorum.

Bir küfür savuruyor ve sonra kalın döllerini dilimin üzerinden boğazıma dökülüyor. Olabildiğince hızlı yutuyorum. Bunun doğru olmadığını bilsem de, son seferin üzerinden aylar geçtiğini düşünebilirsiniz. Ama o sadece zincirleme reaksiyonun başlangıcı ve onun zevki beni havai fişekler gibi patlatmak için kibriti yakıyor.

Adamlarımın etrafında patlıyorum, tüm vücudum bir yay gibi geriliyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Başım dönüyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor, yıldızlar gözlerimin önündeki karanlıkta süzülüyor. Boşalırken çılgılık atıyorum, ses kulaklarımda yankılanıyor ve boğazımı tırmalıyor.

"Siktir," diye inliyor Tank ve Wraith aynı anda ve benimle birlikte boşalırken muhtemelen daha da şişiyorlar. İkisinin de etrafına sıkıca sarıldım, sanki birlikte biterken muhteşem yaraklarının her damarını, her hatlarını hissedebiliyorum. Uzun bir an için zaman duruyor ve sonra birlikte yere yığılıyoruz, ben Tank'in göğsüne, Wraith de sırtıma yaslanıyor, hepimiz bir maratona bitirmiş gibi nefes alıyoruz.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, nabzım başımın içinde gümbür gümbür atıyor.

Wraith yavaşça ve dikkatlice çekiliyor ve Tank beni nazikçe üzerinden yuvarlıyor. Birdenbire boşalmış olmak, dışarıda yürürken kıyafetlerinizi delip geçen güçlü bir kış rüzgârına maruz kalmak gibi. Titriyorum ve büyük ve çıplak biri arkamdan beni sarıyor, çıplak bedenimi rahat ve sıcak tutan bir kucaklamayla beni sarıyor.

"Gözlerini kapat," diyor Tank ve göz bağını çıkarmadan önce bunu için bana bir an veriyor.

Işık göz kapaklarıma vurana kadar oranın ne kadar karanlık olduğunu fark etmemiştim. Değişime alışmak için gözlerimi yavaşça açıyorum.

İlk gördüğüm şey Nitro'nun koyu yeşil gözleri oluyor. "Siktir, bebeğim, bu çok ateşliydi. İyi misin?"

Tank'e sarılıyorum. "Evet. Ama vay canına, çok heyecanlıydı. Eğer kötü adamlar gelirse, beni taşımak zorunda kalacaksın."

Wraith lavaboyu kapattıktan sonra banyodan çıkar. "Güzel, demek ki işimizi yapıyoruz."

Tank ve Nitro kıkırdıyor, sanki kaçırdığım bir şaka varmış gibi.

Sormaya dilim varmıyor. Rahatlarken, nerede olduğumuzu görmek için etrafıma bakıyorum. Pencere uzun ve dar ve panjurlarla kaplı. Pek çok küçük ayrıntı burayı süslü hissettiriyor. Dört direkli devasa bir yatakta dinleniyoruz. Duvarlarda süslü tablolar asılı ve tepemizde ağlayan bir aydınlatma armatürü var. Sanırım bir yerde saklanacaksak, güzel olması bir bonus.

"Hadi prenses. Islanıp rahatlamak istersen sıcak bir küvet var." Oh evet, bu alışabileceğim türden bir koruyucu gözetim.

KING

KARTAL GÖZÜ KRALİYET AİLESİ GIBI GERİ DÖNÜYOR VE BEN KENDİ ADIMA tacı devretmek için heyecanlandı.

Adamlarımızı taşıyan minibüs kulüp binasının önündeki avluya girdiğinde, kulübün tüm üyeleri onları evlerinde karşılamak için dışarı çıkmıştır. Kapı açıldığında ve lanet olası adamın kendisi dışarı çıktığında, o delici gri gözleriyle etrafa bakarken alkışlar duvarlarda yankılanıyor.

Şükürler olsun ki avukatlar sonunda . Kefalet kulübün savaş sandığını kanattı ama onu, Alpha'yı ve Beast'i ait oldukları yere geri götürmek için buna değdi. Bu kalabalıktaki yüzlerden birinin hain olma ihtimali çok yüksek. Durumu tekrar kontrol altına almanın zamanı geldi.

"Baba!" Faith bağıyor, Charlotte'u Blade'e teslim ediyor ve babasının yanına koşuyor.

Jupiter sanki yaşlı adamı yıllardır görmemiş gibi kendini kulüp binasından dışarı atınca, Jupe'nin koşu üzerinde çalışması gerekecek. Kartal-göz gülüyor, köpek bir manyak gibi havlayarak etrafta yuvarlanırken iki eliyle Jupe'nin karnını kaşımak için eğiliyor. Ama Faith ve Miriam ona ulaştığında ayağa kalkıp kollarını onlara doluyor, onları kendine çekiyor ve ağlayan kadınlara fısıldıyor.

Faith başını sallar ve ayrılır. Kartal-göz Miriam'ı öperek bir kez daha alkışlanmasını sağlar. Avludaki tek bir sikik bile hapisten yeni çıkmış bir adamın ailesini önemseydiğini göstermesine bir şey demez.

"Ona kavuşmak çok güzel," diyor Emily, kolu belime sıkıca sarılmış halde. "Annemi hiç görmemiştim. Enkaz gibiydi. Babamı Kartal Göz'ü sevdiği kadar sevdiğini hiç sanmıyorum. Onu suçladığımdan değil, ama başlangıçta onu Kartal Göz'le görmekte gerçekten zorlandım."

"Evet, birbirleri için çok iyiler. Onu sakinleştiriyor."

Sonra Alfa dışarı çıkar ve anlamsızca öpülme sırası Faith'e gelir. Arkasında, Ripper ve Blade gururla durup kardeşlerini karşıyor. Siktiğimin Alfa Takımı yeniden bir bütün oldu.

Kahretsin, Em'den ve diğerlerinden bu kadar uzun süre ayrı kalmanın, boktan bir hapisanede parmaklıklar ardına hapsedilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Düşüncesi bile beni öfkeliyor. Çocuklara ne yapacağını boş verin. Faith ve çocukların küçük kızı hâlâ bir bebek. Alfa'nın bir haftadır kayıp olduğunu hatırlamayacaktır ama bizimkiler cevap isteyecek kadar büyük ve anlamak için hâlâ çok küçükler.

Beast sadece bir aday ve bir kadını yok ama yine de çocuklardan alkış alıyor. Kafası bandajlı ve iyileşiyor olsa yüzü hâlâ çığ görünüyor ama en azından ayakta duruyor. Sponsoru Razor onu sırtından alkışlıyor ve o biraz utanmış görünüyor.

Kartal Göz'ün keskin bakışları beni buluyor. Kolunu gözlerine silen Miriam'dan ayrılıyor ama bir kenarda duruyor. Kulüp işlerinin ne zaman öncelikli olduğunu bilecek kadar uzun süredir burada. Yine de bu gece hepimiz ortak salondan uzak duracağız. İkinci kattaki odalarından sesler geliyor ve bu saçmalığı duymak istemiyorum.

"Kral," diyor elini uzatarak.

Aldım, kollarını kavradım ve onu lanet olası bir ayı sarılmasına çektim. "Geri dönmene sevindim, Prez."

"Burada olmak güzel. Biraz ateş edip rahatlamak isterdim ama oturmamız gerek. Şimdi."

Başımı salladım.

"Memurları topla. Ofisime. Boru hattından bir şeyler geliyor."

Mükemmel. Tam da ihtiyacımız olan şey.

On beş dakika sonra hepimiz toplantı odasının üstündeki ofisine yığılmıştık. Scar'ın boğazının kesilmesi, Giordano'larla ikinci buluşma ve Wraith, Tank ve Nitro'nun Kaylee'yle birlikte saklanmaları da dahil olmak üzere bizim tarafımızdaki olayları ona anlattım.

"Onu , değil mi?" diye soruyor.

Gülüyorum. Kahretsin, bu piçi özlemişim. "Hayır dememi mi istiyorsun?"

"Bu evet demek." Başını sallıyor. "Artık beni şaşırtmıyor bile. Onunla ilk gece konuştuğumda zaten sikleriyle düşündüklerini söyleyebilirim. Onlar işlerini yaptıkları sürece, bizim daha büyük sorunlarımız var."

" artık. Peki haberlerin ne?"

Yukarı bakar, yüzü serttir. "Hawthorne dışarıda."

"Ne oluyor lan?"

"Ne demek dışarıda?" Viking homurdanıyor. Şubat ayında bile sadece yelek giyiyor ve altında bir şey yok. Ailesinin kutup ayısı olduğuna yemin edebilirim. Sakalındaki örgüleri çekiştiriyor, buz gibi mavileri donuk ve tetikte. "Neden hiçbir şey duymadık?"

"Resmi olarak mı? O yüksek faizli bir hedef ve bunu basından tutmak istiyorlar. O kadar uzun süredir iyi bir mahkum rolü oynuyor ki, doğru miktarda parayla, onu hapse atan sistem, eline geçen ilk fırsatta onun sikini yalayan sistemle aynı. Eğer birileri 'Huh, bunun olup bitenlerle bir ilgisi olabilir mi' diye düşünüyorsa, tebrikler. Bariz olanı görebiliyorsunuz." Ea- gle-eye kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup odadakilere dik dik bakıyor. "Şimdiden sokaklara düşmediyse bile yakında düşecektir. Bunu bilmemin tek nedeni, hapishane duvarlarının ardında bağlantıları olan tek kişinin o şerefsiz olmaması. O cehennem çukurunda olmanın iyi tarafı, çekecek birkaç ipinin olmasıydı."

"Hücre arkadaşları olmamanız çok kötü, ha?" diye şaka yapıyor Vahşi Çocuk. Bu düşünce karşısında sırıtır. Bu hafta saçındaki mor çizgiyi yeşille değiştirmiş.

"Beni cinayetle suçlayacaklardı," diye homurdanıyor Kartal Göz. "O piçin bir daha Miriam ya da Emily'nin aklından bile geçmemesini sağlayabilseydim, bu fırsatı gözümü kırpmadan değerlendirdim."

Aynen öyle. Hawthorne teknik olarak kayınpederim olabilir ama onunla aynı hücrede olsaydım ben de aynı şeyi yapardım.

O şerefsiz, himayesindeki kadınları hiç umursamadı. Emily'yi öldürtmeye çalıştı kızını-, onu dövmenin iyi bir ebeveynlik olduğunu düşünmesi bir yana. Ondan daha iyi olmanız için size ilham veren türden bir adam ve bu onun hakkında söyleyebileceğim en iyi şey.

"Bakalım anlayabilecek miyim?" Ripper sağlam eliyle çenesini kaşıyor. Diğer kolundaki bilek kütüğünün şu anda takılı bir şeyi yok. "Bir grup kimliği belirsiz serseri, birkaç mafya babasını vurdu. Polisler o kızı bize tuzak kurmak ve seni aradan çıkarmak için bahane olarak kullanmak üzere kaçırdı. Bu işin arkasında Giordanolar olabilir, ama bu sadece silahlı heriflerden birinin sözüne dayanıyor ve kulüpten biri onu iyice susturdu, bu yüzden gerçeği ondan öğrenemiyoruz bile. Hawthorne yine kığımızda. Parası ve bağlantıları olan manipülatif bir pislik olduğunu biliyorum, ama bu çok fazla iş gibi görünüyor. Sanki başka düşmanlarımız yokmuş gibi."

"Adil." Kartal-göz başını sallar. "Ama bulmacanın bir parçası daha onun yönünü gösteriyor."

"Ve bu?"

"Kaylee'nin sana bahsettiği dedektif mi? Harris mi? Eskiden Hawthorne'un ekibindeydi. Patronu gidince polisliğe geri döndü ama Hawthorne'un altı yıl önce bizi ortadan kaldırmak için kullanmaya çalıştığı o lanet görev gücünde idi."

"Thor'un taşakları," diyor Viking gülerek. "Sadece sen kodese girer ve girdiğinden daha fazla pislikle çıkarsın."

Kartal-göz homurdanıyor. "İnsanların ticaret yapacak başka bir şeyleri olmadığına dedikodunun gücünü asla hafife almayın çocuklar. Şu anda hareket halinde olan bir sürü top var ve dürüst olacağım. Hepsi birbirine nasıl uyuyor bilmiyorum ama şu anda bir numaralı önceliğimiz kanamayı durdurmak. O lanet haini bulmamız gerekiyor."

"Evet, sanırım-"

Birisi kapıyı kırmaya çalışıyormuş gibi kapıya vuruyor. "Bela!" Bear'ın sesine benziyor. Dürüst olmak gerekirse kapının tutmasına şaşırdım. Onu içeri aldım.

Birinin yüzünü pençelemeye hazır görünüyor. "Luca az önce Alessa'yı aradı. Kaylee'yi eski dairesinde saklıyorlarmış ve az önce polisin harekete geçtiği haberi geldi. Bu kadar çabuk nasıl öğrendiler bilmiyorum ama onları götürmeliyiz."

"Orospu çocuğu! Bunun kim olduğunu öğrendiğimde, Jüpiter ve King bir hafta boyunca parmaklarına sıçacak."

Vahşi Çocuk kıs kıs güler. "Parmak yemeklerini sevdiğini bilmiyordum."

Kafasının arkasına bir şaplak attım. "Hadi gidelim. Desteğe ihtiyaçları olacak."

Çocuklar duraksıyor, bana ve Kartal Göz'e bakıyorlar ama Prez başını sallıyor. "Ne dediğini duydunuz. Her bir lanet üyenin hesaba katılması gerekiyor. Sana bok veren var mı? Güvenilmez olduklarını varsayın. O haini burada kadınlarımız ve çocuklarımızla bırakmaktansa yanımıza almayı tercih ederim."

Merdivenlerden inip çocukları toplamaya başladık. Yılan gibi kanlı üyelerden en taze çocuklara kadar herkes. Bulabileceğimiz tüm insan gücüne ihtiyacımız var. En yakın aday olan Mad Dog'u yakaladım. "Size motorlarda ihtiyacımız var. Grubunuzdan ayrılmayın. Bize neler yapabileceğinizi gösterme zamanı."

Başını sallar ve bisikletine doğru koşar.

Şarapnel çoktan atına binmiş, gitmeye hazır. Deuce hâlâ kendini toparlamaya çalışıyor. Beast sakatlığı için izin aldı ve

Scar öldürüldüğünde Eagle-eye ile birlikte hapisanedeydi. "Reaper nerede lan?"

"Geliyorum!" Garajdan koşarak çıkıyor, bisikletini de yanında götürüyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor Mad Dog eyere yerleşirken. "Ne oluyor lan?"

"Sadece düzene ayak uydurun. İşler kızışacak ve son rezaletin tekrarlanması istemeyiz." Deuce ve Mad Dog'u sabırsızlıkla bekliyorum.

"Yakıt için zamanım var mı? Bugün daha geç dolduracaktım." Şarapnel hazırlıksız yakalandığı için utanmış görünüyor.

Deuce yuvarlanır ve Şarapnel'in omzunun üzerinden bakar. "İyisin."

Verdiği cevapla ilgili bir şey beynimi kaşındırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Tepkisini kontrol etmeden önce gözleri bir an için büyür. "Ha? Yarım deposu var. Şehir o kadar da büyük değil."

"Şehirde olduklarını mı düşünüyorsun? Neden?" Bir el sallayarak Vahşi Çocuk ve Kahraman'ın dikkatini çekiyorum, çünkü onlar da burada, benimle hazırlanıyorlar.

"Bu çok mantıklı. Benim-" Aniden motosikletini harekete geçirdi. Ceketini kavriyorum, ama o hızlanıp açık kapıya doğru bir rota çizerken ceket kayıyor.

"Durdurun şu orospu çocuğunu!" Üyeler ezilmemek için kendilerini yolun dışına atıyor. Çekiyorum, ama kulüp binasının önünde bir sürü lanet insan var ve eğer ıskalarsam, lanet olsun!

Bear'ın orada olması ve gerektiğinde hızlı olması dışında. Deuce tam yanından geçerken, kenara atlamak yerine, lanet olası uyluğum kadar kalın bir kol uzatıyor. Deuce'un hiç şansı yoktu. Buradan duyabileceğim kadar yüksek bir homurtuyla Deuce motosikletinin arkasından kaldırıma düşüyor. Sonra Bear onun üstüne çıktı ve onu yere yapıştırdı.

"Onu çukura atın. Yara'nın kanında uyuması umurumda değil. Vahşi ocuk? Seni geride bırakmaktan nefret ediyorum ama güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Sledge ve Thunder'ı al ve diğer adayları kilitle. Dedektifilik oynayacak vaktimiz yok. Deuce'un sponsorunun kim olduğunu öğren ve sorular sormaya başla. Eğer biri sorun çıkarırsa? Vurun onları."

"Anlaşıldı," diyor Vahşi ocuk başını sallayarak, tüm işiyle. İşler sarpa sardığında o bile ciddi olabiliyor.

Kulüp binasından en son çıkan Kartal Göz, telefonda. "Neyin ortasında olduğun umurumda değil. Defolup gitmen gerek. Hemen!" Telefonu cebine sokuyor ve ders makinesinin başına geçiyor.

"Screaming Eagles," diye kükrüyor çakıllı bas sesiyle. "Siktir git!"

KAYLEE

KOLUMU KANEPENİN KENARINA ATIYORUM VE ÇENEMİ KOLTUĞUMA YASLIYORUM. omuz. "Telefonumu özledim. Beni yanlış anlamayın, son koruyucu gözaltında olduğum zamana kıyasla burası cennet gibi ama sıkıldım." Nitro elini kaldırıyor ama bir şey söylemeden önce kesiyorum. "Henüz değil. Bu hızla gidersek, nihayet ayrılabildiğimizde buradan asla yürüyüp çıkamayacağım."

Wraith sessiz bir kahkaha atarak "Görev başarılı," diyor. Diğer ikisi kıkırdar.

Tank büyük, koruyucu bir kolla etrafımı sarıyor ve beni çekiyor. "Doğruluk mu cesaret mi?" diyor aniden.

"Ciddi misin? Yıllardır bunu oynamadım." Daha rahat olmak için biraz kayıyorum. "Kim başlıyor? Hayır, durun. Sizi tanıyorum çocuklar. En az... üç tur boyunca seks cesareti yok."

Wraith güler. "Tamam. Ben ."

"Eğlenceli şeylerden önce sadece üç tur mu? Tamam. Hadi yapalım şu işi." Nitro buzdolabından birkaç ithal bira ve benim için de bir maden suyu aldı. Onları dağıtıyor ve bir sandalyeye çöküp ayaklarını süslü cam sehpanın üzerine koyuyor. Sanırım tabanı aslında altın kaplama. Her türlü kullanışsız görünüyor. Alessa bebekken Izzy ile burada mı yaşıyordu? Belki o taşındıktan sonra yeni eşyalar koymuşlardır.

"Ben başlıyorum," diyor Wraith sırtarak. "Kaylee, doğruluk mu cesaret mi?"

"Um... gerçek."

"Hangimiz daha yakışıklıyız ve neden ben?" soruyor sandalyede arkasına yaslanıp göz kırparken.

"Hayır! Sizi karşılaştıran sorulara cevap vermeyeceğim. Buna izin verilmemeli." Dilimi ona doğru uzattım. "Gerçek şeyler sor. Birbirimizi gerçekten tanımalıyız, değil mi?"

Tank bir elini kaldırır. "Bu konuda ona katılıyorum. Küslüğe neden olmak yok ve tüm bu süre boyunca tuzağa düşürölüyorsa hiç eğlenceli değil."

"Tamam." Wraith eğiliyor. "İlk gece seni bıraktığımızda neden beni öptün?"

Yanaklarım alevlendi. Bunu hatırlıyor mu? "Birlikte ata bindiğim kişi sendin, tamam mı? Ve düşündüm ki... Sizler gördüğüm en seksi erkeklerdiniz ve bir daha asla şansım olmayacağını düşündüm. Ben de kabul ettim."

"Kahretsin, daha hızlı hareket edip seni arkama almalıydım," diyor Tank gülerek.

"Benim sıram. Diğer sıraları da ben alacağım, çünkü siz zaten birbirinizi tanıyorsunuz. Üçe bir olacak."

Nitro yanımdaki kanepeye, Tank'in karşı tarafına sıkışıyor. Bir loveseat'ten biraz daha büyük, bu da rahat olmaya başladığı anlamına geliyor. "Bire üçü sevdiğini sanıyordum. Dün gece seni rahatsız etmemiş gibiydi."

" ediyoruz! Nitro, doğruluk mu cesaret

mi?" Düşünüyor. "Doğruluk."

"Birlikte yaptığınız en aptalca şey neydi?"

"Siktir." Wraith düşünceli bir şekilde sakalını kaşırken tavana bakar.

Uzun bir süre cevap alamayınca sabırsızlanıyorum. "Ne? Sorudan kaçıyor musun?"

Nitro başını sallar. "Hayır, ama bu pislikleri bir süredir tanıyorum ve... aralarından seçim yapabileceğim çok şey var."

"Çit," Wraith.

"Kahretsin, bunu unutmuşum. Haklısın." Nitro gülüyor. "Yaklaşık üç yıl önce -üç mü? Sanırım öyle- taşrada bir gezintiye çıkmıştık. Birisi bir ahırda ya da başka bir bokta bir pirzola dükkânı işletiyordu. Fark etmez. Her neyse, hiçbir yerin ortasında işemek için kenara çektik. Erkek adamız ya, en yakın hedefe nişan aldık, o da bir tel örgü oldu..."

"Olamaz." Ellerimi ağızma götürdüm, ne olacağını bildiğimden oldukça emindim.

"Evet. Lanet şey elektrikliydi. O gece Screaming Eagles'a çığlık attırdık."

Tank yüzünü buruşturuyor ve hâlâ hissediyormuş gibi kalçalarını sıkıyor. "Siktir, çok acıdı."

Sempatik olmaya çalışıyorum, gerçekten ama... üçünün görüntüsü, Tanrım, kendimi kötü hissetmeliyim.

Wraith kuru bir sesle, "Acımızdan bu kadar zevk almanıza sevindim," diyor.

"Kalıcı bir hasara yol açmış gibi görünmüyor," diye gülmekten kendimi alamıyorum.

"Doğruluk mu cesaret mi, Kaylee," diyor Tank, kalçamı sertçe sıkarak. "Bayılmadan önce."

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alacak kadar duraklıyorum. İçimden bir homurtu kaçıyor ve neredeyse yine kendimi kaybediyorum ama sonra bir elimi kaldırıyorum. "Tamam. Ben iyiyim. Ben iyiyim. Doğruyu söyle."

"Ne var ve en vahşi şey sen hiç bitti mi?" Tank sırtıyor
Beklenti içinde.

Ona göz kırpmıyorum. "Şaka mı

yapıyorsun?" "Hayır. Detayları

istiyorum."

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama yaptığım en çılgınca şeyler seninle tanıştığımдан beri oldu. Patlayan bir benzin istasyonundan motorcular tarafından kurtarıldım, polisler tarafından kaçırıldım, aynı anda üç erkekle seks yaptım... Ben

Yani, hayatımdaki hiçbir şey buna yaklaşmadı bile. Ben ailemin evinde yaşayan bir güzellik uzmanıyım. Heyecan eskiden patates kızartmamın içinde soğan halkası bulmaktı."

Tank kaşlarını çatıyor. "Kahretsin, başka bir soru düşünüyüm." "Hayır! Sen sordun, ben de cevapladım. Tank, doğruluk mu cesaret mi?"

Başını eğiyor ve düşünüyor. "Gerçek. Bu birbirimizi tanıma olayını seviyorum."

"Tamam, Çılgılık Atan Kartallar'a nasıl girdin? Aslında. Hepinize sormamın bir sakıncası var mı? Oyunun tam olarak böyle işlemediğini biliyorum."

Tank kıkırdar. "Hayır, değil."

"Hayatın içinde büyüdüm," diyor Wraith ve ilk sözü alarak beni biraz şaşırtıyor. "Babam bir Night Roller'dı ve annem de onun yaşlı karısıydı. Evimizi kulüp binasından uzak tutardı ama ben çok şey gördüm."

"Yani başka bir kulüpte mi başladınız?"

Başını sallıyor. "Hayır, Eagles'a kadar hiçbir yere katılmadım. Babam bir sürü mücadele etti. Alkol, uyuşturucu, lanet olası bir tem- per. En kötüsü değildi ama yılın babası da değildi. Artık buralarda değil ve bu benim devam ettirmek istediğim bir miras değildi. Annem harika bir ressamdı. Sanat okuluna gitmemi istedi ama tüm o geleneksel şeyler bana göre değildi. Dövme yapmaya başladım ve bir daha da arkama bakmadım."

"Ama şimdi bir kulüptesin. Ne değişti?"

"Güney Yakası'nda yaşayan beş parasız bir çocuktum, bu yüzden kulüpten haberdar olmamak zordu. Mahalle için iyi bir şey yapıyor gibi görünüyorlardı ama kaydolmakla ilgilenmiyordum. Kartallar dövmeme gelip duruyordu - mürekkeplerini almak için fazla stüdyodular. Ata bindiğimi fark ettiler, böylece ortak bir paydamız oldu ve arkadaş olduk. Kartal Göz'ün çalışmalarımı fark ettiğini ve stüdyomu izlediğini öğrendim. Bu iki şakacıyı böyle tanıdım." Eliyle işaret ediyor. "The Screaming Eagles bana çocukluğumda sahip olduğum en iyi şeyleri hatırlattı, şeylerin neredeyse hiçbiri yoktu. Elbette bazı kirli parmağımız var,

Ama en kötü şeylerden hiçbirisi değil ve muhtemelen insanların düşündüğü kadar da değil, çünkü artık yasal işler ayakta ve çalışıyor. Eagle-eye'in belirlediği çığaya saygı duyuyordum, bu yüzden ilgilenip ilgilenmediğimi sorduğunda evet dedim."

"Bu... bu beklediğimden daha makul. Dürüst olmak gerekirse, ben sadece zor bir çocukluk geçirdiğini ve tek çıkış yolunun suç hayatı ya da başka bir şey olduğunu düşünüyordum."

"Ah, o benim," diyor Tank elini kaldırarak. "Bok gibi fakir büyüdüm ve küçükken bile hep büyüttüm." Gülüyor. "Okul bana pek iyi gelmedi. Çocuklar farklı olduğunuzda acımasız oluyorlar ve 5-6 santim önde olduğumda oldukça büyük bir katran gibiydim. Onlarla teke tek başa çıkabiliyordum ama birlikte çalıştıklarında bir şey gelmiyordu. Bizimkiler ikişer işte çalışıyordu. Çocukları okulda zor zamanlar geçirdiği için kalkıp gidemiyorlardı. Bununla gurur duymuyorum ama lisedeyken bir gün köşeye sıkıştım ve kendimi kaybettim. İki adamı hastanelik ettim. Onlar kıcıma tekmeyi basamadan okulu bıraktım."

Kollarımı ona doluyorum, en azından olabildiğince uzağa, ve onu sıkabildiğim kadar sıkıyorum. Tank tanıdığım en tatlı insanlardan biri ama onu sırtını duvara dayamış ve yapması gerekeni yapmak zorunda kalmış olarak hayal edebiliyorum.

Kolunu tekrar bana doladı ve beni kendine çekti. "Her neyse, masaya getirebileceğim tek şey cüssemdi, ben de bunu kullandım. Bir yeraltı ringinde dövüşmeye başladım, ne kadar sert olursa o kadar iyiydi. İlk konuştuğumuz gece barda çalışan adamı hatırlıyor musun? O Badass'tı. O da aynı ringde dövüşüyordu ama bir süredir oradaydı. Muhtemelen bu yüzden Kartal Göz onu izlemeye başladı. Bir gün bir dövüşten sonra, hayatımla ilgili bir şey yapmak isteyip istemediğimi sordu. Bir yere ait olmam için bana bir şans verdi. Başıma gelen en iyi şeydi."

Nitro'ya bakıyorum.

"Keşke benim de acıklı bir hikâyem olsaydı da seni böyle sarıp sarmalayabilseydim ama yok. Geçmişimi biliyorsun. Ben sadece eve döndüğünde bunu başaramayan eski bir askerim." Elini koluma koyuyor ve parmak uçlarıyla çıplak tenimi yavaşça okşuyor. Bu di-

oldukça seksi, ama kesinlikle bana onunla ve diğerleriyle ten tene temas etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor.

"Evet, ama bana nasıl katıldığını söylemedin. Kartal-göz de eski askerleri toplamak için etrafta dolaşmıyor, değil mi?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok. Onu bulmaya meyilliyiz. Orduda iyi zaman geçirdim, çoğunlukla bir şeyleri havaya uçurdum, ama sonunda ya çıkmam ya da temelli orada olduğum fikrine alışmam gerektiğini biliyordum. Bir değişiklik istedim, bu yüzden eve döndüm ve sivil hayat beni neredeyse sıkarak geri getirdi. Gerçekten keyif aldığım tek şey ata binmek ve her şeyi mahvetmektir. Kartal Göz ve birkaç eski dostla bir barda karşılaştığımda gerçekten boktan bir yola girmiştik. Sanki..." Nitro her şeyi bir şakaymış gibi anlatıyor ama kelimelerin ardında çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. "Boğulduğumu gördü ve bana bir can simidi attı."

Nitro eğilip kulağımı biraz ısıırıyor. Sesi baştan çıkarıcı. "Yani şimdi bir fiyatına üç gerçek elde ettin. Sıra bizde. Sana bir cesaret verelim."

"Bu böyle yürüdüğünü sanmıyorum."

"Kuralları ilk sen çiğnedin," diyor, sesi biraz koyulaşılıyor, biraz da için için yanıyor. "Konuşmaktan boğazım ağrıyor. Belki yapabileceğimiz başka bir şey vardır. Daha fiziksel bir şey."

Midemde daha fazla bir şeye dönüşme tehdidinde bulunan bir karıncalanma var. Belki de ben de oynarım. "Tamam, cesaret edeceğim."

"Ben de bunu bekliyordum," diyor Nitro, ellerini birbirine sürterek ve birden başımın ne kadar belada olduğunu merak ediyorum.

KAYLEE

"BANA KUCAK DANSI YAPMAN İÇİN SANA MEYDAN OKUYORUM," DİYOR NITRO SEKSI BİR SESLE gözlerinde bir pırıltıyla. "Beni ne kadar sertleştirebileceğini görmek istiyorum."

Göz kırpıyorum. Çabucak tırmandı. "Kucak dansı mı? Hiç , yani nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok." Kulağa çok saçma geliyor ama gerçek bu. Kucak dansı hakkında bildiğim tek şey televizyon ve filmler. Ve gerçekten baharatlı olanları bile değil.

"Önce müziğe ihtiyacın var." Wraith telefonunda bir şeyler yapıyor ve hoparlör olarak kullandığı televizyonda sabit, gümbür gümbür ritmi olan bir şarkı açıyor. Tabii ki dairenin süslü bir ses sistemi de var. Kanepenin altında bir bas hoparlörü olmalı, çünkü her şey müzikle birlikte titreşmeye başlıyor. "Sadece elinden gelenin en iyisini yap," diyor, kot pantolonunu düzeltmeye başlamış bile. "Bu eğlenmekle ilgili, kira ödemekle değil. Ne yaparsan yap seksi olacaksın."

Ortaokulda bize kare dansı öğrettiklerinden beri dans etmedim. Ne kadar seksi görünmediğim hakkında hiçbir fikirleri yok. "Aptal gibi görüneceğim."

"Harika görüneceksin," diyor Tank, o kadar büyük bir günahkârlıkla ki neredeyse ona inanacağım. "Zaten öylesin. Yapacağın başka her şey bunu daha da güzelleştirecek."

"Kucak dansında dokunmak yok, değil mi? Eller yanlarda." Bunu filmlerden hatırladığıma eminim.

"Yakında onları kullanmam için bana yalvaracaksın," diyor Nitro ukala bir sırıtışla ve Tank'i iterek kanepede ona daha fazla yer açıyor.

Muhtemelen haklı ama ona aynı fikirde olma zevkini tattırmayacağım. "Sen bilirsin. Arkana yaslan ve ellerini kendine sakla." Ve sonra müzikle hareket etmeye başlıyorum.

Kare dansı bitti, o kadar da ezik değilim. Sırtımı ona dönerek uzaklaşıyorum. Popomu müzikle aynı anda sallayarak saçlarımı başımın tepesine kadar çekiyorum ve omuzlarımı içine alıyorum. Bu seksi, değil mi?

"Kucağım burada prenses," diye hatırlatıyor bana, kalçalarını sıvazlayarak. "Geliyorum, geliyorum."

"Henüz değil, ama oraya varacağız," diye söz veriyor Tank.

Sanırım bunun içine doğru yürüdüm. Gözlerimi kapatıyorum ve ona doğru geri dönerken müzikle birlikte hareket etmeye başlıyorum. Nitro bacaklarını birleştirerek bana hareket alanı açıyor ama yine de sırtıma çok yük biniyor. "Tamam, elimden geleni yapacağım, tamam mı?"

"Çabanı seviyorum bebeğim." Ellerini başının arkasına koyuyor ve arkasına yaslanıyor.

Kalçalarımı biraz daha sallıyorum ve göğsünü arkamda hissedene kadar geri çekiliyorum. Sonra kendimi daha aşağıya bırakıyorum, çoktan sertleştiğini hissettiğimde biraz şaşkın bir nefes alıyorum, uzunluğu kot pantolonunun içinden bile kolayca fark ediliyor.

"Bu cesaret için yeterli mi? Bundan daha zoru var mı? Çünkü sen oldukça ." Ona daha sert bastırıyorum ve inlemesini duymaktan ayrı bir zevk alıyorum. Sonra kalçalarımınla sabit bir sekiz rakamı çizerek sikinin üzerinde sürtünmeye başlıyorum. "Onu kaçırmak zor, tam orada."

Ellerini kalçalarımınla koyuyor ve hâlâ oyun oynadığımızı hatırlamam bir saniyemi alıyor. "Eller yok!"

Nitro kulağıma fısıldamak için yakınımınla eğildi, "Daha açık konuşmalıydın, bebeğim."

"Ne? Oh!"

Elleri yanlarında, Nitro hala otururken kalçalarını kaldırarak gücünü gösteriyor ve benim sürtünmemi kendi sabit itişiyile karşılıyor. Kendime rağmen inliyorum.

Bu bir arabanın arkasında garip bir genç kuru sevişmesi değil, sıcak, kirli ve şaşırtıcı. Kot pantolonu pijama altımın yumuşaklığına karşı sert. İnemelerimi sessiz tutmaya çalışıyorum ama kimseyi kandıramıyorum. Bundan tahrik olan tek kişi o değil. Belki biraz dokunulmasına izin veririm.

"Siktir, sen kazandın," diyor kalçalarımın tutup beni ayağa kaldırarak.

"Ne? Beğenmedin mi?" Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Kot pantolonundan fırlamak üzereydi. Kalçalarım hala müzikle biraz sallanıyor, bu yüzden bunu onun için abartıyorum. "Çok mu iyi bir iş çıkardım?"

"Lanet olsun, senin kıcın da tıpkı geri kalanın gibi günah işlemek için yaratılmış. Başka biri için." Kendini ayarlıyor ama hâlâ rahatsız görünüyor.

"Şimdi benim sıram mı?"

"Sanırım oyun bitmiş olabilir tatlım," diyor Wraith, eli kot pantolonunun dışını okşarken.

"Cesaretimin ne olduğunu bile bilmiyorsun." Biraz daha vahşi olmak istedim, değil mi? Onlara vahşiliği göstereceğim. "Hepinize benim için kendinizi okşamanız için meydan okuyorum. Neyiniz var gösterin bana. Eğer sizi sertleştirmem gerekiyorsa, sonucu görmem adil olur."

Görünüşe göre bu tamamen kabul edilebilir bir cesaret, çünkü birden etrafım üç yarı çıplak adamla çevrildi. Teker teker müzik çalarken, yumruklarını istekli yaraklarına sarıyorlar ve aç bir şekilde beni izliyorlar. Bu oyunun daha uzun süreceğinden emin değilim ve ilk kırılanın onlar olacağından bile emin değilim.

"Soyun," diye emrediyor Wraith kısık sesle. "Dans etmeye devam et ve bizim için soyun. Bize ne kadar güzel olduğunu göster."

"Ben o değilim-"

"Öylesin, Kaylee. Gözlerimin içine bakıp güzelliği gördüğümüzde tanımadığımızı söylemen için sana meydan okuyorum. Soyun." Wraith'in sözleri tereyağından kıl çeker gibi içimden geçerek beni sırlıslıkla etti.

Tekrar hareket etmeye başlıyorum, küçük adımlar atıyorum ve odanın ortasında sallanıyorum. Nereye dönsem, taş gibi sert bir sik bana doğru bakıyor. Sonra üstümü soyuyorum.

Tişörtü bir kenara atıp sadece pijama pantolonumla dans ederken Nitro "İşte bu!" diye homurdanıyor.

Normalde kendimi aptal gibi hissederdim ama onlar bana dünyada önemli olan tek şeymişim gibi bakıyorlar. Bu bana istediğimi hissettiriyor. Seksi. Yanlarından geçerken göğüslerimi avuçluyorum. "Böyle mi?"

"Her şey," diye hırlıyor Tank. Kendini yavaşça okşuyor, neredeyse hiç okşamıyor, sanki tam sınırındaymış gibi. Kendini kaybettiğini görmek istiyorum, bu yüzden kıcımlı ona doğru çeviriyorum, sonra belimden eğilip pijama pantolonumu aşağı çekiyorum. Kalçalarımı müzik eşliğinde oynatmaya devam ediyorum, külotumu ortaya çıkarırken popomu ileri geri oynatıyorum. "Orospu çocuğu." Omzumun üzerinden baktığımda, kendine dokunmuyor bile.

"Hey, ben de bir gösteri istediğimi söyledim." Sert görünmeye çalışıyorum ama içlerinden herhangi birinin beni kanepeye fırlatabileceğini ve mutlu bir şekilde gideceğimi bildiğim halde bu biraz zayıf hissettiriyor.

"Beni öldürüyorsun," diye homurdanıyor ama kendine dokunmaya devam ediyor. Aleti kayganlığıyla parlıyor, ucundan kalın bir damla aşağı kayıyor.

Ellerim göğüslerimi kapatarak müzik eşliğinde sallanıyorum. Erkekler sanki gezegende kalan tek kadın benmişim gibi gözleriyle beni takip ediyor. Sanki hipnotize olmuşlar gibi. Bu sarhoş edici bir duygu.

Gergin bir şekilde dudagımı ısırarak, göğüslerim yeniden ortaya çıkana kadar ellerimi hareket ettiriyorum. Şimdiye kadar o kadar ıslanmışım ki, bahse girerim külotumun üzerinde nemli bir nokta oluşmuştur. Wraith sandalyesinden homurdanırken, sıradakine geçmek için sabırsızlanarak onları aşağı çekmeye başlıyorum. "Buraya gel. Bu onuru istiyorum."

Ellerini üzerime koyması anlamına geliyorsa, buna fazlasıyla hazırım. Ona doğru dans ediyorum ve uzanır uzanmaz beni kıcımdan tutup kendine çekiyor, ben de aniden ona doğru yuvarlanıyorum.

Göbeğime ıslak bir öpücük konduruyor, sonra parmaklarını dar kumaşa geçirip çekiyor. Külotum kalçalarımın ve uyluklarımın üzerinden sürüklenirken parmaklarım omuzlarına saplanıyor. Onları ayaklarımın etrafında havuza düşürüyor. "Dışarı çık, tatlım." Eli şimdiden kalçamın iç kısmını okşuyor, en hassas olduğum yere çok yaklaşıyor.

Oyun bitmiş olabilir ama kazanmak üzere olduğumdan eminim.

"Siktir, sana ihtiyacım var," diye homurdanıyor Wraith. Sandalyeden kalkıyor ve beni tüyden yapılmışım gibi omzuna atıyor. Beni Tank ve Nitro'nun yanından geçirip yatak odasına taşırken kıvranıyor ve gülüyorum. Onlar da beni takip etmekte gecikmiyorlar.

Beni yatağa yatırıyor ve onlar da yatağın ucunda durup son giysilerini çıkarıyorlar. Her biri o kadar sert ki acı verici görünüyor. Uzun boylu, güçlü, geniş ve cömertçe donatılmışlar, her kızın en ıslak rüyasının gerçekleşmesi gibiler. Ve hepsine aynı anda sahip olabilirim.

Ben. Küçük, sıkıcı ben.

Belki de artık o kadar sıkıcı değilimdir.

Yatağa ilk tırmanan Wraith oldu. Aralarına girebilmek için bacaklarımı iterek açıyor ve ağzı ağımdan sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde alçalıyor. "Senin için bir cesaret daha tatlım," diyor şehvetle kararmış bir sesle ve tüylerimi diken diken ediyor. "Seni yemem için yalvar bana. Dilimi klitorisine değdirmem için yalvar. Bunu ne kadar çok istediğini duymama izin ver."

Aman Tanrım.

Tank bir tarafıma, Nitro da diğer tarafıma geçti. Parmaklarını hassas tenimin üzerinde gezdiriyorlar, yanlarımı, karnımı ve kesinlikle göğüslerimi keşfediyorlar. Tank büyük bir parmağını meme ucumun etrafında döndürürken, yumuşak bir miyavlama çıkarıyorum ve kalçalarımı Wraith'e doğru esnetiyorum, söylememe gerek kalmadan onu baştan çıkarmaya çalışıyorum.

Tank, "Söyle, Tetik," . "Lütfen mi?"

Üçü de gülüyor. "O da neydi öyle?" diye sorar Wraith. "Bu bana hiç yalvarma gibi gelmedi. Bir de ben duyayım."

Dudaklarımı ıslatıp üçünün arasına bakıyorum. Hepsi bana bakıyor, sırtıyor ve beni bekliyorlardı. Anlamıştım. Benden önce hiçbir şey olmayacak. "Siz çocuklar çok acımasızsınız."

Nitro başını sallar. "Bizimle dalga geçtin, siklerimizi çıkarmamızı söyledin ve sonra da soyundun. Birkaç kelime daha nedir ki? Son cesaret."

"Peki sonra?"

"Ve sonra seni yürüyemeyecek hale gelene kadar boşaltacağız."

Şaka yapmadıklarını bildiğim için kalın kalın yutkunuyorum. "Lütfen, yala beni."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin. Daha yüksek sesle. Tam olarak ne?" Wraith amıma, tam dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurarak beni kızdırıyor. Ani dokunuşuna karşılık kalçalarım kıpırdıyor. "Duyalım bakalım."

"Lütfen, ben boşalana kadar amımı yalar mısınız?" Daha yüksek sesle ve umarım yeterince ikna edici bir şekilde söylüyorum.

Geniş dilini kıvrımlarımın arasına sokarak karşılık veriyor ve yukarı çıkarken klitorisimin üzerinde gezdiriyor. İçimde biriken tüm gerilim gırtlaktan gelen bir inlemeyle serbest kalıyor. Tanrım, bu çok güzeldi. Sonra ellerini kalçalarımın etrafına doluyor ve beni daha yakına çekiyor, böylece her şeyi tekrar yapabiliyor.

Kıvılcımlar tenimde yarışıyor, küçük ark şimşekleri meme uçlarıma giden yolu aydınlatıyor, sanki onlarla amım arasında doğrudan bir hat varmış gibi. Tank ve Nitro eğilip meme uçlarımı sıcak ağızlarına aldıklarında devre tamamlanıyor.

Bir elimi Nitro'nun dalgalı saçlarına gömüyor, diğer elimle de Tank'in kısa saçlarını kavrayarak ikisini de kendime doğru çekiyorum. Eğer dikkatlerini çekmek için yalvarmak zorunda kalacaksam, o zaman elime geçtiğinde bunu en iyi şekilde değerlendireceğimden emin olmalıyım.

"Bizim için gelecek misin?" diye soruyor Tank boğuk bir sesle. "Uçurumun kenarına geldiğinde bize ne kadar güzel olduğunu göstereceksin. Bunu henüz yeterince görmedim." Sonra diliyle meme ucumla oynamaya devam ediyor.

Cevap verecek nefesim bile yok. Tam oradayım. Çok yaklaştım. "Ffff- siktir..." Tıslıyorum.

"Küfür ediyor, Nitro. İyi iş çıkarıyorsun," diyor Tank gülerek, meme ucumu ağzına alıp ısırmadan önce. Nefesim kesiliyor, parmaklarım daha sert giriyor.

Cevap vermiyor, beni tamamen çıldırtmakla meşgul. Dili sihirli.

Yoğunluğu azaltmak için biraz uzaklaşmaya çalışıyorum ama tutuşu çok güçlü. Hazır olsam da olmasam da Wraith'in yüzünün her yerine boşalacağım. "Lütfen," diye inliyorum.

"Lütfen ne?" diye sorar Nitro alaycı bir şekilde. "Lütfen durur musun? Wraith'in yavaşlamasını mı istiyorsun? Yoksa seni boşaltmasını mı istiyorsun?"

Emin bile değilim. Hem serbest bırakılmayı hem de birikimin sonsuza kadar sürmesini istiyorum. Ama çok uzun sürerse, sanırım ölürüm. Her iki durumda da ona cevap verecek nefesim yok çünkü kararı benim yerime Wraith veriyor.

Silahını ateşliyor ve zevk dalgası amımdan fişkırarak beni yıkıyor. Onun altında patlıyorum. Sıkı bir kavisle yatağa bastırıyorum, ateşim varmış gibi titriyorum, çarşafların üzerine yığılana kadar, hayatımda ilk kez bir maratonu bitirmiş gibi nefes alıyorum.

Tank ve Nitro ben gelemeden oradaydı. Tank arkadan içeri kayıyor, iri elleri belime sarılıyor. Kalınlığı beni mükemmel bir şekilde dolduruyor, sevmeyi öğrendiğim şekilde acıtacak kadar büyük. Boğazımın derinliklerinde inliyorum, Nitro bunu bir fırsat olarak değerlendiriyor ve aniden önüme geçip bacağımı kaldırıyor ve-

Bir telefon çaldı.

Tank beni en iyi şekilde mahvederken, "Görmezden gel," diye homurdanıyor.

Kimse itiraz etmiyor. Kollarımı Nitro'nun boynuna doluyorum ve-

Bir telefon daha çalışıyor.

"," diye inliyor Nitro.

Wraith ağır bir iç çekişle, "Kontrol edeceğim," diyor ve yataktan kayıyor. "Kahretsin, bu Kartal Göz. Dışarıda olmalı." "Biz ne?" diye sorduğunda herkes donakalır. Kahretsin. Evet, efendim. ."

TANK

SIKIM BANA BAĞIRIYOR. KIYAFETLERİMİ ALMADIM.

On altı yaşında patronumun kızıyla yakalandığımdan beri çok hızlı ilerledim. Yine de Kaylee'nin eline su dökemezdi.

"Neler oluyor?" Kaylee spor çantasından giysilerini çıkarıp olabildiğince hızlı bir şekilde giyerken ben de tişörtümü başımın üzerine çekiyorum. Sanki sanat saklıyor. Evde olduğu her an çıplak dolaşması için ısrar edeceğim.

Siktir, ev mi?

Tanrım, eğer onu güvende tutamazsak onunla bir yuva kuramayız.

Wraith kızgın görünüyor. "Yerimiz sızdırıldı. Polisler yolda. Tehlikedeyiz. Toplanacak zaman yok, acele edin. Motosikletlere binip ortadan kaybolmalıyız."

"Üzerinde çalışıyorum!" Nitro kafasına bir gömlek geçirir, ceketini giyer.

"Ben iyiyim." Üzerinde kalçalarını mükemmel bir şekilde saran bir kot pantolon -Alessa kıyafet seçmeyi iyi biliyor, orası kesin- bir tişört ve ceket var.

Wraith bizi takip etmemiz için el sallıyor, anahtarlarını parmağının etrafında döndürüyor. "Hadi yola koyulalım. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak polislerle aramıza o kadar mesafe koymuş oluruz."

Tam kapıyı açmak üzereydi ki, ben pencereden dışarı baktım. "Lanet olsun! Geri çekilin! Dışarıda lanet bir ordu var."

"Kahretsin." Nitro da dışarı bakıyor, sonra Kaylee'ye. Aramızda geniş gözlerle bakıyor, ifadesi dehşet içinde. Bunun güvenli olması gerekiyordu.

"Bizi nasıl buldular?" Wraith kapıyı sürgüler.

"Belki de yan tarafta uyuşturucu baskını yapmak üzeredirler?" Acımasız bir gülümsemeyle silahımı çekmeyi öneriyorum. Bizi ucuza yakalamayacaklar, bunun için onlara söz verebilirim.

"Bu iş boka sardı," diye homurdanıyor Wraith. "Kulüp yolda ama ışınlanamıyorlar."

"Ama Kartal Göz geri döndü?"

Wraith başını sallar. "Görünüşe göre."

"Arkadan çıkabilir miyiz?" Nitro sorar.

Wraith başını sallar. "Çok açık. Bu tarafta hiç siper yok. Burası boktan bir sığınak."

"Beni almalarına izin veremezsin," diyor Kaylee, sesi bir iniltiyi ancak açıyor. "Bir daha olmaz. Lütfen."

Onu kollarıma aldım ve kendime çektim. Kışın çıplak kalmış gibi titriyor. "Seni almalarına izin vermeyeceğiz bebeğim. Ölü bedenlerimiz üzerinden."

"Ben de bunu istemiyorum." Titriyor. "Eğer hayatta kalmamı sağlayacaksa, beni onlara ver. Beni öldürmek istemeyeceklerdir, değil mi?"

"En azından hemen değil." Umarım. Tabii komplikasyonları ortadan kaldırmaya karar . "Henüz ölmedik, tamam mı? Süvari yolda."

Nitro dikkatle ön tarafa bakıyor. "Komşular meraklanmaya başladı. Aptalca bir şey yapmadığımız sürece, bu kadar tanık varken bizi infaz edemezler. Kahretsin, bu Harris."

Orospu çocuğu.

"Hemen teslim olun! Rehineyi serbest bırakın ve bu iş çirkinleşmek zorunda kalmasın," diye bağıyor Harris megafondan.

"Rehine mi?" Kaylee'nin nefesi kesilir. "Beni mi kastediyor? Ben rehine değilim. Gerekirse gidip bağırırım."

"Hiç şansın yok," diye çıkıştım. "Bu bir tuzak. Bizi dışarı çıkardıklarında tanıkların sempati duymasını sağlayacak şeyler söyleyerek sadece kışını kurtarıyor. Sizi vurabilir de, vurmazabilir de, ama onun ağzından çıkacak tek bir kelimeye bile güvenmeyin."

Başını iki yana sallar. "Biliyorum. O korkunç biri." Kahretsin, sesinin çatlaması derinden kesiyor.

Bir gün bütün kaburgalarını kırıp teker teker çıkaracağım, hâlâ uyanıkken bunu hissedecek, sırf ona yaptığı şey için. Ama şu anda en önemli şey onu buradan canlı çıkarmak.

"Tam olarak beş dakikanız var," Harris'in hırıltılı sesi megafondan yankılanıyor, "ve sonra içeri giriyoruz. Teröristlerle iş birliği yapmıyoruz!"

"Teröristler mi? O orospu çocuğunun suratına bir kurşun sakladığımdan emin olacağım." Wraith de kendi parçasını çıkardı.

Nitro telefonunu çıkarır. "Alessa'yı arıyorum," diye açıklıyor.

Bir dakika sonra telefonu açıyor. Sesi o kadar yüksek ki, taşıyor. "Siz çocuklar güvende misiniz?"

"Yakınından bile geçemezsin. Bana evinizde gizli bir çıkış, kaçış tüneli, bomba sığınağı, el bombası dolu bir sırt çantası ya da başka bir şey olduğunu söyleyin. Bu noktada her şeyi kabul edebiliriz."

"Siktir," diye tıslıyor. "Hayır, hiç ihtiyacım olmadı. Sadece orada yaşadım, gözden uzakta. Kahretsin, polisler onu nasıl buldu bilmiyorum ama hayır. Özür dilerim."

"Sanırım umut etmek için çok fazlaydı. Pekâlâ. Bir yolunu buluruz."

"İyi şanslar."

"Yardım gelene kadar dikkatlerini dağıtmalıyız," diyorum. "Bir fikrin var mı?"

"Pazarlık yapmayacağını söylüyor ama yapmazsa ve elimizde bir rehine varsa, en az ateş etmeye başlaması kadar kötü görünecektir." Wraith'in ifadesi karanlık ama kararlı. "Kafamın içelim."

"Wraith!" Nitro, Kaylee ve ben hep bir ağızdan söylüyoruz, o bizi görmezden gelerek kapıyı kırıp açıyor.

"Harris!" diye bağırır. "Onu teslim edeceğiz, ama bize biraz daha zaman vermeniz gerekiyor."

"Bunu neden yapayım ki?" Sesinde, megafonun bulanıklığı içinde bile kolayca taşınan bir zafer var. Bizi böcek gibi kısırdı ve bunu çok iyi biliyor. Lanet olsun. Kapana kısılmış hissetmekten nefret ediyorum.

"Buraya öylece girip onu alabilmeniz için bunu yapacağımızı düşünmüyorsunuz, değil mi? Tüm binanın gitmesini istemiyorsan, bize zaman vereceksin," diye bağırıyor Wraith.

Hepimiz biliyoruz ki hepimizin havaya uçması Harris'in umurunda değil ama komşular umurunda ve giderek daha fazla kalabalığın toplandığı bir ortamda, Harris'in bir tür kamusal yüzünü koruması gerekiyor.

Umarım.

"Tamam! Beş dakika daha! Ondan sonra, senin için geliyoruz."

Wraith kapıyı kapatır ve omzunun üzerinden geriye bakar. "Beş dakika daha. Bir şey için yeterli mi?"

"Dikkat dağıtıcı bir şey olmadan olmaz," Nitro düşünceli görünüyor.

"Ama belki..."

"Devam edin," diye tersliyor Wraith. "Her ne haltsa, işleri olabildiğince uzatacağız."

Nitro başını sallar ve mutfığa girip bir şeyler karıştırmaya başlar. Onu tanıyorum, her ne planlıyorsa büyük bir patlama yapacak.

Motorların gürültüsü dikkatimi çekiyor. Kahretsin, bu olabilir mi...

İnsanlar dışarıda ılık atıyor ve yolda motosikletlerden oluşan bir armada belirince dağılıyorlar. Geldiler. Buradalar amına koyayım. "Bunlar Eagles!"

Polislerin işimizi kolaylaştıracağından değil. Nitro kafasını mutfaktan çıkardığında, Wraith bağırıyor, "Ne yapıyorsan yapmaya devam et. Henüz garanti yok. İyi olursan bağırırım."

". "

En azından süvariler polisleri yeniden toplanmaya zorluyor. Eğer şanslıysak, bize çıkış yolu sağlayacak bir ateş hattı oluşturabiliriz. Hiç değilse Kaylee için. "Kahretsin, onlar eğlenirken buradan izlemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Wraith kıkırdar. "Kafamda lanet bir kurşun olmadan da mutluyum. Sadece bir fırsat için gözünü açık tut. Kaylee'yi buradan çıkarmalıyız."

"Hepimizi buradan çıkarmalıyız," diyor yanıma yapışarak. "Sensiz kaçmayacağım."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da," diyorum, sesime sahip olduğum tüm komutları katarak. "Güvende olduğunu bilirse kendimize çok daha iyi bakabiliriz."

"Ben çocuk değilim!"

"Hayır, değilsin Trigger, ama sana zarar kendimi asla affetmeyeceğim. Eğer hepimizi dışarı çıkarabilirsek, harika olur. Ama fırsat çıkarsa sen gidersin, biz de peşinden geliriz." İkna olmuş görünmüyor ama itiraz da etmiyor. "Ciddiyim. Aptalca bir şey yapmayın. Başımızın çaresine bakabiliriz, tamam mı?"

Binalar arasında silah sesleri duyuluyor. Wraith, "Anlaşılan müzakereler çöktü," diye alay ediyor.

Lanet olsun, dışarıda tam bir savaş var ve insanlar ölecek. Bunun olması kaçınılmaz. Umarım bizimkilerden biri olmaz. Görünüşe göre polisler bu kadar direniş beklemiyordu. Bizi Kartal tarafına geçirecek bir hat kurmuşlar. Tek sorun çok fazla açık alan olması. Biz

Lanet bir fıçıdaki balık. Eminim Harris Kaylee'yi geri istiyordur ama ikinci en iyi şey ondan kurtulmak. Bu noktada çok fazla şey biliyor.

Birkaç serseri kurşun pencerelerden birinden girip camı parçalıyor. Onu göğsüme çektim ve camın darbesini ceketime aldım. Çılgılık atıyor ve başını kapatıyor.

Wraith'in telefonu çalıyor.

"Öyle mi? Evet... . Hazır olacağız." Telefonu cebine sıkıştırdı. "Çevik kuvvet kalkanlarından bazılarını ele geçirdiler. Bizi buradan çıkarmak için onları kullanmaya çalışacaklar. Nitro! Buraya gel! Hazır ol."

"Bu şeyler kurşun yiyebilir mi?" Biraz şüpheli olduğumu itiraf etmeliyim. Bana hep dayanıksız göründüler.

"Kafamdan daha fazlasını alacaklar." Wraith omuz silkiyor. "Pek fazla seçenek göremiyorum."

"Harika." Kaylee'yi sıkıyorum. "Hazır mısın, bebeğim? İlk sen çıkıyorsun."

"Bekle, hepimiz gitmiyor muyuz?"

"Kartal-göz, polisleri kıstırmışken çok fazla insanı kurtaramayacaktır." Sanki demek istediğimi vurgulamak istercesine, dışarıdaki silah sesleri artıyor. "Her seferinde bir tane olacak. Seni çıkaracağız, sonra hemen arkanda olacağız. Söz veriyorum."

Kahretsin, bana bakışı kalbimi kırıyor ama bunu yapmanın başka yolu yok.

Lightning, Badass ve Hero bizimle en yakın siper arasındaki boş araziden koşarak geçiyorlar, yere yatıp apartmana çıkan alçak taş duvarın üzerinden atlıyorlar. Polislerle aralarında çevik kuvvet kalkanları var ve darbe almaları uzun sürmüyor. Hero bir patlamayla neredeyse devriliyor, ama o ediyor ve üçü birbirine yakın durarak bir tür hareketli kalkan duvarı oluşturuyor. Wraith kapıyı açıyor ve onlar oturma odasına dalarken yoldan atlıyor.

Wraith sırtıyor. "Boktan bir ev sahibi olduğumuz için üzgünüz ama evde fazla yiyeceğimiz yok. İlk turlar bizden sonra mı?"

Badass'in sırtışı savaş çirkinliğinde. "Kulağa lanet bir plan gibi geliyor. İlk kim geliyor?"

Kaylee'yi biraz itiyorum, çünkü beni bırakmak istemiyor gibi görünüyor. "Devam et, bebeğim. Biz hemen arkada olacağız. Sana göz kulak olacaklar."

"Tank..." Mutfağa uzun uzun bakmadan önce benimle Wraith'in arasına bakıyor. "Hemen gelseniz iyi olur. Size ihtiyacım var."

"Bizden asla kurtulamayacaksın, tatlım." Wraith onu hızla kendine çekiyor ve başının üstüne kocaman bir öpücük konduruyor. "Asla."

Katılıyorum. "Asla."

Nitro kafasını dışarı çıkarır. "Biz hallederiz prenses. Git hadi! Seni bulacağız."

Kurtarma ekibinin arasında küçücük görünüyor. "Bizi gururlandırın çocuklar," diye homurdanıyorum. "Sıra bize geldiğinde tek parça halinde olsa iyi olur."

"Onu yakaladık," diyor Hero ve sonra kapıdan çıkıyorlar. Savaş alanında Kaylee'yi korumalarını izlemek hayatımda izlediğim en korkunç şey olmalı.

Bir şey kalan pencereyi kırıp kanepeye çarptığında ve dumanlar tüttüğünde onların siper aldığını görebiliyorum.

"Yere yat!" Wraith bağılıyor, sonra beni geri itiyor, ondan uzaklaştırıyor. Birlikte dar koridora düştük, tam o sırada bulutun yerini parlak ve sıcak bir alev aldı. Şerefsizler yangın bombası atmışlar.

"Siktir!"

KAYLEE

DEVASA BİR KARA BULUT DAR GEÇİTTEN DIŞARI DOĞRU HIZLA GELİYOR.
Alessa'nın eski dairesinin pencereleri, ardından uzun alev dilleri. "Hayır!"
Her şeyin yanlış gittiğini fark ederek çılgılık atıyorum. "beni!" Eğer
Badass ve Hero beni tutmasaydı, kalbimin sahibi olan üç adama ulaşmak
için silah seslerinin arasından koşarak geri dönerdim.

Adamlarım.

Göğsümde patlamak üzere olan kalbim, çok çalıştığı için mi yoksa
umutsuzca, onarılamaz bir şekilde paramparça olduğu için mi
bilmiyorum. Tekrar tekrar çılgılık atıyorum, beni tutan elleri savaştacak bir
şey olarak kullanıyorum, öfkemi ve hüsrânımı çıkaracak bir şey.

Bir dakika bile geçmeden hemen arkamda olacaklarını söylediler.
Benimle birlikte. Beni takip edeceklerini. Beni güvende tutmak için
buradalar.

Yalan söylediler. Yalan söylediler.

Savaşmaya devam ediyorum, ama aynı zamanda herhangi bir yaşam
belirtisi, hareket için umutsuzca daireyi izliyorum. Çılgınca kaçıyorlar.
Her şey gözümün önünde yanmalarından daha iyi olurdu.

"Yakalayın onları!" Badass, Hero ve isyan kalkanı alabilen herkese
Tank, Wraith ve Nitro'yu almaları için bağıyorum. "Acele edin,
yanmadan önce!"

"Siktir," diye homurdanıyor Badass. "Biz gidiyoruz ama sen burada kalmak zorundasın, anladın mı? Tek başına saldırırsan sadece kendine zarar verirsin ve eğer sen zarar görürsen bizi öldürürler. Burada kalın!"

Savaşmayı bırakıyorum. Eğer içeri gireceklerse, burada bekleyeceğim. İstemiyorum ama bekleyeceğim. Hatta onlara yer açmak için bir adım geri çekiliyorum, siper olarak kullandığımız duvarın arkasında duruyorum. Tanrım, ortalık tam bir kaos. Motorcular, polisler, 4 Temmuz'daki havai fişek gösterisi gibi patlayan silahlar. Burada güvendedim, en azından şimdilik, ama umurumda değil.

Hero, Lightning ve Badass isyan kalkanlarını kapar ve bir adım daha atmaları halinde ateş hattına girecekleri yere doğru ilerler. "Wraith!" Kahraman sesleniyor. "Tank! Bir şey söyle! Geliyoruz!"

Lütfen, lütfen, lütfen, bir şey söyle.

"Başlayın!" diye emrediyor Badass ve harekete geçiyorlar. Hemen, bul-kalkanlarından sekmesine izin verir. Tanrım, lütfen onların da yaralanmasına izin verme. Hepsi benim hatam ama ne yapabileceğimi bilmiyorum.

Normal bir silah sesi olamayacak kadar derinden gelen bir patlama sesi kalbimi küt küt attırıyor. Badass'ın kalkanı o kadar sert vuruldu ki dönüp yere düştü. Hemen geri dönüyor ve siper alıyorlar. Hayır, hayır. Pes edemezler.

Kafamın içinde, oraya bile gidemezlerse, kimseyi sağ salım geri getirmelerinin mümkün olmadığını gayet iyi biliyorum ama... Tank, Wraith ve Nitro orada. Onlara söylemek, onlarla yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, sadece onları geri istiyorum. Nasıl olursa olsun.

Göğsüm sıkı bir dehşet yumağı. Yüzüme dokunuyorum, ıslak olduğunu görüyorum ve ağladığımın farkında bile değilim. Vazgeçmeyi reddediyorum. Vazgeçmem. Reddediyorum-

Bir şok dalgası tüm mahalleyi sarsan bir gümbürtüyle kapı ve pencere çerçevelerini patlatırken apartmanın tüm cephesi titrer ve yerden kalkmaya çalışır. Dış cepheden geriye kalanlardan öyle yoğun siyah dumanlar yükseliyor ki artık hiçbir şey görünmüyor. Bir an için tüm silah sesleri kesilir ve her iki taraf da ne olduğunu görmek için durur.

Orada öylece duruyorum, aniden hissizleşiyorum. İfadesiz. Tıpkı benzin istasyonunda olduğu gibi yine kapana kısılmış durumdayım. Geri dönemem ve ilerleyebileceğim hiçbir şey yok. Sevdiğim adamlar büyük ihtimalle az önce bulduğumuz apartmanın içinde ölürken değil... Onların yankısını hala içimde hissedebiliyorum!

Dizlerimin üzerine çöküyorum, gerçekten görmeden bakıyorum.

Duman yavaşça dağılır, ancak binanın derinliklerinde korkunç bir gıcırta, bir şeyler olmaya başlarken korkunç bir çıtırtı duyulur. Ve bu her neyse, hiç iyi değil.

Binanın tüm ön cephesi eriyen çatıdaki kar gibi aşağı kayar ve beraberinde tonlarca toz, taş, cam ve metal getirir. Güç, bir dalga çarpması gibi bir kısmını havaya fırlatıyor. Muhtemelen Nitro, Wraith ve Tank'ın tozlu mezarı haline gelen yerden uzaklaştığım için kendimden nefret ediyorum ama içgüdülerim beni gökyüzünden düşen tüm ev parçalarından uzaklaşmaya itiyor.

O kadar geriye gidiyorum ki, sonunda beni izleyen kalabalığın arasına karışıyorum. Muhtemelen kendi evleri için endişelenen komşuların yanı sıra sadece yıkımı izlemek isteyen lastikçiler. Boğazımı ve ciğerlerimi yakan bir çığlıkla kederimi soğuk ve umursamaz evrene haykırıyorum. Ve sonra tekrar yapıyorum.

Yaşlı bir adam yanıma geldi. Bana biraz motorcuları anımsatıyor; kesilmiş gri sakalı ve hayattan nasibini almış gibi görünen yüzüne yerleşmiş endişe dolu yumuşak gözleriyle. Kolunu bana doluyor, hayatımda hissettiğim en derin acıdan beni rahatlatmaya çalışıyor ve aslında asla başaramayacağını bilsem de, yine de yüzümü deri ceketine gömüyorum. O sırtımı bedenim hıçkırıklarla sarsılıyor.

"Sorun yok, sorun yok," diyor. "Hadi ama. Burada kalamazsın. Polisler seni ele geçirirse, kim bilir neler yaparlar."

"Ne... Ne?" Beynim yüzde yüz çalışmıyor. Bu adamı tanımıyorum ama Screaming Ea- gles'in çoğunu da tanımıyorum. "Sen de kimsin?"

"Ben Emily'nin babasıyım. Yardım etmeye geldim. Onunla tanıştınız, değil mi? Benimle güvendesin."

"O King'in yaşlı karısı, değil mi? Ve Hero?" Üçüncü bir kişi daha vardı, değil mi? Hatırlayamıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Güvende olduğunuzda her şeyi açıklayacağım. Burada kalamazsın." Başımı salladım, bir şey sorgulayamayacak kadar perişan haldeydim. "Evet. Tamam."

Duman dağıldığı için yeniden alevlenmeye başlayan çatışmalardan beni uzaklaştırıyor. Bir iki köşeyi dönüp her şeyi geride bırakıyoruz. Uzaktan gelen bağrışmalar ve birkaç el silah sesi dışında her şey kayboluyor.

Ama yakın tehlikeden uzaklaştığımızda beynim yeniden çalışmaya başlıyor. "Nereye gidiyoruz? Emily burada mı? Adamlarının geri dönmesini mi bekliyor?" Göğsümdeki delik Wraith, Nitro ve Tank şeklinde genişleyerek nefesimi alıyor.

"Oh, hayır. Kızım buraya yakın bir yerde değil."

Ses tonunda başımı kaldırmama neden olan bir şey var. "Peki nerede-"

"Ve işte," diyor bir başkasına. "Balla sirkeden daha çok sinek yakalarsınız."

"Gerçekten de öyle. Bunu unutmamalıyım, Bay Hawthorne."

NITRO

TEK GÖREBİLDİĞİM TOZ.

"Tank! Lanet olsun!" Omzuma bir inşaat demiri saplandı ve çok acıyor ama hareket ettirebiliyorum, o yüzden ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum. Kahretsin, bu sevdiğimden daha yakın bir karardı. "Wraith!"

Sağ tarafımdaki toz bulutundan derin, kesik bir öksürük sesi geliyor. "İşte." Tank kendini kurtarıırken kırık binanın bir bölümü kayıyor gibi geliyor ama başka bir şey söylemediği için iyi olduğunu tahmin ediyorum.

"Wraith!"

"Bağırmayı kes," diye şirret sesi solumdan geliyor. "Bacağım sıkıştı ama sanırım iyiyim. Sadece sıkıştım."

"Geliyorum." Ya Alessa'nın dairesinin arkasını havaya uçurduğumda ateş kesildi ya da artık hiçbir şey duyamıyorum. Toz duman dağılmadan ve bizi açıkta yakalamadan önce buradan siktir olup gitmeliyiz.

Bulutun içinden devasa bir gölge çıkıyor ve Tank'ı ortaya çıkarıyor. Ceketinde bazı kötü parçalar var ve boynundaki çirkin bir sıyrıktan kan sızıyor, ama hareket ediyor. Eminim daha iyi görünmüyordumdur.

"Lanet olası motosikletli İsa," diye inliyor Wraith. "Ne halt ettin sen? Ben dikkat dağıtmak istemiştım, yıkım değil."

"Por que no los dos? Lanet olası bir kuşatmanın ortasında temizlik malzemelerini ve barutu doğru şekilde karıştırmanın ve yine de bizi havaya uçurmadan lanet olası bir evin arka duvarını açmaya yeteceğinden emin olmanın kolay olduğunu düşünüyorsan, o zaman bir sonraki bombayı yapabilirsin, anlaştık mı? Kaylee'yi çıkardılar, değil mi? Biraz meşguldüm."

Wraith kısık sesle güler. "Evet, Hero ve Badass onu temizledi. Bana yardım edin."

Onu yıkılmış bir duvarın altında buluyoruz. Alnındaki bir kesikten kan geliyor ve ön kolundaki dövme iyileştikten sonra rötuşa ihtiyaç duyacak, ancak incinmekten ziyade sıkışıp kaldığı için kızgın görünüyor.

Tank bir parçasını tutuyor, ben de diğerini. "Hazır mısınız?" diye .

"Hadi bakalım. Bacaklarınızla kaldırın, sırtınızla değil, beyler."

Tank ve ben ikimiz de ona parmağımızı gösterdikten sonra pozisyonumuzu aldık. Kaldırırken inliyoruz. Kahretsin, bu çok ağır. Sahip olduğum her kas geriliyor. Genelde tek koluyla bu tür bokları kaldıran Tank bile elinden geleni yapıyor, o kocaman pazuları çektikçe şişiyor. Duvar parçası kayıyor ve Wraith kendini yukarı çekiyor.

Tank dişlerini sıkarak, "Acele et, uzun süre dayanamazsın," diye tıslıyor ve ben de sadece başımı sallayarak onaylıyorum.

Wraith hiç vakit kaybetmez, herhangi bir boşluk olduğu kendini temizler. Ayağa kalkıp tozunu aldıktan sonra başını sallıyor. "Gidip Kaylee'yi bulalım."

Toz bulutundan geriye kalanları siper olarak kullanarak komşu birimin arkasına koşuyoruz. Başka seçeneğim var mıydı bilmiyorum ama polislerin ateş açmadan önce mahalle sakinlerini temizlemekle uğraşmamış olabilecekleri düşüncesi beni hasta ediyor. Ve bütün suçu bizim üzerimize atacaklar, her ne kadar meskûn mahalde lanet olası yangın bombalarıyla içeri girenler onlar olsa da. Burada çocuklar yaşıyor, göt herifler.

Arka duvar boyunca alçakta duruyoruz, herkese hâlâ nefes aldığımızı söyleyene kadar kaosu mümkün olduğunca korunmak için kullanıyoruz. bir çatışmayı kimse kazanamaz, o yüzden ne kadar çabuk kulüp binasına dönersek o kadar iyi.

Bizi ilk fark eden King oldu. Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Çocuklar! Sizi canlı ve yürürken gördüğüme çok sevindim!"

"Kaylee nerede?" ilk sorumuz ve hepimiz aynı anda soruyoruz.

"Senin bildiğini umuyordum. Hero ve Badass onu dışarı çıkardı, ama lanet duvarlar yıkılıp herkes dağılınca ortadan kayboldu. Onunla iletişim kurmanın bir yolu var mı? Belki bir numara?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Telefon almak için pek vaktim olmadı. Ona bir kullan-at telefon ayarlamalıydık ama onu polislerden kaçırdığımızdan beri en azından birimizle birlikte." Sokağı tarayıp herhangi bir işaret arıyorum. Şimdiye kadar kavga dağılmıştı, iki taraftan da hâlâ silah sesleri geliyordu ama Harris ortalıkta görünmüyordu.

"Kaçar mıydı?" Tank seçenekleri düşünerek kaşlarını çatıyor ve cevapların hiçbirini beğenmediği belli oluyor.

"Bizi terk etmez," diyor Wraith büyük bir güvenle.

O haklı. Yapmaz, tüm bunlardan sonra olmaz. Bunu kabul etmeyi reddediyorum ve içgüdülerim bana bunun doğru olduğunu söylüyor. "Hayır, ama tehlikeden uzaklaşmaya çalışabilir."

King başını sallar. "Hiç hoşuma gitmedi. Bisikletleriniz nerede?"

"Bloğun etrafındaki otopark." Wraith sokağın aşağısını işaret ediyor, sonra Alessa'nın dairesinin dumanlar içindeki yıkıntılarına bakıyor. "Orada olduğumuzun reklamını yapmak istemedik. Gerçi bunun bize pek bir faydası olmadı."

"Hey, demek ki sadece havaya uçmamışlar. Güzel. Geri çekiliyoruz. Eğer onu yakalarsak, bizimle gelir. Değilse, burada hiçbir şey başaramayız." King en yakın adamlarına birkaç emir verir ve onlar da haberi yaymaya başlar.

Badass oraya doğru ilerliyor. "Onu mi?"

"Hayır, son gördüğümüzde seninleydi." Wraith acımasızca söylüyor. "Ne oldu lan?"

"Her yer havaya uçtu, olan buydu. Etrafa sordum ve bir bayan Kaylee'ye uyan bir kızın yaşlı bir adam tarafından götürüldüğünü görmüş. Adam kıza yardım ediyor gibiydi. Onları aramaya çalıştık ama bulamadık." Badass sözlerini bitirdiğinde, Eagle-eye Hero ile birlikte geliyor ve tek gözlü bakışlarıyla hepimizi süzüyor.

Tank başını kaşıyor. "Kiminle gitmiş olabilir ki? Neredeydi bu? Bizi oraya götür!"

Kahraman yolu gösteriyor. "Kesin olarak bilmiyoruz, çünkü tanıklar hiçbir işe yaramaz, ama bu taraftan."

"Kaylee!" Tank bağılıyor, sonra Wraith ve ben de . İtfaiyeyi beklerken birinin dairesinde kakao içmiyor olma ihtimalini göze alamayız

Birkaç ara ve yan sokaktan dönüp herhangi bir işaret arıyoruz, ama yerde bir şey görene kadar içimdeki batma hissi ayaklarıma kadar iniyor.

Elime alıyorum. Kaylee'nin eldivenlerinden biri. "O buradaydı. Biri onu yakalamış." Kahretsin, bu önemli olabilir ya da hiçbir şey ifade etmeyebilir. İçgüdülerim bana bunun bir anlamı olduğunu söylüyor.

Badass elinde telefonuyla bize el sallıyor. "Kartal-göz gitmemiz gerektiğini söylüyor. Daha fazla polis geliyor. Buradan gitmeliyiz. Kalırsanız öldürölürsünüz."

Ayrılmak yapmak istediğim son şey ama ölürsek ya da parmaklıklar ardında olursak ona yardım etmenin bir yolu yok. Hay sikeyim. "Tamam. Geliyorum."

Dönüş yolunda, Kaylee'yi terk ettiğimiz hissinden kurtulamıyorum. Ne oldu lan? Ve birlikte görüldüğü adam kimdi? kocaman bir endişe yumağı var ve Kaylee'yi kollarıma alana kadar da geçmeyecek.

Ve bunun gerçekleşmesi için oldukça boktan şeyler yapmaya hazırım.

KAYLEE

İPLER BİLEKLERİMİ KEMİRİYOR VE HER ŞEY . BU SEFER,
gözleri bağlı olmak o kadar da eğlenceli değil. Aslında, korkutucu.

Bir arabanın içindeyim, bir limuzin. Gözlerimi bağlayıp beni buraya tıkmadan önce o kadarını görebiliyordum. Anderson ve Harris iki yanımda oturuyor, sırtlarımız şoföre dönük. Hangisinin hangisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Buraya itildiğimden beri hiçbir şey söylemediler ve bu onları daha da ürkütücü yapıyor.

Hawthorne karşımızdaki koltuktan, "Başımıza bir sürü dert açtınız Bayan Thompson," dedi. Diğerleriyle buluşur buluşmaz, derisini yüzen bir yılan gibi babacan tavrını bıraktı. "Ama sonunda her şeye değecek. Çılgılık Atan Kartallar ve Gior- danolar birbirlerini yok edebilir ve geriye ne kaldıysa kolayca temizleriz. Bu çok kötü, gerçekten. Eskiden Mafya ile çalışmak makuldü ama o lanet holiganlar her şeyi mahvetti."

Bir plan düşünmem gerek ama kendimi uyuşmuş hissediyorum. Nitro, Tank ve Wraith muhtemelen ölmüştür ve eğer birlikte çalışmazsam benim de onlara katılma ihtimalim çok yüksek. Beni ayakta tutan tek şey, adamların kulübün hayatta kalmasını isteyeceğini bilmek ve Çılgılık Atan Kartallar'da tanıştığım ve zarar görmesini istemediğim pek çok insan var.

Eğer onu konuşturabilirsem, belki kullanabileceğim bir şeyler öğrenebilirim. "Emily'yi nereden biliyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Sesi , sanki beni kandırmıştı. Sanırım öyle yaptı.

"Babasıymış gibi davranmak."

"Oh, bebeğim. Numara yapmıyordum. Ben Emily'nin babasıyım. Ve Miri-am'in eski kocası. Kartal Göz ve benim bir geçmişimiz var. Çok eskiye dayanıyor. Aldığım tek şans, kimsenin senin gibi birine şüphe etmene neden olacak kadar ayrıntı vermemesini ummaktı." Kıkırdıyor.

Tanrım, umarım bana bir daha kızım demez. Sırtımdan aşağıya inen ürpertiler omurgamı içten içe donduruyor. Gerçekten Emily'nin babası mı? Bahse girerim o ve Kartal Göz'ün bir geçmişi vardır. "Benim gibi biri mi?"

"Lütfen. Harris bana senin hakkında her şeyi anlattı. Sen bir hiçsin. Amcığı olan bir piyon. Sana doğru şeyi yapma şansı verildi ama sen bunun yerine o hayvanlar için bir sürtük olmaya karar verdin."

"Sizin gibi piçler için yalan söyleyeceğime onların fahişelerinden biri olmayı tercih ederim," diye tükürdüm.

Tamam, belki bu biraz fazla oldu.

Ama rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Yetki onda, sanırım ne kadar geveze olduğum umurunda değil. "Hepiniz fahişesiniz. Kendinizi sırt üstü atıp bacaklarınızı ayıran ve pis bir motorcunun içine düşmesini bekleyen fahişeler. Sen, Emily, Miriam ve o bok çukurundaki diğer kadınlar. Her birinden kurtulana kadar bu şehir temiz olmayacak. Sizden de."

Sözlerini bitirirken ses tonundaki saf zehir tüyler ürpertici. Bu adam istikrarlı değil ve beni buraya dolduran küçük uşaklarının da öyle olmadığını zaten biliyorum. Bana artık ihtiyacı olmadığına karar verdiği an, bir istatistiğe dönüşeceğim. Bu bir cinayet kurbanı mı, gizemli bir şekilde ortadan kaybolma mı yoksa başka bir şey mi olacak, göreceğiz.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana alçakça planımı anlatmam mı gerekiyor? Lütfen anlat. Bu iğrenç şehirden gidiyoruz. Tüm alacağın bu." Gülüyor.

karanlık bir şekilde.

"Doğru şeyi yaptığınıza inanıyor musunuz? İnsanlar ölüyor ve bunun sorumlusu hayvan dediğiniz adamlar değil."

"Eğer bu şehri istila eden suç dünyasını temizlemek için gereken şey benim kötü adam olmamsa, öyle olsun. Hapishanede geçirdiğim zamandan öğrendiğim bir şey varsa, o da araçlarımın iyi olmadığıdır. Sadece gerekli. Kendine bir bak. Seni kaçırdım, Harris ve Anderson gibi bağnazların eline teslim ettim ve bir zamanlar belediye başkanı şehirde bir çete savaşı başlatıyorum. Sevdiğim bir şehirde. Ama bazen sert sevgi gerekir ve bu da birkaç yumurta kırmak anlamına gelir."

Anderson kıkırdıyor, yumurtadan bahsedince midem bulanıyor.

"Kimsenin beni büyük bir insani yardımsever, harika bir hayırsever ya da hatta bir tür çarpık Robin Hood olarak hatırlamasını beklemiyorum, ancak arkamda bıraktığım enkazdan daha iyi bir şey çıkabilirse, bu benim mirasım olacaktır. Ve sen bu yapbozun küçük ama faydalı bir parçasısın."

"Sana asla yardım etmeyeceğim."

"Zaten öylesin. Her şey benim elimde. Keşfi Kartalların üzerine yıkmak yeterince kolay olacak. Pek çok insan yanlış bir izlenime sahip, onları güçle savaştan ve Güney Yakası'nın kanalizasyonunu koruyan bir tür kahraman olarak görüyorlar, ancak etkilenecekler ve Kartallar gittiğinde, tüm bölgeyi buldozerle yıkıp yeniden imar edebiliriz. Doğru bir şekilde inşa ederiz."

Sevdiğim adamların ölümleri üzerine inşa edildi. Duygularım artık çok açık ve bunu onlara söyleme şansım hiç olmadı. Bileklerimi ipe karşı oynatıyorum ama ip hiç esnemiyor. Ellerim hafifçe karıncalanıyor, çok sıkılar.

Yavaşladıkça ve döndükçe arabanın altındaki yüzey değişiyor. Şimdi çakılların çıtırtısı. Nereye gidiyorsak, sanırım neredeyse vardık. Tanrım, her yerde olabilirim ve kimse çalındığımı görmedi. Çocuklar beni bir kez buldular, ama bunu tekrar yapmaları mümkün mü bilmiyorum.

Araba durur, bir kapı açılır ve Hawthorne inerken araba biraz sallanır. Sonra gözbağı çıkarılıyor. Gözlerimi açtığımda Harris'in yüzümün tam önünde, acımasızca sırttığını görünce geri çekiliyorum.

"Boo," diyor sakince. "Buradayız. Çık dışarı." Sonra dışarı çıktı ve beni ellerim bağlı bir şekilde limuzinden çıkmaya çalışırken bıraktı.

Garip ve aşağılayıcı, ki eminim amaç da budur, ama yaşlandım. Anderson arkamdan çıkarken etrafıma bakıyorum. Kimse beni bulamayacak.

Burası bir gölün kenarında, ormanın içinde bir konak. Teraslar, balkonlar var ve her şey beyaz sıva ve camla parlıyor. Bahse girerim yazın burası çok güzeldir, ama şu anda suyun üzerinden dondurucu bir rüzgâr esiyor ve beni neredeyse Harris ve Anderson'ın yanında olmak kadar ürpertiyor.

Hawthorne, altın kulplu büyük bir çift kapıya açılan eğimli bir taş patikada ilerliyor. Kapının her iki yanında ve evin altındaki garaja açılan büyük kapıların yanında silahlı korumalar var.

Harris beni sırtımın ortasından itti. ", kaltak. Bana borçlusun."

Hawthorne kollarını uzatır ve gölün serinliğinin üzerine çökmesine izin verir. "Mükemmel, sadece mükemmel. Hadi sıcak bir yere girelim. İtirazlarına rağmen bir süre sonra seni ikna edebileceğimizi düşünüyorum. Ayrıca, kahramanların bu sefer seni kurtaracak gibi görünmüyor." İfadesi tamamen düz, sanki sonradan söylenmiş gibi. Dünyanın en iyi üç adamı ölmüş ve onun umurunda bile değil.

Ama ben biliyorum.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Çok, çok zor. Kahramanlarımı geri

istiyorum.

WRAITH

KULÜP Binasının önüne geldiğimizde Snark çoktan

bizi bekliyordu. Kartal Göz, Badass'e elindeki az bilgiyle önceden aramasını söyledi. Snark'ın yüzündeki boktan sırıtışa bakılırsa bizim için bir şeyler ayarlamış bile.

Motosikletimi kapatıp inerken "Konuş bizimle," diyorum.

"Adamın dediği gibi," King de aynı fikirde. "Zaman çok önemli."

"Orası kesin." Snark'ın ifadesi, sanki dijital becerileriyle övünmekten daha önemli bir şey olduğunu hatırlamış gibi, hemen değişiyor. "Hawthorne."

"Peki ya o?" diye homurdanıyor Kartal Göz, ileriye doğru ilerleyerek. Tüm bu karmaşa yaşandığında kulüpte değildim ama bunun iyi olmadığını biliyorum. Hem de çok kötü.

Snark, sanki ekrandaki yoğun metin ve sayı satırlarından bir şey anlayacakmışız gibi dizüstü bilgisayarını sağa sola sallıyor. "Biraz zamanımı aldı ama PAP kadar güvenli bir mahalle kamera grubu buldum." Bunu komik bulmamız gerekiyormuş gibi bize bakıyor. "Her neyse. Bu DEF CON'da ortaya çıkacaktı. Görüntü bulanıktı ve uzaktayken sakal bırakmış ama eğer bu Hawthorne değilse, lanet olası yamamı yiyeceğim."

"kahretsin!" Tank patladı. Onu en son ne zaman bu kadar kızgın gördüğümü hatırlıyorum. "Yaptığımız her şey ve şimdi başladığımız yere geri döndü. Ve muhtemelen tekrar

Harris ve yumurtacı adamın elleri - tam da asla olmayacağına söz verdiğimiz şey!"

"Bekle, bir şey daha var," diyor Snark. "Deuce hakkında."

King ve Eagle-eye bize Hawthorne'u, dönüş yolunda dolandırıcı polislerle olan bağlantısını ve Deuce'un ihanetini anlattı. O küçük pislik. Ondan hiç hoşlanmadım ama pek çok insandan hoşlanmıyorum ve bu onları hain yapmaz.

"Peki ya ?" "O Deuce değil."

Kartal Göz'ün burun delikleri açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sponsor olarak listelenen Cannon'ın izini sürdüm. Ama Cannon'ın Deuce olarak tanıdığı adam Avustralya'daymış. Bir arkadaşının oğlu. Adını öne sürmüş ama birinin gerçekten ortaya çıktığına dair en ufak bir fikri yokmuş."

"Peki kimi kilit aldık?" King soruyor.

"Belki de sormanın zamanı gelmiştir." Parmak eklemlerimi kırıyorum. "Konuşmak için gerçekten hevesliyim."

Nitro dudaklarını yalıyor, çarpık sırtışında hoş bir şey yok. "Aynı."

Rotamızı çukura çeviriyoruz ve Deuce çok hızlı şarkı söylerse büyük hayal kırıklığına uğrayacağım, çünkü yumruklarım kaşınıyor. Kapıyı açtığımızda başını kaldırıp bakıyor, gözleri büyüyor.

"Deuce," diyor Kartal Göz konuşarak. "Bazı yanlış anlaşılmalarda oldu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet, yani, ben-"

Mükemmel. Ceketini iki yumruğumla kavrayıp onu banktan çekiyorum ve lanet olası duvara fırlatıyorum. Kafasının arkası çarpınca homurdanmaya başladı. "Ne yapmadın, *Deuce*? Polislerle birlikte misin? Yoksa sadece paralarını almak isteyen bir pislik misin?"

Bana saldırıyor, ama onun gibi bir pisliğin beni alt edeceğini sanıyorsa, düşündüğümde de aptalmış. Tank

tek koluyla engeller, sonra da karnına bir yumruk indirir. İki büklüm olur ve öksürmeye başlar.

"Ben yapmadım-"

Nitro ayağa kalktı. "Sikeyim seni! Gitmemen gereken her yere gitmene şaşmamalı. Kaçışımızı mahvetmene ve Kartal Göz'ü tutuklatmana şaşmamalı. Alessa'nın apartmanını nasıl öğrendin? Bunu bilmek istiyorum."

"Siktir," diye inliyor. "Mafya adamının kızıyla konuştuğunu duydum, tamam mı? Bir dahi bile gerekmedi."

King bir yumruk atar ve bir diş uçar. "Eğer burada sağ kalma şansına sahip olmak istiyorsan, bize Hawthorne'un kızı nerede tuttuğunu söyleyeceksin."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum!"

Bir sonraki vuruşum onu yere düşürdü, orada inledi ve kendini geri itmeye çalıştı. Botumu sırtına koyup onu orada tutuyorum. "Emin misin? Gerçekten emin misin? Hoşuma gitmeyen bir cevap almaktan nefret ederim."

"Beni öldürecekler," diyor Deuce, muhtemelen artık şişmiş olan dilinin arasından.

Geride durup bu bok çuvalının canına okumamızı izlemekle yetinen Kartal Göz, çömeldi ve onu saçından tutarak yukarı bakmaya zorladı. "Seni öldüreceğiz, o yüzden zehrini seç. Yeterince açık anlatabildim mi? Etrafına bir bak. Senin gibi bir sansara ne olacağı kimsenin umurunda mı sanıyorsun? Seni kurtarmaya kim geliyor? İşbirliği yaparsan belki dilini kesip kanında boğulmana izin vermeyi düşünmeyiz."

"Hawthorne'u sadece bir kez gördüm," diye zorluyor, sanki kelimeleri söyleyebilmek için kendini ikna etmesi gerekiyormuş gibi.

Gülümsüyorum. "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz. Devam et."

"ederim! Tek bildiğim bir yerlerde lüks bir yeri olduğu ama beni oraya hiç götürmediler. Bilmediğim bir şey için bana işkence yapamazsınız, o yüzden elinizden geleni ardınıza koymayın."

Tavrını neredeyse takdir edebilirim, ama hayır.

Snark hücreye gelir, bir göz atar ve sahte bir gülüş yapar. "Kim buraya bir Deuce düşürdü? Giordanolar yolda. Bu pislikle konuşmak için bir şans elde etmek istiyorlar."

Hain solgunlaşır. "Bekle, beni mafyaya vermeyeceksin, değil mi?"

Yerde yatan cansız bedenine zerre kadar acımıyorum. "Biliyor musun, bu çok etkileyici. Kendini sadece bizim için değil, mafya için de bir hedef haline getirmeyi başardın. Çok az insan bu kadar aptaldır."

Kartal Göz ve diğerleri hücreden çıkmadan önce etin ete çarpma sesi ve kustumuk gibi bir ses duyulur. Emily ve Miriam avluda bekliyorlar. Hawthorne hakkında Deuce'dan öğrendiğimiz küçük bilgileri paylaşıyoruz.

"Mavi Göl," diyor Emily.

Miriam başını sallar. "Mantıklı. Boşanırken aldı. Orayı çok sevdiği için hep nefret etmişimdir."

"Gidiyor muyuz?" Tank bana bakıyor, gergin bir şekilde duruyor. Anlıyorum. Bir şey yapmak hiçbir şey yapmamaktan iyidir. Ama ya yanlış bir şeyse?

Nitro başını sallar. "Oturup bekleyemeyiz. O şerefsiz bizi Giordano'larla karşı karşıya getirip birbirimizi öldürmemizi umuyordu. Bunu söylemekten nefret etsem de Kaylee çapraz ateşte kaldı."

"Kahretsin, düşünmüyorsun..." Söylemek bile istemiyorum. Ama artık onlar için önemli değilse, onu öldürdü mü?

"Ben öyle düşünmüyorum." Nitro umutlu görünüyor ve bunun düşüncelerini yönlendirmesine izin verdiğinden endişeleniyorum, ama takımda mantık yürütmede iyi olan biri varsa, o da odur. "Onu bir kez bize tuzak kurmak için kullanabileceklerini düşündüler, ama onu aldıysa, bizim için önemli olduğunu biliyor olmalı. Bu ona biraz zaman kazandıracaktır."

Kartal-göz homurdanıyor. "Miriam, bize evin yerini tarif et. Wraith, Tank ve Nitro, biz gidip kontrol edeceğiz. Doğru kararı vereceğiniz konusunda size güveniyorum. Burada yeniden toplanıp kulübü hazır hale getirmeliyiz.

ama eğer Hawthorne'da bir şans varsa, ben de orada olacağım. King, burada yetkili sen olacaksın."

"Ne?" King deliymiş gibi bakar. "Hayır. Burada yaşlı karın ve kızın var. Sen kal. Ben çocukları getirip yardım edeceğim."

"Hayatta olmaz. Bu sadece politika değil. Bu kişisel bir mesele. Ayrıca, senin yaşlı kadın Miriam'ın kızı. Benim kızım gibidir."

King homurdanıyor. "Sana baba demeye başlamalı mıyım?"

"Aman Tanrım, bu çok garip olurdu. Kızım gibi dedim. Bir tane yeter." Başını sallıyor.

Miriam bir hayalet gibi bembeyaz olur. Emily uzanır ve annesinin elini tutar.

Kartal-göz yakalar. "Sorun nedir?" Miriam başını sallar.

"Bir şey yok, sadece-" "Söylesene be kadın."

Emily gözlerini devirir. "Annem hamile."

KAYLEE

KAPI ÇARPTI VE SANKI BU SON KEZMIŞ GIBI GELDI.

Gün ışığını görecekim, çünkü asla işbirliği yapmayacağım. Adamlarıma ve Screaming Eagles'a bu kadarını borçluyum. Ve Harris'in hayır cevabını kabul edeceğini sanmıyorum. Bu kabul edilmesi gereken oldukça kasvetli bir gerçek.

Ama şu an için hayattayım ve hayatta olduğum sürece de bunun böyle kalması için elimden geleni yapacağım. Sadece uysal davranmalı ve bir fırsat beklemeliyim.

Sadece.

En azından ipleri çıkarmışlar. Etrafıma bakarken hâlâ bileklerimi . içi de en az Alessa'nın dairesi kadar lüks. Tank, Wraith, Nitro ve benim gülerек doğruluk mu cesaret mi oynadığımız an beynimden geçerken bir an dudaklarımı sıkamak zorunda kalıyorum.

Sadece saatler oldu. Yıllar gibi geliyor.

Beni getirdikleri ilk oda, katedral tavanı ve göle bakan devasa pencereleriyle tam iki kat yüksekliğinde geniş bir oturma odası. Yerleri kaplayan kalın yün halılar adımlarımı nemlendiriyor. Kanepeler tasarımcı işi, sehpa tasarımcı işi, devasa açık şömüne tasarımcı işi görünüyor ve tüm duvarlarda kalın, or- nate çerçeveler içinde yağlıboya tablolar asılı.

Bölünmüş bir merdiven duvarları takip ederek odanın arka tarafında en buluşuyor ve beni duvarlarında daha süslü tablolar olan bir koridordan geçirip daha küçük bir oturma odasına götürmeden önce buraya getiriyorlar. Belki daha çok üstü kapalı bir teras gibi. Bu bir gözlemevi mi? Daha önce hiç bu kadar süslü bir evde bulunmamıştım.

Çeyrek daire şeklindeki evin zeminden tavanın ortasına kadar uzanan kubbeli pencereleri gölün ve yanındaki kasvetli kış ormanının muhteşem manzarasını sunuyor. Evden çıkan bir iskele, bir sürat teknesi ve birkaç jet skinin bağlandığı yerdir. Yüzde birlik kesim için mükemmel bir tatil yeri. Ya da benim için bir hapishane.

Belki camı kırıp atlayabilirim ama üç kat yukarıdayım. Kırısam bile, en iyi ihtimalle bacaklarımı kırarım. En kötü ihtimalle de esarettime kısa ve utanç verici bir son vermiş olurum.

Odanın ortasında süslü bir masa ve birkaç sandalye var. "Oturun," diyor Harris ve işaret ediyor. Çok iyi tanıdığım bir cilt masanın üzerinde duruyor.

"Asla ifade vermeyeceğim," diye tekrarlıyorum tüm inancımlla. Başka türlü, adamların anısına ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor.

Harris parmaklarını çıtlatıyor. "umurunda?" "O zaman neden-"

"Çünkü çok şey biliyorsun. Bu çok açık değil mi? Neye benzediğimizi biliyorsun, katillerin neye benzediğini biliyorsun ve artık ne kadarını duyduğunu bile bilmiyoruz. Seni etrafta tutma riskini alamayız." Sırıttıyor, saf şeytani bir yüz ifadesi. "Hâlâ hayatta olmanızın tek nedeni Kartalların sizi istemesi ve bunu kullanabiliriz. Savaş hâlâ ediyor ve onları ne kadar çıldırtırsak, savaşı zorlamak kadar kolay olacak. Çılgık Atan Kartallar yok edilecek ve ben seni öldüresiye dövmeden önce bunu izlemeni dört gözle bekliyorum, seni küçük sürtük."

Anderson gülümsüyor. "Aç mısın?" Oh

Tanrım.

Bana zarar vermelerine izin veremem. Uysalı oyna, uysalı oyna. İstedikleri kız ol. Buradan çıktığımda -o zaman, eğer değil- küçük bir topun içine kıvrılıp uzun, çok uzun bir süre ağlayabileceğim bir yer bulabilirim. Muhtemelen biraz tedavi. Ama o zamana kadar dikkatimi toplamalı ve odaklanmalıyım. Her an karşıma bir fırsat çıkabilir ve eğer iki elimle kavrayıp en iyi şekilde değerlendirmezsem... böyle düşünmeme izin vermeyeceğim.

"Peki neden cilt?"

Harris sanki orada olduğunu bile unutmuş gibi masaya bakıyor. "Sadece Hawthorne'u yatıştırıyorum. Sanırım hâlâ bir duruşma düzenlemekle ilgili bazı fikirleri var ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

"Yani burada oturup... ne yapacağım?"

"Açıkçası, Bayan Thompson. Umurumda bile değil. Zaman geçirmenize yardımcı olacaksa burada oturun ve ağlayın. Geri geleceğim." Sonra beni odada yalnız bırakıp çift kapıyı arkalarından kapattılar. Kilidin tıkırtısı bana içeride kilitli olduğumu söylüyor. Yine kapana kısıldım.

Yapacak başka bir şey olmadığı için kitabı karıştırıyorum. Wraith'i, ardından Nitro ve Tank'ı bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Parmaklarımı resimlerinin üzerine koyuyorum ve bu sefer gözyaşlarımı tutamıyorum. Gözyaşlarım sayfalara damlıyor, onları lekeliyor ve Harris'in aptal ciltleyicisini mahvetmem umurumda değil.

Kitabı kapattım ve odayı adımlamak için ayağa kalktım. Motorcu bir hatun gerekiyordu, değil mi? Adamlarımın bana söyleyip durduğu şey bu. Motorcu bir hatun ne yapar ki?

Belki burada kullanabileceğim bir şey vardır. Sandalyeler mi? Eski görünüyorlar, antika gibi. Her birini deniyorum ve üçü kaya gibi sağlam, ama dördüncüsü... ayağı gevşek mi? Çekmeye çalışıyorum ama yerinden oynamıyor. Öne doğru eğiyorum, böylece zemin ile masanın kenarı arasında çapraz bir şekilde dengeleniyor. Sonra kötü bacağa mümkün olduğunca fazla ağırlık verdim.

Hiçbir şey yapmıyor. En azından hemen değil, ama sonra, zıplamaya başladığımda, yumuşak bir gıcırtı geliyor.

Olabilir mi?

Daha çok deniyorum, her sıçrayışta kendimi aşağı çekmek için masanın kenarına tutunuyorum, sandalyeye mümkün olduğunca fazla güç uygulamaya çalışıyorum ve sandalye daha yüksek sesle gıcırıyor.

Kırılıyor, sandalye ben üstündeyken yere düşüyor. Dişlerimi birbirine çarparak ve başımı masanın kenarına vurarak yere çarpıyorum ama bacak kırılmış. Derme çatma sopayı elime alırken başımdaki zonklamayı ve kaval kemiğimi sıyırdığımı söyleyen ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Oldukça sağlam. Küçük bir deneme vuruşu yapıyorum. Belki Harris ya da Anderson'ı alt edemem ama bana bir şans verecek kadar ağır.

Şu anda sahip olduğum tek şans.

TANK

AVLUYA VARDIĞIMIZDA, GIORDANOLAR ÇOKTAN BURADAYDI.

Arturo, Luca ve Nicholas siyah ciplerinin önünde dururlar; Arturo kollarını göğsünde kavuşturmuş, ters ters bakmaktadır. Tıpkı onunki gibi ikinci bir cip, kapıdaki Viking'in el sallayarak içeri soktuğu cipin arkasından geliyor.

"Bu doğru mu?" Arturo soruyor. "Adamlarımın ölümünden sorumlu olan adamı buldunuz mu?"

"Evet, ama o Hawthorne'un ," diye yanıtlıyor Kartal Göz. "Şu anda Hawthorne'un yerini tespit etmeye çalışıyoruz. Ava katılmak isterseniz, birlikte çalıştığımızı gördüğünde o pisliğin yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterim."

"Hawthorne? *Cazzo*. Cazip ama riske atamam." Başını iki yana sallar. "Nicholas, onlarla git. Tam bir rapor istiyorum."

"Tabii ki."

Grubumuz küçük ama sağlam. Ben, Nitro, Tank ve Kartal Göz, Nicholas da çete arabalarından biriyle arkadan takip ediyor. Elimi havaya kaldırıyorum. Kartal-göz, Nitro ve Tank motorlarını çalıştırarak yanıma yanaşıyorlar. "Herkes hazır mı?" Hepsi bana işaret verdiğinde başımı sallıyorum. "O zaman yola çıkalım. Kaylee'yi geri alma vakti geldi."

Karanlık çökene kadar GPS'i takip ediyoruz ve en az on beş metre yüksekliğinde, tepesinde çiviler olan ferforje bir çit yolumuzu kesiyor. Diğer tarafta bir araba yolu ağaçların arasında kayboluyor. Parmaklıklar çok sıkı

ve tırmanması çok zor olurdu. Ve ön kapı daha da uzun, devasa kapıların tepesi bir kemer şeklinde.

Neredeyse Hawthorne'un ziyaretçilerle ilgilenmediğini düşüneceksiniz.

"Ne yapacağız?" diye sordum. "Bahse girerim bu bok arazinin her tarafına yayılmıştır."

Nitro bisikletinin heybesini açıyor ve gri bir oyun hamuru parçası çıkarıyor. En azından öyle görünüyor. "Anahtarları getirdim."

Wraith ve ben gülüyoruz. "Güzel." Kartal-göz bunu başından beri bekliyormuş gibi başını sallıyor ve yaşlı tilki de muhtemelen bekliyordu.

Nicholas yumruya şüpheyle bakar. "C-4?"

"Asla onsuz evden çıkma." Nitro onu kalıplayıp bükerek kapının iki yarısının birleştiği yere uyacak şekilde şekillendiriyor. Bunu yaparken onu izlerken biraz şüpheli olduğumu itiraf etmeliyim. C-4'ün kolay patlamaması gerektiğini biliyorum, ama bu herkesin gününü gerçekten kötü bir hale getirmek için yeterli. Nitro'nun ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundayım. Neyse ki biliyor.

İçine bir fünüye yerleştiriyor ve küçük bir düğmeyi çalıştırıyor. Karanlıkta loş kırmızı bir ışık yanıp sönüyor.

"Geri çekil," diye tıslıyor ve kapıdan iyice uzaklaşıyoruz. Cebinden telefonunu çıkardı ve kırmızı düğmeli bir uygulama getirdi. Ona dokunuyor, onaylıyor ve sonra fünüye patlıyor. C-4 bir ışık parlaması ve gürültülü bir patlamayla patlıyor ve kapıları menteşelerinden fırlatıyor. Vay .

"Ding dong," diyor Nicholas kuru bir sesle. Homurdanıyorum, mafya tiplerinin şaka yapmasına izin verildiğini bilmiyordum.

"Hadi gidelim" diyor Wraith ve sonra bisikletlerimizi çalıştırıp garaj yolundan aşağı iniyoruz, Nicholas Wraith'in arkasındaki sürtüğü sürmek için arabayı geride bırakıyor. İkisi de bu durumdan memnun değil ama çok kötü. Bu planı sevdim. Kurnazlık hiçbir zaman güçlü yanımlı olmadı.

Son viraja geldiğimizde, malikane beliriyor. Söylemeliyim ki, oldukça havalı. Tam olarak benim eski yazlığım değil-

. Kaylee'yi buradan çıkardığımız sürece fark etmez.

Hemen ardından kapılardan muhafızlar çıkıyor ve pencerelerden ateş etmeye başlıyorlar. Burada tahmin ettiğimden daha fazla insan var. Belki de mafya çocuğunu getirmemiz iyi oldu, tabii ne bok yediğini biliyorsa.

Garaj yolu mermer heykellerle kaplı, eski Yunanlılar ya da Romalılarla ilgili tarihi bir filmde fırlamış . rüküşler ama iyi bir siper oluşturuyorlar. Motorları bırakıp arkalarına geçiyoruz, yayılıyor.

Wraith ateş ediyor ve içeriden biri çığlık atıyor. Şimdiden umut verici bir başlangıç. Mafya adamı da birini vuruyor ve sonra ilerliyoruz.

Neredeyse garaja kadar gelmiştim ki kendimi yere atıp terasın bir köşesine siper almak zorunda kaldım. Şerefsizin biri garaj kapısını açmış ve duvarı siper alarak ateş ediyor. Ateş ettim, eğildim, karşılık vermek için fırladı ve Nitro onu tam suratından vurdu. Çığlığı yarıda kesiliyor ve adam yere yığılıp ölüyor.

İçeriden başka kimsenin ateş etmediğinden emin olduğumda, yuvarlanıp içeri giriyorum. "İçeri giriyorum!" diye bağıyorum.

"Onları meşgul edeceğiz!" Kartal-göz bağıyor, elindeki top gök gürültüsü gibi patlıyor.

Böyle bir yerde, garaja bağlanan en az bir kapı olduğunu ve onu koruyan aptalın bize bir açıklık verdiğini varsayıyorum. Arka tarafa koştum ve buldum. Kapı kilitli, ama şimdi benim uzmanlık alanım olan kırma işine geliyoruz.

Omzumu kapıya çarptım ve kapı menteşelerinden koptu. Burası bir saray gibi görünüyor ama bir McMansion gibi inşa edilmiş. Hawthorne kimsenin onu bulamayacağını mı düşündü? Kaylee'ye zarar vermemiş olsa iyi olur, tek söylediğim bu.

Tam köşeyi döndüğümde, bir gardiyan diğer yönden geliyor. Daha sesini bile çıkaramadan, onu gömleğinin boynundan kavradım.

ve yüzünü duvara çarptı. Lanet bir fasulye torbası gibi düşer. Güzel. Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim.

Şimdi onu nereye koydular?

Burası lanet bir labirent gibi. Birkaç kapıyı itiyorum ve büyük bir mutfağa giriyorum, sahiplerin asla görmediği türden çünkü burası personel için. Ocağın üzerinde içinde tek bir yumurta olan bir kızartma tavası var. Tamamen içgüdülerimle hareket ederek kaçıyorum ve başka bir kızartma tavası yüzümü kıl payı ıskalayıp omzuma çarpıyor. Kolum uyuştı ve silahım yere düştü.

Sikeyim.

Anderson'ın bir elinde kızartma tavası, diğer elinde koca bir şef bıçağı var. "Ben de seni öldürdüğümüzü umuyordum," diye homurdanıyorum, bir yandan onunla dövüşmek için pozisyon alırken bir yandan da etrafta silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyorum.

Yaklaşırken, "Korkarım mutfak yasak bölge," diyor. Replikleri üzerinde çalışılması gerekiyor ama ne yaptığını biliyormuş gibi hareket ediyor. Eğer o bıçağı bana sapsa, boku yerim.

Beni takip etmesi için onu kışkırtarak yavaşça geri çekiliyorum. "Gerçekten yapmak istediğin bu mu? Hawthorne gibi yaşlı bir pisliği savunmaya mı gideceksin? Seni sadece kullanacak ve sonra bir kenara atacak. Zirveye çıktıktan sonra sana neden ihtiyacı olsun ki?" Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok ama burada bir uşak güvensizliği olmasını umuyorum.

Beni büyük mutfağın etrafında kovalamaya devam ederken yemi yutmayarak sadece kıkırdıyor. Sanırım değil.

Tezgâhtan birkaç tabak alıp üzerime gelirken ona fırlatıyorum ama tavayla onları bir kenara savurup binlerce parçaya ayırıyor. Beni hemen yakalayamasa bile, tüm bu gürültü daha fazla muhafızın dikkatini çekecektir.

Lanet , buna ayıracak vaktim yok.

Tavayı fırlattı ve ben onu engellerken bir şeye takıldım ve geriye doğru düştüm. Yer bana bir kamyon gibi çarptı ve kafatasım

mermer fayanslardan sekiyor. Bir anda mutfak bıçağıyla üzerime geldi. Kahretsin, hızlı ve göründüğünden daha güçlü.

Yine de elimi bileğine doluyorum, ağırlığını bileğine verip boğazıma bastırmaya çalışırken bizi bir çıkmazda tutuyorum. Eğer bırakırsam, beni öldürecek ve eğer o bırakırsa, ben de aynısını yapacağım.

Ben daha güçlüyüm. Yavaşça, santim santim, kolunu yukarı ve geriye itiyorum. Dişlerini sıkıyor, alnı terliyor ama tüm ağırlığına rağmen onu itiyorum. "Orospu çocuğu," diye tıslıyor ve sonra kolunu büküyorum. Ekleminden kötü bir patlama sesi geliyor ve herif çığlık atıyor. Geri adım atarken bıçağı bir şekilde tutmayı başarıyor ama bıçak doğal olmayan bir açıyla saplanıyor ve bu da canını fena halde yakıyor.

Ayağa fırlıyorum ve kendimi ocağın yanında buluyorum, içinde yanan yumurta olan sıcak tavayı kapıp ona doğru savuruyorum. Engellemek için sağlam kolunu kaldırıyor ama tavanın düz kısmını tam suratına alıyor, bir çığlık ve tatmin edici bir cızırtı eşlik ediyor. Kaylee'yi kırmaya çalışan şerefsizlerden biri ve ona vuran o olmasa bile umurumda değil. O da en az onun kadar suçlu.

Yerde yuvarlanırken ve yanmış yüzünü tutarken, şefin bıçağını yerden alıyorum ve bir ıstakozu açıyormuşum gibi boynunun arkasına, kafatasının dibine saplıyorum. Bir kez seğirdi ve hareketsiz kaldı.

"Hangisi önce geldi, orospu çocuğu?"

Silahımı buldum ve dışarı çıktım. Çatışma hala devam ediyor, belki de kimse fark etmediği için yeterince şanslıyım, ama bunun üzerine bahse girmeyeceğim. Yandaki kapıyı iterek açıyorum ve büyük, süslü bir oturma odasına çıkıyorum. Pencerelerde dışarıya ateş eden iki adam vardı. Görünüşe göre kimse içeri girdiğim mesajını iletmemiş ve ben de bundan faydalanmak üzereyken üst kattan bir çığlık duyuyorum.

"Yardım edin! Buradayım!"

Eğer bu Kaylee değilse, bisikletimi yiyeceğim. Bir koridora gelene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Çıglıklar aşağıda. Ayaklarım beni yeterince hızlı taşıyamıyor. Eğer onu bulduysak-

hazır, bu Eagles'ın bugüne kadar başardığı en sorunsuz kurtarma görevi olmalı.

Kapı kilitli ama tekmeleyerek açıyorum. İçerideki odanın çoğu camdan, ortasında süslü bir masa ve kırık bir sandalye var ama kimseyi göremiyorum. Ne oluyor lan?

İçeri giriyorum ve her şey kararmadan önce kafatasıma sert bir şey çarpıyor.

KAYLEE

"TANK?"

Yaşıyor! Aman Tanrım, yaşıyor!

Eğer onu öldürmediysem. Yanında dizlerimin üzerine çöküp nabzına baktım. Çok güçlü, ama kahretsin, eğer bu şekilde düştüyse ona çok kötü bir sarsıntı vermiş olmalıyım. Belki biraz su bulursam ya da-

"Uzak dur lan ondan," diye tersliyor Harris bileğimden beni odadan dışarı, Tank'ın yüzükoyun yatan bedeninin üzerine doğru çekerken. Harris, Tank'i öldürmek için zaman ayırmayı düşünüyormuş gibi bir an duraksıyor ama sonra beni de peşinden sürükleyerek koridorda koşmaya başlıyor.

"Bırak beni!" Kendimi tutamayıp direnmeye çalışıyorum ama o benim için çok güçlü.

Takip etmezsem, suratımın üstüne düşeceğim. Beni yönlendirildiğim yönün tersine, koridorun sonuna, küçük, kişisel bir asansörün beklediği yere götürüyor. Hawthorne diğer odalardan birinden çıkarken beni içeri sürüklüyor.

"Bekle! Buradan siktir olup gidiyoruz!" Bize doğru koşarken stresli görünüyor. Bu iyi bir şey, değil mi? Harris'in dikkatinin dağıldığını umarak uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni hemen geri çekiyor. En azından henüz değil.

Eğer Tank yaşıyorsa, belki diğerleri de yaşıyordur ve bu da benim bu adamları alt etmekten çok daha fazla uğruna yaşayacağım şey olduğu anlamına gelir. Lütfen muhafızlardan biri onu bulmadan önce Tank'ın kendine gelmesine izin ver. Ya da Anderson.

Harris, Hawthorne bize ulaşmadan bodrumun düğmesine basıyor ama Hawthorne tam zamanında içeri giriyor. "Bensiz gitmeye mi çalışıyorsun?" diye tersledi.

"Hedef ikimizden de daha büyük. Ben sadece bir an önce işe koyulmak istiyorum," diyor Harris.

Asansör inerken birbirlerine ters ters bakıyorlar. Cennette sorun mu var? Bu kullanabileceğim bir şey mi?

Asansör ani bir sarsıntıyla durur. "Şimdi ne olacak?" diye homurdanır Hawthorne. "Bu evi mükemmel durumda tutmak için iyi para ödüyorum."

Hawthorne kapıyla uğraşırken Harris paneli kapatır. Har-Ris'in kılıfında silahı var. Ben...

Dikkatlice ileri uzanıyorum, o fark etmeden silahı çıkarmaya çalışıyorum. Başardığımda o kadar şaşırıyorum ki, bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğinden emin olamıyorum. Silah mı? Ben mi? Asansör o kadar sıkışık ki, bunu başarabilir miyim bilmiyorum ama Harris'in fark etmesi an meselesi.

Namluyu Hawthorne'un böğrüne dayadım ve en iyi motorcu kız sesimi çıkarmaya çalıştım. "Sakın kıpırdama yoksa böğründe bir delik açarım. Bana Trigger demelerinin bir sebebi var."

Hawthorne donar ve Harris döner.

"Sakın kıpırdama," diye homurdandım. "Yoksa patronunu öldürürüm."

Harris duruma bakar, sonra güler ve uzanır. Tanrım, hayır, blöfümü görmesini istemedim. Ben hiç... gözlerimi sımsıkı kapatarak tetiği çektim.

Ama hiçbir şey olmuyor. Tetik hareket bile etmiyor. Harris beni asansörün kenarına çarpıp silahı parmaklarımdan çekmeden önce tekrar denemek için yeterli zamanım oluyor. "Bir dahaki sefere, seni küçük sürük, emniyeti devre dışı bırakmayı dene." İyi bir önlem için beni bir kez daha çarpıyor ve asansör yeniden çalışıyor. "Şuna bakar mısın? Sadece doğru türde bir dürtme aldı, değil mi?" Gülüyor ve bu hayatımda duyduğum en çirkin ses.

Hawthorne ise gülmüyor. "Tanrım, Harris. Dikkat et. Beni öldürebilirdi."

Harris, "İyisin," diye karşılık veriyor. Aralarındaki ilişkide bir şeyler değişmiştir. Sanki Hawthorne'un süper kötü cilası soyulmuş ve Harris kontrolü ele almış gibi. "Tekneyi alıp buradan siktir olup gideceğiz. Takip edemeyecekler."

Hawthorne başını sallıyor. Terliyor, alnını siliyor ve ağır ağır nefes alıyor. Bunun bir nedeni kesinlikle yaşı, ama dehşete düşmüş görünüyor.

Güzel.

Silah sesleri artıyor. Biri çığlık atıyor ve umarım tanıdığım biri değildir. Tank'ı daha yeni geri aldım, onu ya da Wraith ve Nitro'nun hayatta olduğu umudunu tekrar kaybetmeye hazır değilim. Onları hangi mucize kurtardı bilmiyorum ama bu ikinci şansı boşa harcamayı reddediyorum.

Asansör dibe ulaşır ve Hawthorne kapıyı yırtıp açar. Soğuk bir rüzgâr içeri girer. Kapı doğrudan arka tarafa, tekne iskelesinin yanına açılan bir çamurluğa açılıyor. Harris parmaklarını koluma geçiriyor ve beni kendisiyle birlikte kapıdan dışarı çekiyor.

"Orada dur lan!" diye bağılıyor çok iyi tanıdığım bir ses.

Wraith evin kenarında durmuş, silahını üçümüze doğrultmuştu. Yanında Nitro, Eagle-eye ve Giordano'larla birlikte olan genç bir adam var. Nicholas mı? O burada ne halt ediyor?

Harris beni önünde döndürüyor ve göz açıp kapayıncaya kadar silahını kafama dayıyor. "Sakin bir adım daha yaklaşma," diye alay ediyor beni kaygan tahta kalaslardan geriye doğru sürüklerken. "Eğer onun lanet beynini suyun üzerinde uçurmamı istemiyorsan."

Ahh! Onunla dövüşmek istiyorum ama silah kafamdayken buna cesaret edemiyorum. Bahse girerim emniyeti açık değildir. Hawthorne bir korkak gibi bizi kendisiyle kurtarıcılar arasında tutmaya çalışıyor ve tekneye doğru ilerliyor.

"Bırak onu," diyor Nitro. "Seni bulamayacağımız hiçbir yere gidemezsin. Onu şimdi bırak, biz de en azından sana bir avans verelim."

Harris homurdanıyor. "Sana inanmıyorum. Hayır, gidiyorum ve onu da yanımda götüreceğim. Eğer uslu durur ve uzak durursan, onu lanet gölün ortasında denize atmam."

Düşündükçe ürperiyorum. Şubat ayındayız. Su donacak ve göl büyük. Yüzerek karaya çıkabilir miyim? Kıyafetlerim üzerimdeyken, soğuk beni etkilemeden? O kadar iyi bir yüzücü değilim.

Asansörün sesi duyulur ve Tank dışarı çıkar, silahı havadadır ve alnının yan tarafında kocaman bir şişlik vardır. Tanrıya şükür. Gözlerimiz buluştu ve ağzımdan "Özür dilerim." çıktı.

Bana sırtıyor ve sonra Harris beni geriye doğru sürüklüyor, kolu boğazıma kilitlenmiş ve tabancasının namlusu şakağıma giriyor.

"O ne kadar önemli?" diye soruyor Nicholas, silahını bana doğrultmuş bir halde.

Bu bir kızın içini ısıtacak türden bir soru değil.

Wraith başını sallayınca rahatladım. "Kaylee'nin yaralanmasına neden olacak tek bir hareket yaparsan, Arturo'ya rapor vermek için geri dönemezsin. Bu çok açık."

Ama yapmazlarsa, Harris benden kurtulacak ve sonra ne olacak? Beni vurmayacağını umarak kendimi olabildiğince ağırlaştırarak gevşiyorum. Eğer vurursa, elindeki tek kozu da kaybetmiş olacak. Direnmekten başka ne yapabilirim? Harris'in bacağına tekmelemeye çalışıyorum.

"Kaylee," diye tersliyor Nitro.

"Kes şunu, seni küçük sürtük," diye homurdanıyor Harris ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. Tutuşu nefesimi kesiyor ve kolunu kavrayıp tırnaklarımı geçirerek bırakmasını sağlamaya çalışıyorum. Tısladığını duyuyorum ama bırakmıyor. "İstesen de istemesen de benimle geliyorsun, o yüzden kıpırdanmayı kes." Beni sürüklerken tek yapabildiğim değerli oksijen için savaşmak.

Beni gemiye çekerken tekne sallanıyor. İki yanımdaki su simsiyah, sadece soğuk rüzgârın beyaz köpükleriyle kırılıyor.

gölün üzerinden geçiyor. Adamlar mesafelerini koruyarak ve silahlarını Harris ve Hawthorne'a doğrultarak beni takip ediyorlar ama hiçbirinin ateş etmeyeceğini biliyorum. Elbette ateş etmelerini istemiyorum ama bu beni kurtaracak mı? Gerçekten bilmiyorum. Beni onlardan ne kadar uzağa götürürse, o kadar tehlikede olacağım.

Harris, Hawthorne'a "Tekneyi çöz," diye emreder ve o da tekneye atlar. "Ve sen! Eğer onu vurursan, senin küçük kaltağın da ölür."

Hawthorne halatı gevşetir ve iskeleyi ayağıyla iterek gemiye atlar. Harris anahtarı çevirir ve motor çalışır. Uzaklaşırken teknenin sallanması şiddetleniyor. Harris hâlâ boğazımı sıkmaya devam ediyor. Başım dönmeye başlıyor.

Hawthorne cebinden bir telefon çıkarırken, "Gölün uzak tarafında bir misafir iskelesi var," diyor. "Bizi oraya götür, ben de birinin bizi almasını sağlayayım."

Harris gaza bastığında tekne kükrüyor ve öne doğru yalpaladığında düşmemi sadece Harris beni tutarak engelliyor.

Nihayet atış menzilinin dışına çıktığımızda, o kadar ani bir şekilde serbest bırakılıyorum ki teknenin arkasına doğru devriliyorum. Homurdanarak plastik koltuklara çarpıyorum, sonra nefesimi geri almak için birkaç dakika harcıyorum. Neredeyse kalbim kadar boğazım da ağrıyor.

Ve arkamızda, Nicholas, Kartal Göz ve gezegendeki en iyi üç adamla birlikte rıhtım gittikçe uzaklaşıyor.

NITRO

"SIKTIR!" TANK ÇIĞLIK ATIYOR, SİLAHINI TEKNENİN ARKASINA DOĞRULTUYOR, AMA HEPİMİZ

Ateş etmeyeceğimizi biliyorsun. Kaylee'yi vurabilirsek olmaz.

Wraith hırlıyor. "Eğer kaçarlarsa Kaylee'yi bir daha asla göremeyiz."

Bakışlarım iskelenin yanındaki suda sallanan iki jet skiye takılıyor. "Motosiklet sürmekten ne farkları olabilir ki zaten?" İşaret ediyorum.

Tank'ın gözleri parlıyor. "Öğrenmek üzereyiz." Oradaki ilk kişi o, en yakın olanın üzerine düşüyor. Ağırlığının altında alçalıyor. Bacaklarınızın arasında düzgün bir motora alışkın olduğunuzda kulağa son derece teneke gibi gelen bir gümürtüyle çalışıyor ama bizi oraya götürdüğü sürece umurunda değil.

"Sanırım paylaşıyoruz?" Wraith diğerine atlarken soruyor. Ben de onun arkasından atlıyorum ve bağlama halatını çözüyorum.

"Nicholas ve ben arabayla dolaşacağız," diyor Kartal Göz. "Eğer doğru anladıysam, diğer tarafta sadece bir yer var. Sizinle orada buluşuruz."

Önce Tank ateş ediyor, gaz pedalını çevirdikçe kükremesi daha saygın hale geliyor ama biz de çok geride değiliz. Wraith öne doğru eğiliyor ve bu şeyi tüm gücüyle ateşliyor. Dalgaların üzerinde sertçe sallanıyor, ama şimdiye kadar çok iyi.

Yine de, ne kadar hızlı gidersek gidelim, Harris ve Hawthorne iyi bir başlangıç yaptı ve gölü bilen birinin avantajına sahip oldular. Eğer ei-

Kaylee'ye zarar verenler, yemin ederim bu geceyi atlatamayacaklar. Onlar zaten yürüyen ölüler.

Jet ski suda zıplayınca dişlerimi birbirine vuruyorum. Bunu kim eğlenmek için yapar ki?

Tekne karanlıkta belli belirsiz bir gölge olarak başlıyor, ama ay yükseldikçe ve gözlerim alıştıkça, onu seçmek daha kolay hale geliyor. Bizi fark ettiler mi? Öyle görünmüyor, çünkü gölün diğer tarafındaki bazı ışıklara doğru düz bir çizgi tutuyorlar. Sanırım bir çıkış yolu buldukları yer orası. Kartal-göz hızlı gitmekten korkmuyor ama göl büyük. Umarım zamanında diğer tarafta bizimle buluşabilir.

Kulağımın dibinden bir vızıltı geçiyor, hemen ardından bir silah sesi geliyor. Kahretsin, eğer hemen oraya gitmezsek, onlar bizi yakalayana kadar hedef tahtası olacağız.

"Dayan," diye bağıyor Wraith, sonra biz yaklaşırken sallanmaya başlıyor. Daha fazla silah sesi, ama mermileri duymuyorum, belki de kaçınma manevraları işe yarıyordur.

"Kahretsin!" Tank bağıırır ve rotasına geri dönmeden önce bir an için değiştirir.

Ya da belki de onun yerine ona ateş ediyorlardır. Yine de gidonun üzerinde kambur duruyor ve jet ski'sini tekneye doğru sürüyor, bu yüzden hepimiz hala nefes alıyoruz.

Buzlu spre y yüzüme ve ellerime çarpıyor, silahı donmuş parmaklarımla tutmamı zorlaştırıyor. Botlarım sırlıklam ve kot pantolonum da daha iyi değil. İçimizden biri düşerse, sıçtık demektir. Wraith'in ceketini biraz daha sıkı kavramamı sağlıyor.

Biraz daha uzağa.

Diğer taraftaki ışıklar yaklaşıyor ve biz de tam . Ateş kesildi, yani ya cephaneleri azalıyor ya da gemiye tırmandığımız zaman için saklıyorlar. Söylemesi zor, ama kabul ediyorum.

"Yanaşacağım," diye bağıyor Wraith. "Hazır mısınız?"

"Evet!" Tamam, jet ski saçmalık ama bu eğlenceli.

Hawthorne teknenin ön tarafında, dümeni tutuyor, Harris ise ön yolcu koltuğunun arkasında siper almış, bir koluyla Kaylee'yi tutuyor, diğeriyle de silahını bize doğrultmuş durumda.

Hay sikeyim.

"Gidiyorum!"

Wraith'i bırakıp atlıyorum ve jet ski motorunun gücünün onu itmeme için yeterli dengeyi sağlayacağını umuyorum.

Teknenin yan tarafına vuruyorum, yarı açık, yarı kapalı, botlarım suda sürükleniyor, beni koparmak ve dümene atmakla tehdit ediyor. Kaylee çılgılık atıyor, bir silah ateşleniyor. Keskin bir acı çizgisi omzumdan başlıyor ve kürek kemiğimin üzerinden aşağıya doğru iniyor. Ciddi olduğunu sanmıyorum ama adrenalinin etkisi de olabilir.

Sertçe çekiyorum ve öne doğru yuvarlanıp bacaklarımı teknenin içine sokuyorum. Güverteye sertçe vuruyorum ve arka bank ile oraya monte edilmiş balıkçı koltuğu arasına dalıyorum.

"Bizden asla kaçamayacaksınız," diye bağıriyorum. "Kaylee'ye zarar vererseniz, siz pislikler ölürsünüz."

Bu bir . Bu noktada yaşamalarına izin vermeyeceğimizi biliyorlar ve Kaylee'nin güvende olduğundan emin olana kadar ateş etmeyeceğiz.

Tam arkamda, teknenin arkasına bir şey çarpıyor, ardından kırılan plastiğin şangırtısı ve motorun durma sesi geliyor. Arkama bakıyorum ve pervanenin fırlattığı parlak sarı ve turuncu jet ski parçalarının havaya fırladığını görüyorum. Wraith hâlâ sol tarafta, bizimle aynı hızda ilerliyor.

Lanet olsun, ne yapıyorsun Tank? Gerçekten suya düşmedi, değil mi? Düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Tank'le çok uzun zamandır savaş ortağıyız ve onu böyle aptalca bir şey yüzünden kaybedemem. Kolumu Wraith'e sallayarak teknenin arkasına bakmasını işaret etmeye çalışıyorum ama bir kurşun neredeyse elimi koparıyordu, bu yüzden önce endişelenmem gereken başka şeyler var. Hope- tamamen, onu gördü.

"Pervaneyi kırmışlar!" Hawthorne gaz kelebeğiyle oynuyor ama arkadan motoru hızlandırıp yavaşlatan yüksek sesli bir vınlama gelirken, bu torku pervaneye bağlayan şey artık hiçbir şey yapmıyor. En azından Tank motorun içine etmeyi başardı, ama lanet olsun, boğulursa onu öldüreceğim.

"Hemen tekneden atla, seni vurmayacağım," diye bağıyor Harris. "Oradaki arkadaşın seni alabilir."

Bu tekneyi fırlatabileceğimden daha uzağa güvenmiyorum. Açık güverteden önce bir sıra koltuk var. Kendimi ileri atıyorum, balıkçı sandalyelerinin arkasından yuvarlanıyorum ve siper buluyorum. Bir el ateş ediliyor, çok geç kalınmış, teknenin arkasında bir delik .

"Gerginleşiyor musun Harris?" Bağıyorum. Bu orospu çocuğu onu öldürmem için bana her geçen gün daha fazla sebep veriyor.

"Gel de yakala beni, seni küçük pislik," diye bağıyor. "Beni yakalamaya gelmen için sana meydan okuyorum. Sana meydan okuyorum."

"Tanrım, Harris. Vur onu. Bu lanet tekneyi tekrar çalışır hale getirmeliyiz."

Wraith sol tarafa geri döndü ama baş tarafta, pilot koltuklarından gizlendiği yerde, teknenin devasa ön kısmını siper olarak kullanıyor. Jet skiyi kapattı ve kendini yukarı çekiyor. Harris ve Hawthorne'un dikkatini dağıtmaya devam edersem, belki onları atlatabilir.

"Kaylee elinizde ama Hawthorne açıkta. Ya onu bırakırsın ya da onun yerine ben öldürürüm."

Harris gülüyor. "Sikimde bile değil. Hapishanede daha faydalıydı, bana para kazandırıyor ve sızlanmıyordu."

"Seni hain küçük pislik! Seni en başta terfi ettiren bendim! Bunca yıldır seninle ilgileniyorum ve sen beni denize atmaya mı hazırsın?"

"Kapa çeneni ihtiyar."

Wraith Őimdi pruvada, jet ski teknenin yan tarafında yűzűyor.

"Kahretsin, biri ," diye bağırır Hawthorne ve ateş eder.

"Siktir," diye bağırıyor Wraith tekneye dűŐerken, kalçasında kırmızı bir leke yayılıyor. Lanet olsun. Daha fazla bekleyemem.

Dikkatlerini daęıtmak için Hawthorne'a saldırdım, o daha ateŐ edemeden. Ben űzerine gelmeden űnce zar zor dűnmeyi baŐardı ve onu gűsterge paneline ya da bir teknede buna ne diyorsanız ona çarptı. Homurdanıyor ve yere yıęılıyor. Wraith gűvende, ama Őimdi ben açıęa ıktım. Kahretsin.

Harris silahını bana doęrulttu. "Gűle gűle, anasını-"

Sűzűnű kesen gırtlaktan gelen hırıltı çok tanıdık geliyor ve Tank kendini parmaklıkların űzerinden fırlatıp Harris'e çarpmadan űnce bile sırtıyorum. Őu ılgın orospu çocuęu. Bunca zamandır teknenin dıŐına mı tutunmuŐ?

Kaylee'yi de yanlarına alarak bir yığın halinde aŐaęı iniyorlar. Gűverteye sertçe çarptığında iniyor. Harris hâla silahını tutuyor, eli tam Kaylee'nin kafasına geldiğinde silah bir kez patlıyor ve Kaylee ığlık atıyor. Siktir, benim kulaklarım ınıyor, onunkiler de acı çekiyor olmalı.

izmelerimi elinin űstűne vurmak bana bűyűk bir zevk veriyor, bu da Harris'ten çok tatmin edici bir çıtırtı ve acı dolu bir kűkreme çıkartıyor. Eli kırıldıktan sonra, demiri tekmeleyerek uzaklaŐtırmak yeterince kolay ve o zaman Tank'e karŐı hiç Őansı kalmıyor. Zaten muhtemelen de yoktu, űnkű Tank çılgına dűnműŐ, Harris'i gűverteye defalarca çarparken bir yandan da devasa yumruklarını ona savuruyordu. Tank'ten çıkan sesler insan sesi bile deęil.

Kaylee'yi yolumdan çekiyorum, sırf o da içine çekilmesin diye. Bana yapıŐıyor, sanki can simidiymiŐim gibi yűzűnű gűęsűme gűműyor.

"Siktir, bir el mi?" Wraith yűzűnű buruŐturarak ısırıyor. Pruva boyunca sűrűnerek ulaŐabileceęi bir yere kadar geldi. Kaylee onu aŐaęı indirip sandalyelerden birine oturtmamıza yardım ediyor.

Tank sonunda ayağa kalkıyor ve posadan biraz daha fazlası olan bir Harris ortaya çıkıyor. Yüzü darmadağın, tek bir dişi kaldığını sanmıyorum ve gömleği kana bulanmış. İnlediğinde, hâlâ hayatta olmasına şaşırdım.

"Siktir, bu iyi hissettirdi." Tank zor nefes alıyor, ama şimdi bunun bir kısmı sisteminden çıktığı için sakinleşiyor.

"Kaylee, iyi misin?" Wraith ona bakarken kalçasını tutuyor.

"Aman Tanrım, bunu sana benim sormam gerekirdi!" Kendini onun boynuna atıyor ve onu sertçe sıkıyor. "Tanrım, hepinizin öldüğünü sandım ve sonra Tank'i bayılttığımda, ben-"

"Geri çekil!" Wraith ona bakabilmek için onu uzaklaştırıyor. "Ne yaptın lan sen?"

"Bu bir aşk musluğuymuştu," diye homurdanıyor Tank onu kucağına alıp gıcırdayacak kadar sert bir şekilde sıkarken. "Hayatta olduğun için çok mutluyum."

Hepimiz jet ski'nin çalıştırılma sesiyle bölünüyoruz ve Hawthorne bizden uzaklaşıyor, takım elbise ceketini arkasında rüzgârda dalgalanıyor. Nişan alıp bir atış yapıyorum ama ya çok sert esiyor ya da teknenin hareketi beni .

"Bırak onu," diye homurdanıyor Wraith. "Kaylee'yi geri aldık."

"Evet. Bu tekneyi tekrar hareket ettirmeli ve seni Doktor'a geri götürmeliyiz."

Açma kapama düğmesini birkaç kez çevirip gazı kökledikten sonra pervanenin arkasından bir şey koparak havaya fırladı. Her neyse, onu gevşetmek sorunu çözmüş gibi görünüyor. Motor biraz daha homurdanıyor ama ilerliyoruz. Önümüzdeki ışıklara doğru bir rota belirledim, orada Kartal Göz'ü bulacağımızı umuyorum.

"Güzel," diye homurdanıyor Tank, sonra dümene geçiyor. "Hep kaptan olmayı denemek istemişimdir."

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım yolu tercih ederim," diyor Wraith. Bacağındaki yaradan mı yoksa teknenin sallanmasından mı emin değil.

biraz yeşil. Her iki şekilde de, onu karaya geri g t rmeIiyiz.

Harris teknenin dibinde kayıyor. İnanmazsınız, sanırım herif sürünerek silahına ulaşmaya  alışıyor. Bu sefer sevdiğimiz kadının hayatını tehdit eden pi i yakalıyorum ve onu nasıl hırpaladığını ve ona nasıl davrandığını unuttuğumu sanmayın. Onu kaldırıyorum, böylece çirkin suratı tam benimkinin   n ne geliyor. T k rmeye  alışıyor ama dudakları çok yarık ve dişlerinin çoğu eksik olduğu için t k r ğu çenesine damlıyor. Neredeyse onun için  z leceğim.

Ama ben istemiyorum. "Siktir git." Sonra onu denize attım.

Kaylee'nin nefesi kesildi ama umurumda değildi. O zaten ölmüştü. Ben sadece bundan emin oldum. Kafası bir an suyun üzerinde sallanıyor ve sonra yok oluyor.

EAGLE-EYE

SUDAN GELEN İLK YAŞAM BELİRTİSİ, YÜKSEK HIZDA GELEN BİR JET SKİ
Hız. Çocuklardan biri mi? Üçünün ve Kaylee'nin o şeyin üzerinde
olmasına imkân yok. Nicholas'a el sallıyorum ve izlemek için rıhtım
binalarından birinin arkasına geçiyorum.

Jet ski'deki adam motoru durduruyor ve tekne rampasına doğru
süzülüyor. Asfalta çarptığı anda, inip yukarı çıkıyor. Hawthorne.

Orospu çocuğu.

Tepeye çıkmasını bekledim, sonra dışarı çıktım. "Görüşmeyeli uzun zaman
oldu."

"Kartal gözü." Sesi buz gibi. Silahlı mı? Öyle görünmüyor ama bu
izlemediğim anlamına gelmez.

"Seni son gördüğümde teknen daha büyüktü ve içinde daha çok insan
vardı. Ne olduğuna dair iyi bir hikâyen olsa iyi olur."

Kuru kuru gülüyor. "Yoksa ne olur? Beni vuracak mısın? Sanırım burada
ne olacağını zaten biliyoruz."

"Haklı olabilirsin. Bir sürü belaya sebep oldun Hawthorne. Kızını
dövdün. Karını dövdün. Bir sürü insanın canını yaktın. Bana kalsa hapse
kadar bile gidemezdin ama şimdi buradasın ve eski pislikleri yeniden
karıştırıyorsun. Kendi şehrinde lanet bir savaş başlatmaya çalışıyorsun.
Kaylee gibi tatlı çocukların başını belaya sokuyorsun. Belki de o lanet
gemide kalmalıydın." Kemerimdeki silahı gevşetiyorum.

Ellerini havaya kaldırdı. "Yapmam gerekeni yaptım. Bu şehir, merkezinde senin küçük oyun grubunun olduğu lanet bir bok çukuruna dönüşüyor. Bir gün büyümek bu kadar zor muydu? Her ne bok yiyorsanız onun yerine yetişkin gibi davranmak? Tabii ki senden kurtulmalıyım. Bu benim görevimdi, Kartal Göz. Ve bir şekilde her şeyi bana karşı çevirmeyi başardın. hiçbir şey kalmadı ve hepsi senin suçun."

"Sanırım sen hariç tüm şehirdeki hemen hemen herkes adına konuşuyorum, bu boku kendi başına sen açtın."

Omuz silkiyor. "Peki şimdi ne olacak? misin?"

Başımı sallıyorum, kendimi acımasız ama haklı hissediyorum. "Öyleyim. Değer verdiğim pek çok insanı incittin ve eğer gitmene izin verirsem, bunu yapmaya devam edeceksin."

"Aman Tanrım. Geceleri nasıl uyuyabiliyorsun?" "Kolay," diyorum çizerken. "Karınla birlikte."

Tek bir atış yetiyor ve bir patates çuvalı gibi yere yığılıyor. Memnuniyet hissediyor muyum? Hayır, çünkü bu onun yaptığı hiçbir şeyi geri almıyor. Ama bu lanet bir sonuç ve bunu kabul ediyorum.

İşte o zaman bir teknenin duydum.

KAYLEE

TÜM ENDİŞELERİM NICHOLAS HAKKINDA SILINDI NE ZAMAN BEN Hawthorne'un evine gittiğini öğrendi. Bazı bisikletler için geri dönmemiz gerekecek ama adamlarım kesinlikle binecek durumda değillerdi. Tank istedi ama bizimle gelmeyi kabul edene kadar ağladım ve hiç pişman değilim.

Saat sabahın üçü ama Kartal Göz bisikletiyle önden giderken kulübe girdiğimizde avlu bisikletçilerle dolu. İğrenç hissediyorum. Kirli. Hem göl suyu ve terör gibi koktuğum için hem de temizlemem gereken yepyeni bir anı yığını biriktirdiğim için.

Cipin kapısını açana ve Wraith, Tank ve Nitro benimle birlikte dışarı çıkana kadar resepsiyon sessiz. O zaman muhtemelen üyeler herkesi canlı gördükleri için sevindiklerinde uyanan tüm çocuklar için üzülüyorum.

"Onu içeri götüreceğim," diyor Nitro, Wraith'in merdivenlerden çıkmasına yardım ederek. Kısa beyaz saçlı ve sakallı, kalın vücutlu bir motorcu onları takip ediyor, ardından da Emily olduğunu düşündüğüm bir kadın geliyor. Doktor falan mı?

Herkes iyi iş çıkardıkları için onları tebrik etmek istediğinden kalabalık Tank ve Kartal Göz'ün etrafını sarıyor. Aslında kendimi biraz dışlanmış hissediyorum. Ve biraz da güvensiz. Hawthorne gittiğine, Harris ve Anderson gittiğine, Giordanolar ve Çıglık Atan Kartallar da aralarını düzelteceklerine göre ben ne olacağım?

Eve gideyim mi? Tanrım, sonunda annemi ve babamı arayabilirim! Ama onlara ne diyeceğim? Tank'a baktım, sonra kapıya baktım.

Tüm bu çılgınlığı geride bırakabilirdim, ama bu beni nerede bırakırdı? Ne yapardım? Saç yıkamaya ve annem için çalışmaya geri mi döneceğim? Yaşadığım her şeyi unutamam. Tank, Wraith ve Nitro'yu seviyorum. Ayrılmak istemiyorum. Ama artık her şey bitti. Görev başarılı ama onlar ne hissediyor?

Benim hakkımda mı?

Tank'in kolu belime dolandı. "Hadi içeri girelim, bebeğim."

Onun dokunuşuna yaslanıyorum. Tanrım, çok iyi hissettiriyor ve bunu geride bırakmak istemiyorum. Ama yine de gerginim. Beni hâlâ burada istiyorlarsa, bunun nedeni yeni bir sayfa açıyor olmamız, çünkü burada olmamın tüm 'gerçek' nedenleri ortadan kalktı. Bazı nedenlerden dolayı, daha da endişeleniyorum. "Artık beni korumanıza gerek yok. Yani, artık hepsi öldü. Yani-"

"Bebeğim, eğer seni korumayı bıraktığımızı düşünüyorsan, hiç dikkatini vermemişsin demektir." Bunu söyleme şekli içime bir umut dalgası gönderiyor. "Çıkmak mı istiyorsun? Anlıyorum. Burası tehlikeli. Tam olarak ev gibi değil. Eve gitmeyi mi tercih edersin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, ama aileme sadece bir motorcuyla değil, üç motorcuyla birlikte olduğumu nasıl açıklayacağım? Yani, eğer beni isterlerse."

Zeki parmaklarını kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken, "Yapıyorlar, hem de çok dikkatli bir şekilde," diyor. "Ve ideal olarak yakınlarda bir av tüfeği olmadan."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Neyse ki ailemin evinde böyle bir sorun yok. Gidip Wraith'in nasıl olduğuna bakabilir miyiz?"

"Elbette." Tank ellerini üzerimden çekmeyi reddediyor, Wraith'in kamarasına kadar fiziksel teması sürdürüyor. Güzel bir his.

Kısa beyaz saçlı ve sakallı motorcu biz oraya vardığımızda dışarı çıkıyor. "Durumu iyi," diyor. "Derin bir sıyrık ama sadece bir sıyrık. Orada kurşun yok ve kanama durdu. Eminim çok , ama üzerine bir bandaj koydum ve eski haline dönmesi gerekiyor."

Bir ya da iki hafta sakinleşirse her zamanki pislik haline döner." Bunun üzerine biraz sırttı.

Tank güler. "Teşekkürler Doktor. Yerinde kalmasını ve aptalca bir şey yapmamasını sağlayacağız."

"Buna inanmakta zorlanıyorum ama bu senin sorunun, benim değil." Ve sonra gitti.

"Wraith!" Tank'in önünde içeri girdim. Nitro kendini sandalyelerden birine atmış, Wraith ise yatağında, pantolonu çıkarılmış ve yaralı kalçasının etrafında büyük bir bandajla yatıyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Wraith huffs. "Beni etkisiz hale getirmek için bundan daha fazlası gerekir. Doktor bunu büyötmeyi seviyor."

"Bir ya da iki hafta dedi. O zamana kadar çok yorucu bir şey yapmana izin vermiyorum."

Sırıtır. "Beni zorlayacak mısın?"

"Mecbur kalırsam!"

"Sanırım üstte zorunda kalacaksın."

Ben kızarıırken çocuklar gülüyor. Yaptığımız onca şeyden sonra hala bana bunu yapabileceklerini düşünemezsiniz.

"Hayır, en azından duş alana kadar olmaz. Kirliyim, iğrencim ve bu gece olan her şeyi unutmaya çalışıyorum." Harris'in batışını izlediğim an gözümün önünden geçerken yutkunuyorum. Belki daha da sertleşiyorum, çünkü yaptığı her şeyden sonra ona hiç sempati duymuyorum, ama bu anıyı daha az ürpertici ve rahatsız edici yapmıyor.

Sonra Tank tekrar etrafıma dolandı ve beni kendine yakın tuttu. "Zor bir gece geçirdi. gitme."

Nitro başını sallar. "Evet. Dinle, düşün üç kişi için yeterince büyük değil. Ben burada kalıp Wraith'in sıkıntıdan gözlerini oymasını engelleyeceğim, sen de onu temizle. Sabah hepimiz birbirimize yetişebiliriz." Konuşmaktan daha fazlasını ima ediyor ve bu hoşuma gidiyor.

Tank başını sallar. "Benim için zevk. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" Wraith'e bakar.

"Bekle!" Ellerimi kaldırıyorum. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama bir süre gerçekten öldüğünüzü sandım ve sizinle nasıl hissettiğimi konuşamadan öldüğünüzü bilmekten nefret ettim."

Merakla bana bakıyorlar. Sanırım sahne benim.

"O patlamayı ve binanın çöküşünü gördüğümde. Neredeyse beni öldürüyordu."

"Tetik-"

"Artık her şeyin normale döneceğini, hayatlarınıza geri dönmek isteyeceğinizi biliyorum. Ben sadece bir kızım ve burada bir sürü kız var, bu yüzden..."

Sözümü kesme sırası Nitro'da. "Prenses-"

"Hayır, izin ver-"

"Dur," diye emrediyor Wraith.

Duruyorum, ona göz kırpmıyorum, reddedilip emin değilim.

Nitro kıkırdar. "Sahiplenilmenin ne anlama geldiğini açıkladığımız zamanı hatırlıyor musun? Bunun nasıl mutlak sadakat anlamına geldiğini? Seni sahiplendik, tatlım. Tek yapman gereken evet demek."

"Oh."

Tank beni tekrar kucağına çekti. "Hayır.

Kokuyorum ve-"

"Umurumda değil. Nitro doğruyu söylüyor. için de doğruyu. Seni korumayı bitirmediğimizi söylediğimde şaka yapmıyordum. Bize gitmemizi söylemediğin sürece gitmene izin vermeyeceğiz. Eğer gerçekten seni sahiplenmemizi istemiyorsan, seni zorlamayacağız. Bizi istemeyen bir kadını biz de istemeyiz. Ama başka bir şey duyana kadar, seni tutmaya devam edeceğim, seni izleyeceğim, seni lanet olası duşa sürükleyeceğim ve o pisliklerin son kalıntılarını temizleyeceğim.

Tenin kıpkırmızı olana ve parlayana kadar seninle sevişen bir adamım ve seni yatağıma çekip bütün gece sana sarılacağım." Vurgulama için beni sıkıyor. "Bu yeterince açık mıydı?"

Geniş göğsüne karşı başımı sallıyorum. "Evet. Tanrım, ben de çok konuştuğumu sanıyordum. Ama ben-"

Tank parmağını dudaklarıma koyarak beni durduruyor. "Hayır. Şu anda cevap yok. Karar vermek yok. Çok yıprandın ve çok şey yaşadın. Gel, seni temizleyelim ve iyi bir gece uykusu çektirelim. Ve şu anda düşünmen gereken tek şey bu."

"Tamam."

Tank sözüne sadık ve onun kollarına kıvrıldığımda, tertemiz, bizzat kendisi tarafından fırçalandığımda, kendimi hiç bu kadar sıcak ve güvende hissettiğimi sanmıyorum. Daha iyi olan tek şey üçünün de burada olması olurdu ama o zaman da uyuyacağımdan pek emin değilim.

Ve daha büyük bir yatağa

ihtiyacımız var. "Tank?"

"Hmm?" diye mırıldanıyor uykulu

bir şekilde. "Teşekkür ederim."

Beni daha yakına çekiyor ve sonra kendimi daha uyanık tutamıyorum.

KAYLEE

ERKEKLER BENİ SAHIPLENMEDİ. EN AZINDAN GERÇEK DEĞİL. BU ARADA Öte yandan, şu anda Haunted Ink'te ve ilk başvurduğum pozisyonda çalışıyorum.

Ayrıca misyoner, köpek, cowgirl ve aklımıza gelebilecek diğer pozisyonlar.

Son müşteri ödemesini aldıktan sonra ayrılıyor ve ben de kapıdaki tabelayı "Kapalı" olarak çeviriyorum. Buradaki günler annemin salonundakinden daha kısa ya da daha kolay değil, ama patronumun gözleri kesinlikle daha kolay görüyor ve üçü de buradayken, herhangi bir iş yapabilmem şaşırtıcı. Bu irade gerektiriyor, size söylüyorum.

Döneli iki hafta oldu. Annem ve babam Güney Yakası'nda çalışmamdan ya da sadece bir ya da iki değil, aslında üç büyük Screaming Eagles'a eşlik ediyor gibi görünmemden heyecan duymuyorlar, ama aynı zamanda beni evde sağ salım ve canlı gördükleri için o kadar mest oldular ki, şimdilik bunu görmezden geliyoruz. Onları mutlu etmek için birkaç gece evde uyudum ama sonra çocukları çok özledim, bu yüzden daha kalıcı bir şeyler bulana kadar odalarında kalmaya geri döndüm.

Ve evet, kalıcı dediğimde ciddiyim. Eski hayatıma geri dönmemin bir yolu olmadığını biliyorum. Artık dönemem. Tüm sürtüklerin ve bazı yaşlı kadınların özel stilisti olduktan sonra annemin salonunda çalışmak mı? Elimde gökkuşağındaki tüm renk tonları varken bazı düz renk vurguları mı? Büyümek gibi-

tuzsuz yumurtalar ve sonra biftek, köri, şekerleme ve diğer her şeyin olduğunu öğrenmek. Geri dönmek mümkün ama kim ister ki? Eminim annem eninde sonunda anlayacaktır.

Ama mesele sadece iş ve çeşitlilik değil elbette. Yan odadaki üç muhteşem adam da var, eğer onları doğru tanıyorsam son müşteri gittikten sonra bira içiyorlar ve benim içeri girmemi bekliyorlar ki çılgınca bir şeyler yapabilelim. Ve bu vahşiliğe bir kez alıştığınızda, geri dönüşü yok. Geri kalan her şey en iyi ihtimalle yetersiz kalıyor.

"Kaylee!" Wraith diğer odadan bana sesleniyor. "Bir dakikan var mı?" "Kapatıyorum. Hemen geliyorum."

Kapının kilitli olduğundan ve yarınki açılış için her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra arka tarafa geçiyorum. Bana nasıl dövme yapabileceklerini ve diğer bazı şeyleri gösterdikleri zamanlardan hala güzel anılarım var. Birdenbire belki de tekrarlayacağımız konusunda umutlandım.

İçeri girdiğimde dövme koltuğu sanki Wraith başka bir müşteri bekliyormuş gibi hazırlanmıştı. "Çocuklardan birine rötuş mu yapıyorsun?"

", ama olarak değil."

"Okaaay?" Havada bir şey var ama ne olduğundan emin değilim. Sadece bir titreşim.

"Düşünüyorduk," diye başlıyor Wraith.

"Uh oh," diyorum ve havayı biraz yumuşatmaya çalışarak gülümsüyorum. "Başım belada mı?"

"Belayı nasıl tanımladığınıza bağlı," diyor Tank. Arkama geçip ön odanın kapısını kapatıyor, böylece beni de onlarla birlikte içeri kapatmış oluyor. Şimdi, normalde, bu hiçbir şekilde bir sorun değildir. Genellikle hepimiz için harika bir zaman anlamına gelir. Ama bir tuhaflık var, artık emin değilim.

"Döndüğümüzden beri birkaç hafta geçti," diyor Nitro. "Wraith tamamen ayağa kalktı, Hawthorne, Harris ve diğerleri ise zayıflıyor.

Ve hepimiz bir şeyler hissediyoruz."

"Bir şeyler hissediyor musun?" Birinden diğerine bakıyorum, tam olarak ne demek istediklerini anlamaya çalışıyorum. "Ne tür şeyler?"

Wraith omuz silkiyor. "Artık görmezden gelemeyeceğimiz şeyler. Biz de görmezden gelmemeye karar verdik."

"Neyi görmezden gelmeyeceğim? Bana neler olduğunu anlat!" Burada sadece bu kadar birikime dayanabilirim. Sanki bana karşı birlik olmuşlar gibi hissediyorum. Keşke neyin peşinde olduklarını bilseydim.

Wraith durur, sonra başını sallar. "Tamam, öncelikle işin güvende. Burada istediğin kadar çalışabilirsin."

"Ne? Neden yapamayayım ki?" "Ama... daha fazla beklemeyeceğiz."

"Ben kalp krizi geçirmeden önce ne demek istediğinizi söyler misiniz artık?"

Bu onları . Sanki gökten düşmüşüm gibi bana göz kırpmıyorlar.

"Ne? Ben de mi bazen küfür edemiyorum? Bu sadece motorculara özgü bir şey mi?"

Tank gülüyor. "Biliyor musun? Adil. Lanet olası adil, Trigger. Konuştuk ve karar verdik. Seni sahiplenmek istiyoruz. Seni bizim yapmak istiyoruz. Kahretsin, neredeyse seninle tanıştığımızdan beri bunu istiyorduk, ama başına gelenlerden sonra yerleşmen için sana biraz zaman vermek istedik. Ama biz sabırlı adamlar değiliz, Kaylee. O yüzden söyle bize. Bizim olacak mısın?"

Sertçe yutkunuyorum. "Senin mi?" Sesim çok küçük geliyor.

"Bizimki." Wraith hareket ederek Tank'ın yanında durdu. "Bizimkilerin hepsi."

Nitro onlara katılırken, "Seni yaşlı kadınıımız olarak istiyoruz," diyor. "Seni çok seviyoruz Kaylee. Bunu bilmen gerek."

Gözlerimin şu anda hissettiğim kadar büyük olup olmadığını bilmiyorum ama göğsüm o kadar daraldı ki ciyaklayarak söyleyebildiğim tek şey "Aşk?" oldu.

"Diğer bazı yaşlı kadınların erkekleriyle nasıl olduklarını gördün. Siktir, biz de bunu istiyoruz." Tank yutkunuyor, sanki o da yoğunluğu hissediyor. "Bunu seninle istiyoruz. Yaşlanıp ölene kadar. Yani evet, seni seviyoruz."

"Sakın öl deme." Sonunda sesimi buldum. "Zaten çok fazla insan öldü."

Wraith bir adım daha yaklaşır. "Belki bunun berbat bir şey olduğunu düşünüyorsun, belki de istediğin bu, ama bize bunu söylemelisin, tatlım. Hayatının geri kalanını bizimle geçirmek istiyor musun? Yaşlı kadınıımız olmak? İyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta, ne bileyim. Listenin tamamını bilmiyorum ama seni sevdiğimi biliyorum. Ve şimdi bunu hepimizden duydu. Şimdi soru şu. Ne istiyorsun?"

Aman Tanrım. Kalbim gümbür gümbür atıyor, nabzım kulaklarımda o kadar yüksek ki artık hiçbir şey duyabileceğimi sanmıyorum. Yumruklarımı öyle sıkıyorum ki canım acıyor. "Ne istiyorum ben? Seni istiyorum. Wraith, Tank, Nitro, üçünüzü de. Evet. Evet! Evet! istiyorum. Başka kim olabilir ki? Her zaman siz." Ve bu doğru. Varlığımın her zerresinde bunu hissediyorum. Hiç kimse bana adamlarımın gibi hissettiremez. Asla. "Sen benimsin. Her zaman benimsin." Dudaklarımı ıslattım ve endişeyle gülümsedim. "Bu beni öptüğünüz kısım değil mi?"

"Seksi kıkına bahse girebilirsin ki öyle," diye homurdanıyor Tank ve sonra oraya ilk gelen o oluyor, beni kollarının arasına alıp kaldırıyor, ellerini popomun altına koyarak beni destekliyor ve ölecekmiş gibi öpüyor. O çekildiğinde nefes almak için sadece bir anım oluyor, çünkü beni doğrudan Nitro'ya geçiriyor, o da beni o kadar şiddetli öpüyor ki beni Wraith'e geçirdiğinde yanmadığıma şaşıyorum. Ve işte beni o ilk gece aşık olduğum, çok iyi o eriyik öpücük. Ve o zamandan beri daha da iyi oldu.

Ama sonra beni dövme sandalyesine götürüp oturtuyor. Üzerimde yükselen üçüne bakıyorum. Yaramazca gülümsüyorum. "Yine keçeli kalemlerle mi oynuyoruz?"

Wraith başını sallar. "Bu sefer işaret yok. Bebeğim, eğer bizim olacaksan, düzgün bir şekilde bizim olduğunu iddia edeceksen, bunu tüm dünyanın bilmesini istiyoruz. Asıl soru, bize izin verecek misin?"

Oh.

Oh!

"Gerçekten mi?" Kalın kalın yutkunuyorum. Bir dövme mi? Üç dövme.
"zorunda mıyım?"

"Hayır. Bir daha hiç kimse seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacak. Sana bunu yaşatmayız." Bunu söyleyen Wraith, ama üçü de kararlı görünerek başını sallıyor. Beni korumaktan söz ettiklerinde bunu kastettiklerini anlıyorum; hem şeytanlardan hem de içimdeki şeytanlardan. Ama bunun onlar için çok şey ifade edeceği de açık.

Ve benim için.

Ben de başımı salladım. "Tamam. Evet. Yap zaman.

Sadece... dikkatimi dağıt." Tank sırtıyor.

"Hayır, öyle değil. Tanrım. Sadece... burada benimle ol." Wraith başını sallıyor. "Her zaman, tatlım. Her zaman."

KAYLEE

GÜNEŞ, SICAKLIK, TENİMİN ÜZERİNDE TUZLU HAVA, ALTIMDA YUMUŞAK BEYAZ KUM ve uygun bir palmiye ağacının gölgesinde? Wraith kesinlikle sözünü tuttu.

Tank elinde bir şişe kola ve birayla, üzerinde lacivert yüzme şortundan başka bir şey olmadan bana doğru geliyor. Harika görünüyor, geniş göğsü ve omuzları güzelce bronzlaşmış. Bu adil değil - ikimiz de güneş kremi sürdük, ama sanki onun muhteşem vücudu yumuşak kahverengi tonunu kendi kendine oluştururken, ben hiçbir şey alamıyorum. Hiçbir şey!

Yine de manzaranın tadını çıkaracağım.

Arkasından Wraith ve Nitro geliyor, biraları çoktan açılmış ve aralarında kocaman bir soğutucu taşıyorlar. Onları motorcu havasından bu kadar uzakta görmek garip ama aynı zamanda kimse onları başka bir şey sanmaz. Sadece tatildeler, hepsi bu.

Tank bana kolamı uzatıyor, sonra yanımdaki battaniyeye uzanıyor. Ben, onlar, sahil, okyanus ve görünürde başka hiçbir şey yok. Meksika'ya motosikletle gitmenin bir avantajı var, her ne kadar buraya geldiğimizde kıçım bir bisiklet selesinin yakınında olmamaya çok hazır olsa . Bu, turist tuzaklarından uzak plajlar gibi istediğimiz her yere gidebileceğimiz anlamına geliyor. Burası o kadar uzak ki yakınlarda başka kimse yok.

"O bikiinin sana yakışacağını biliyordum," diyor Wraith dövmeleeri incelemek için yanıma çökerken. Çok iyi iyileşmişler.

Ama yine de onlara ya da bana zarar verecek bir şey olmadığından emin olmak için onları bebekleştiriyor. "Etiketlerimizi güzel gösteriyor."

Eski, sıkıcı hayatımda alabileceğim her şeyden daha cılız ama görünüşe göre hayatlarını size iltifat etmeye adamaya karar vermiş, günden daha ateşli üç adamınız varken biraz özgüven geliştirmemek zor. Ve o haklı. Kime ait olduğumu göstermek istiyorum. Tank, kolumun iç tarafında gotik harflerle. Nitro, yan tarafımda ve göğsümün altında o sivri retro yazı tipiyle. Ve tabii ki, sırtımın üst kısmında, kalın, siyah harflerle Wraith.

Talep edildi ve işaretlendi.

Daha sonra hepsi aynı yere dövme yaptırdı. Hepsinin kalbinin hemen üstünde Kaylee yazan bir dövme var ve etrafı güllerle çevrili. Çok genel bir çiçek gibi görüldüğünü düşünmüştüm ama Wraith bana yakıştığını söyledi. Dayanıklı, dirençli ve dikkat etmezseniz sivri uçları var.

Belki de haklıdır, ama ben tüm işaretlerimizi seviyorum. Ve şimdi üzerime isimlerini yazdırarak beni bebekleştirmeyi başardıklarına göre, daha fazlasını kaldırıp kaldıramayacağımı merak etmeye başladım bile.

Nitro yanıma uzanıp ağırlığını dirseklerine verirken, "Kahretsin, bu hiç de fena değil," diyor.

"Ve görünürde bir Allah'ın kulu yok," diyor Tank, ellerini gölgeleyerek etrafına bakınırken. "Yani, lanet olsun, etrafta çırılçıplak koşturuyor olabilirdik ve kimsenin bundan haberi olmazdı."

Tabii ki hepsi bana doğru baktığında. Omuz silktim. "Ben iyiyim çocuklar, ama siz keyfinize bakın. Benim için sorun olmaz. Sadece aletleriniz güneşten yanarsa gelip bana ağlamayın."

"Öpersek onları daha iyi öpecek misin?" diye soruyor Wraith dudaklarını bükerek.

"Bana karşı gerçekten çok nazik olursanız, belki siz etrafta koşturmadan önce onlara biraz güneş kremi sürebilirim."

"Ben varım," diyor Nitro ve şortunu çıkarıp çoktan sertleşmiş olan sikini gösteriyor.

İssız bir yerde olduğumuzu bile bile etrafıma bakarken şok içinde ağzımı kapatıyorum. İşte böyle. Almam için güneş gözlüğünü uzatıyor, sonra ellerini başının arkasında birleştirip arkasına yaslanıyor. "İşe koyul."

"Bunu ağzına fıskırtmalıyım," diye şakacı bir şekilde çıkışıyorum, onun yerine elime güzel bir küre fıskırtıyorum.

"Biliyor musun," diyor Tank, şortunu da çıkarırken. "Bu bana bazı fikirler veriyor."

"Sizden adam olmaz," diyorum ama bu gerçek bir şikâyet değil. Onların her yerde korunduğundan emin olmak için biraz fazla heyecanlıyım.

Üçü arasında geçiş yaparak ve hepsinin iyi ve kapalı olduğundan emin olarak hepsine el vermeye başladım. İnlemelerinden Wraith'in patlamak üzere olduğunu bile düşündüm ama sonra durdum ve ayağa kalktım. "Sizi bilmem ama ben yüzmek istiyorum."

"Ne? Bizi mi bırakıyorsun?" Tank hiç de etkileyici olmayan aletini işaret ediyor.

"Şimdilik. Ama belki beni ikna etmenin bir yolunu bulabilirsiniz, daha sonra nasıl gideceğine bakarız." Sonra suya doğru koşmaya başladım.

Kum, ayak seslerini gizliyor ama omzumun üzerinden hızlıca baktığımda üçünün de son sürat, çırılçıplak ve bana doğru geldiğini görüyorum. Olamaz.

Beni suya atıyorlar ve milisaniyeler sonra bikinim yok oluyor. Yalnız olmamız iyi bir şey, ama etrafımda üç dövmeli aslanım varken, artık çok da umursadığımı sanmıyorum. Eğer daha fazlası olsaydı, her şey hemen seksi bir güreş maçına dönüşürdü.

Daha derin sulara doğru ilerliyoruz ve dalgalar geçerken Nitro'yu derinden öpüyorum. Tanrım, çok güzel bir his. Aleti kovalamaca için gevşemişti ama şimdi tüm gücüyle geri döndü ve karnımı dürtüyor. Sonra Wraith arkamda, boynumu ve omzumu öpebilmek için saçlarımı yolumdan çekiyor. Sanki cennete gitmiş gibiyim. Sırayla beni aralarında dolaştırıyorlar.

sırılsıklam. Ellerim okşayacak yarak buluyor ve onların elleri de üzerimde, üçünün arasında boşalmaya hazır olana kadar tüm gizli ve o kadar da gizli olmayan noktalarımla dalga geçiyorlar.

Tank beni kaldırıyor, ellerini kalçalarımın ve kığımın altına koyuyor, ben de küçük bir maymun gibi ona yapışıyorum, bacaklarım beline dolanıyor ve kollarım boynuna sarılıyor. Beni boyuna doğru indirirken onu sertçe öpüyorum. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi içime giriyor ve sonra tamamı içime girene kadar uzun, lezzetli bir şekilde aşağı kayıyorum.

"Daha önce hiç ayakta yapmamıştım," diye kısık sesle nefes alıyorum. "Güzelmiş." Bu yetersiz ve yarım bir ifade. Beni bu şekilde tamamen dolduruyor ve doldurulması gereken çok şey var.

Beni kaldırıyor, neredeyse tamamen boşalana kadar sikiinin üzerinde kaydırıyor, sonra yerçekiminin beni tekrar aşağı indirmesine izin veriyor. Aniden tekrar onunla dolduğumda yüksek sesle inliyorum. "Oh Tanrım," diye inliyorum.

Beni tekrar tekrar kaldırıp indirirken sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi. Tek yapabildiğim can havliyle tutunmak ve her darbede onu öpmek.

"Onu kullanmayı bırak," diye homurdanıyor Wraith. Arkamdan bana doğru bastırıyor ve kık yanaklarımın arasına yerleşen sertliğe bakılırsa, gitmeye fazlasıyla hazır. "Onu içeri getir ki hepimiz ona ulaşabilelim."

Oh, evet lütfen. Onlardan herhangi biriyle geçirdiğim her zamanı seviyorum, ama hepsi aynı anda olduğunda? Bunun gibisi yok.

Tank beni hiç bırakmadan karaya doğru yürüyor ve yol boyunca beni canavarına bağlı tutuyor. Yürüyüşündeki hareketlilik beni dudağımı ısırma ve yüzümü güçlü göğsüne bastırmama yetecek kadar zıplatıyor. Eğer dikkat etmezse, sırf o küçük yürüyüşü yüzünden boşalacağım.

Battaniyeye ulaştığımızda dizlerinin üzerine çöküyor, bunun şoku içimde ani bir zevk dalgası yaratıyor. "Tanrım, sonsuza kadar üzerinde kalmak isteyebilirim."

"Eve dönüş yolculuğunu ilginç kılacağı kesin," diyor Tank gülerek. Tanrım, onun gülme hareketi bile beni

İnle.

Wraith ve Nitro yeniden pozisyon alabilmeleri için beni onun üzerinden kaldırdıklarında, bunun her şeyi daha da iyi yapacağını bilsem bile, protesto ederek inliyorum. Şu anda hiç sabrım yok. Tek istediğim sık.

Neyse ki, burada üç tane var, mecbur etmeye hazırlar.

Nitro sırt üstü battaniyeye uzandı ve sikini yağlamaya başladı. Evet, hazırlıklı gelmiştik - bira, soda, güneş kremi, kıyafet değişimi... ve kayganlaştırıcı. Cömert davranıyor, bir yandan kayganlaştırıcı sürüyor, bir yandan da bana için için yanan saf bir şehvetle bakıyor. O siyah havuzların tutkusunda kaybolabilir ve boğulabilirdim.

"Yüzünü suya dön," diye emrediyor, ben de üzerine çıkıyorum. Öyle yapıyorum, sonra sırtımı onun göğsüne yaslamak için geriye yaslanıyorum. Bu açıda, başım omzunun üzerinden sarkıyor ve Tank bacaklarımı geriye ve dışarı iterken, onlara tamamen açık oluyorum.

Nitro, kalınlığı kıcımlı itecek şekilde kendini açıyor, sonra ayarlayabilmem için her seferinde biraz içeri girmeye başlıyor. Başladığımızda her zaman bir meydan okumadır, harika hissettirmesi uzun sürmese bile. Ve suyun içinde o kadar oyalandıktan sonra o kadar azmışım ki biraz ağrısa bile umurumda değil. Sadece sikilmek istiyorum. Hormonlar akmaya başladığında vücudun ne kadar çok şeyi kaldırabileceği şaşırtıcı ve aklımdaki tek şey tüm erkeklerimden birlikte nasıl zevk alabileceğim ve zevk alabileceğim.

Ben Nitro'yu kıcıma daha fazla sokarken, Tank kendi sularımın kayganlığını kullanarak parmaklarını kayganlaştırıyor ve onlarla klitorisimin etrafında durgun daireler çiziyor. Wraith üzerime eğilip meme ucumu ve çevresindeki eti ağzına alıyor, dilini sıkı tomurcuğun ve çevresindeki hassas çıkıntıların üzerinde kaydırıyor. Onu yerinde tutmak için parmaklarımı uzun saçlarına geçiriyorum ve nefes almak için yeniden üye olmaya çalışıyorum.

Kelebekler karnımda bir tür konferans düzenliyor, adamlarımın zeki parmakları ve dilleri tarafından karıştırılıyor. Kıcımlı Nitro'nun kalçalarına tamamen yerleşirken içimde karıncalanmalar oluşuyor.

Onu. Ve Wraith çıkık sikini dudaklarıma sunmak için hareket ettiğinde, açıyorum ve onu içeri alıyorum.

Bu pozisyonda, başım aşağıdayken, haftalardır pratik yaptığım ama henüz gerçekten yapmaya cesaret edemediğim bir şeyi denemek istiyorum. Kaia bana bazı ipuçları ve pratik yapabileceğim bir şey verdi ve eğer yapabilirsem onun aklını alacağımı biliyorum. Nitro ve Tank'ın zaten içimde olmasından dolayı dikkatimin dağılmadığını söyleyemem ama Wraith dudaklarımin arasından küçük itişlerle başladığında, kıcını iyice kavrayabilmek için uzanıyorum ve sonra onu daha yakına çekmeye başlıyorum.

Boğazımın arkasına çarpıyor, ben çıkmadan bir an önce, öğürmeme neden oluyor. "Tanrım," diye inliyor Nitro altımda. Bunu hissetti. Wraith biraz geri çekiliyor ama ben onu tekrar ileri itiyorum ve bu sefer onun için hazırım. Süngerimsi ucu boğazımın en- trance'ına değıyor ve sertçe yutkunuyorum.

"Kahretsin Kaylee, bunu yapmak zorunda değilsin-"

Tekrar yutkunuyorum, daha sert çekiyorum ve sonra aniden içeri kayıyor. Çok az, ama orada. Boğazımda. Başardım! Onu dışarı itiyorum ve etrafında düzensiz bir nefes alıyorum.

" anasını, lanet olsun."

Onu tekrar içeri çekiyorum ve bu sefer daha kolay oluyor. Ne zaman yutacağımı, ne zaman anlıyorum ve onu geri itmeden önce oldukça derinleşiyor. Biraz özensiz. Tükürük yanağımdan aşağı akıyor ve bazen öğürüyorum, ama denemeye devam ediyorum ve her seferinde biraz daha kolay oluyor ve onu biraz daha uzun süre tutabiliyorum.

"," diye fısıldıyor Tank, parmakları hâlâ benimle alay ediyor.

Nitro elini boğazıma doluyor, nasırlı parmakları tenime sertçe vuruyor. Sıkı değil ama Wraith'i tekrar elime aldığımda Nitro küfrediyor. "Siktir, hissedebiliyorum."

"Ne kadar da iyi bir küçük edepsiz kız," diyor Tank ve tekrar içime girmeye başlarken sesindeki sırıtsı duyabiliyorum.

Wraith bir an durunca nefesim kesiliyor ve aynı anda iki dev adam tarafından dolduruluyorum. Yavaşça ama emin adımlarla Tank da derine kayıyor.

Nitro ile birlikte beni günahkâr, kirli ve kesinlikle keyifli bir şekilde geriyorlar. Hareket etmeye başladıklarında içimden hırıltılı bir inilti kaçıyor.

Ben derin bir nefes alırken Wraith göğüslerimle oynamaya başlıyor, sonra onu tekrar ağzıma çekiyor. Hepsini aynı anda içime almak istiyorum. Tüm erkeklerimin her santimini içimde hissetmek. Nefesimi kontrol etmek çok zor ama birkaç denemeden sonra başarıyorum. Burnum Wraith'e çarptı ve üçünü de aldım. Dünya tarihinde hiçbir kadın kendini şu anda benim hissettiğim kadar dolu ve başarılı hissetmemiştir. Bundan eminim.

Bu bir an sürüyor ve sonra Tank klitorisimin etrafında bir şeyler yapıyor ve ben de Wraith'i tekrar dışarı itmek zorunda kalıyorum. Ve sonra her şey biraz daha vahşileşiyor, tüm adamlar aynı anda içimde hareket ederken biraz daha az kontrollü oluyor. Ve ben gittikçe daha fazla çalıştıkça ve nefesim daha da düzensizleştikçe, zavallı Wraith gittikçe daha fazla işle kendisi ilgilenmek zorunda kalıyor, çünkü sonuçta ben sadece bir kadını ve nefes almayı seviyorum. O aldırıyor gibi görünüyor ve fırsat bulduğum her an dilimi ve dudaklarımı ona geri veriyorum.

Tank ve Nitro beni uçurumun kenarına götürmek için içeri ve dışarı kayıyorlar ve bu uzun sürmeyecek. Çok fazla his, çok fazla el, yarak, dokunulacak, dalga geçilecek ve duvara doğru sürülecek yollar.

Ama ilk inleyen ve kendini tekrar ağzıma iten Wraith oluyor. Nefes alabilmek için onu bir süre tutuyorum, sonra içeri çekiyorum. Yutkunuyorum, bir, iki kez ve sonra içine giriyor. Hızla şişiyor ve göğsünün derinliklerinde inliyor. Yutkunmaya devam ediyorum, tekrar nefes almak zorunda kalana kadar içindeki döllerini sağlıyorum. Onu itiyorum ve geri çekiliyor, siki hala seğiriyor. Son birkaç damla dilime ve dudaklarıma sızıyor ve sonra ağır nefes alarak geri yerleşiyor.

Nitro ve Tank kendime gelmem için bana hiç zaman vermiyorlar. Eğer bir şey varsa, gösteri onları daha da azdırmış gibi görünüyor, çünkü hızlanıyorlar, ikisi de beni daha sert ve daha sert beceriyor. Tank'ın güçlü kollarını kavriyorum ve o muhteşem sikini uzun, güçlü vuruşlarla içime sokup çıkarırken destek için kullanıyorum. Nitro beni tekrar tekrar doldururken boğazımda yumuşak bir keskinlik başlıyor, daha önce hiç görmediğim seksi noktalar buluyor.

olduğunu bile bilmiyordum. Wraith bir meme ucumu emerken bir parmağını klitorisime sokuyor. Sanki içimde patlamak üzere olan bir volkan var ve çalkalanan magma gittikçe daha da ısınıyor.

"Siktir!" Nitro homurdanıyor ve siki zonklamaya başladığında kıcımda kalınlaşıyor. Elleri belimde, kendini aşağıdan içeri sokarken beni hareket ettiriyor, tekrar tekrar, içimi kaplıyor. Tüm duygular bir araya gelip içimdeki volkan sonunda patlıyor ve Tank'la onun arasında bir yük treni gibi boşalıyorum. Çıglık atıyorum, parmaklarım ve ayak parmaklarım kıvrılarak adamların arasında sıkışıyorum. İnliyorum ve sonra Tank son bir kez kendini eve götürüyor, içime boşalırken beni sabitliyor.

Birlikte titriyor ve inliyoruz ve birbirimize gerçekten ait olduğumuzu hissetmenin daha iyi bir yolu varsa, o da nedir bilmiyorum. Hepimiz gevşeyip nefesimizi tutana kadar nihayet ayrılıyoruz, Tank yuvarlanıyor, onu ben takip ediyorum.

Wraith'in suyu hala dudaklarımda ıslak ve dilimde tuzlu, amım ve götüm Tank ve Nitro tarafından kaplanmış durumda. Beni seçen erkekler tarafından gerçekten sahiplenildim. Benim seçtiğim adamlar tarafından. Bana gerçek vahşiliğin ne olduğunu ve hayatını senden beklenenden ziyade kendi şartlarına göre nasıl yaşayacağını öğretiler. Bu, kanunla zayıf bir ilişkisi olan üç acımasız adama aşık olmak ve güvenli ve korunaklı bir hayatı geride bırakmak anlamına gelse bile.

Pek çok kişi korkunç bir hata yaptığımı söyleyebilir ama ben hayatımı dolu dolu yaşıyorum. Travma yaşadım ve hayatta kaldım ve adamlarımın asla doğrudan iyi adamlar olmayacağını bilsem de, onlar her zaman benim iyi adamlarım . Ve onları kim ve ne oldukları için kabul ettiğim gibi, hayatımın en büyük tehlikesindeyken beni kurtarmak için gelenler onlardı. Ve biliyorum ki hayatımın geri kalanında da bu şekilde yanımda olmaya devam edecekler.

Kendimi Wraith'in yanına bastırıyorum, sonra bir elim ve bir ayağımla uzanıyorum, böylece üçüne birden dokunuyorum, sadece varlıklarını hissediyorum. Bundan sonra ne olursa olsun sonsuza kadar güvende olduğumu bilerek, ya da bu çılgın dünyada herkesin olabileceği kadar güvende olduğumu bilerek, onların izlerini gururla taşıyacağım.

Ve bu yaşamaya değer bir hayattır.

Biraz daha okumak ister misiniz? Kitap bittikten sonra bile yazmayı bırakamadım, bu yüzden bültenime kaydolursanız, kitap yayınlanmak üzere gönderildikten sonra bir araya getirdiğim ek bir sahneyi sizinle paylaşacağım.

Motorcular Tarafından Aranıyor'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de Kaylee'nin büyük, kötü motorcuları bulmasını benim onlar hakkında yazarken eğlendiğim kadar sevmişsinizdir.

Bir sonraki Screaming Eagles kitabı, Hunted by the Biker yakında ön siparişe açılacak ve Ocak 2024'te çıkacak, bu yüzden gözünüz açık olsun! Kitapta Thunder, Lightning ve bunlara ek olarak birkaç kişi daha yer alacak.

Yeni sürümlerden haberdar olun.
[Posta listesi](#)| [Web sitesi](#)| [Facebook](#)
[Facebook Grubu](#)| [Instagram](#)| [E-posta](#)

YAZAR HAKKINDA

Uluslararası çoksatan yazar Stephanie Brother, yasak aşk hikayeleri yazıyor. 2015'ten beri, kadınlarına nasıl davranacağını bilen yakışıklı, kusurlu kahramanlara hayat veriyor. İkizler, üçüzler, üvey kardeşler ve onların arkadaşları da dahil olmak üzere birden fazla aşığı içeren hikayelerden hoşlanıyorsanız, doğru yerdesiniz. Kitaplar ve erkekler söz konusu olduğunda, Stephanie gerçekten ne kadar çok olursa o kadar iyi olacağına inanıyor.

Gününün yazarak, kahve içerek ve okuyucularla etkileşime geçerek geçiriyor.

Kitapları Almanca, Fransızca ve İspanyolca'ya çevrilmiş ve yedi ülkede Amazon'un en çok satanlar listesine girmiştir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

